JO DONNELL

Călărețul singuratic

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Soarele palid de primăvară se filtra parcă printre nori, aruncând umbre efemere peste vegetația ce creștea pe malul râului. Un cățel se lăfăia pe haina ponosită așezată special pentru el, urmărind cu o privire plină de loialitate silueta întinsă direct pe sol, cu o mână spânzurând deasupra apei.

Dintr-o dată, ciuli urechile și scoase un mârâit.

– Liniște! răsună glasul stăpânei. Aproape îl prinsesem!

Câinele se ridică și se apropie de mal; fu alungat cu blândețe și se supuse imediat, așezându-se din nou la oarecare disatanță. După câteva clipe, un bărbat se apropie agale. Era înalt, avea o siluetă mlădioasă și fiecare mișcare a sa părea să indice aroganță. Avea chipul bronzat și chiar frumos, dacă treceai peste austeritatea și duritatea expresiei. Părul negru ca pana corbului, pieptănat pe spate, era ușor grizonant la tâmple. Ochii de culoarea cositorului erau vioi și pătrunzători, umbriți de sprâncenele negre, drepte; inflexibilitatea privirii se potrivea cu expresia severă a gurii.

Înainta cu pași mari, cercetându-și proprietatea, pășunile și lanurile întinse, superbele vite ce pășteau pe versantul dealului. Coti pe poteca ce ducea spre râu, descoperind în vegetația înaltă o

pereche de blugi.

Avansă rapid și hotărât spre silueta întinsă pe burtă, lângă mal. Blugii erau mulați, iar brațul pregătit să lovească.

– Te-am prins! Cuvintele fură însoțite de mișcarea bruscă a mâinii, iar în clipa următoare, pe iarbă, sub ochii bărbatului, se zvârcolea un păstrăv.

– Scruffy, unde ai dispărut? Știi bine că nu te pot lăsa să faci gălăgie când încerc să prind un pește… Fata se ridică în picioare și se pomeni în fața celui pe care-l cunoștea atât de bine din vedere, iar glasul ei se stinse. Automat, înclină capul în semn de salut respectuos.

– Domnul Wyndham… eu doar stăteam la soare…

Obrajii i se colorară delicat, iar ochii de culoarea albăstrelei trădau o ușoară spaimă.

– Cine ești? întrebă el, lăsând brațele pe lângă corp. Încalci o proprietate privată. Și braconezi, adăugă sever.

– O, nu, se apără ea. Tatăl meu a lucrat pentru dumneavoastră.

– Nu zău? Ochii bărbatului arătau scepticism. Cu ce se ocupa? Îi măsură din priviri silueta suplă, încă imatură, înainte ca ochii să se fixeze asupra figurii ei. Dacă frumusețea trăsăturilor ei clasice îl impresionase, nu lăsă să se vadă.

– Lucra la fermă și făcea de toate. Îl chema Samuel Clayton, iar eu sunt fiica lui, Jodi.

– N-am auzit niciodată acest nume, se încruntă el.

– Niciodată! Părea sincer uimită. Dar…

– Șterge-o de aici, o întrerupse el, și mulțumește proniei că ești femeie, altfel ai fi primit câteva la fund!

– Ah…! Se retrase puțin, înroșindu-se din nou. M-ați fi bătut?

– Pleacă, repetă el îndemnul, făcându-i semn spre poteca din câmp, care ducea până la șosea. Și să nu te mai prind pe aici.

– Locuiesc într-una din căsuțele de la fermă, încercă ea. Tata a murit cu patru luni în urmă.

– Stai la fermă? O privea, nevenindu-i să creadă. În care căsuță?

Îi răspunse cu inocență, nedând nicio semnificație expresiei ciudate ce apăruse pe figura lui.

– Este separată de celelalte, spre sud. E foarte izolată, dar îmi place să stau departe de ceilalți. Tot așa era și tata; o considera cea mai bună căsuță din cele existente la fermă.

– Aș putea să aflu din ce trăiești? Aruncă o privire păstrăvului de la picioarele ei.

– Cresc pui și cultiv diverse…

– Și completezi furând, nu? i-o tăie el, iar ea scutură din cap cu indignare.

– Nici vorbă! Tata mi-a lăsat niște bani. Niciodată nu și-a cheltuit tot venitul, iar ce-i prisosea a pus deoparte într-o ascunzătoare pe care numai eu o cunoșteam. Minunații ei ochi albaștri îl înfruntau; se întrebă de câtă vreme îl iubea oare. De când își putea aminti, îi urmărise silueta, în timp ce el își inspecta proprietatea, făcuse ocoluri pentru a-l putea observa discutând cu oamenii de pe câmp. Gândurile îi aduseră pe chip o fluturare de zâmbet. Și-ar fi dorit ca figura să i se îmblânzească, un surâs de-al lui i-ar fi însorit toată ziua. Dar masca de duritate rămase la locul ei. Shaun Wyndham, stăpânul conacului Forrestmead se ridica la înălțimea propriei reputații.

– Tatăl tău e mort de vreo patru luni, spuneai? O examina atent, cu o expresie insondabilă. Îi privea degetele subțiri, cu unghii frumoase, bine îngrijite.

– Da.

– Nu pari copleșită de pierdere. Ochii pătrunzători o fixau; observă începutul de umezeală care ar fi putut reprezenta dovada unor lacrimi înăbușite, însă figura lui rămase la fel de austeră.

– A descoperit că suferă de o boală teribilă; voia să scape repede, fără o lungă suferință. Dorința i-a fost împlinită. Își coborî privirea, înghițind cu greutate nodul care i se pusese-n gât. L-am iubit nespus, dar n-aș fi vrut să-l văd chinuindu-se, așa că am încercat din toate puterile să mă bucur că și-a găsit pacea. Era uimită că moartea tatălui ei nu ajunsese la urechea stăpânului. Își spuse însă că Shaun Wyndham avea procupări mai importante – inspectarea vastelor moșii, problemele legate de cele două firme de construcții pe care le deținea… și frumusețea aceea din înalta societate cu care se logodise în urmă cu șase luni. Pe moment, Jodi retrăi suferința pe care i-o provocase anunțul din ziarul Country Life, care-i fusese arătat de o vecină, soția altuia dintre angajații lui Shaun Wyndham. Lângă anunț exista și o fotografie a Carlei Murray; se lăfăia pe o pagină întreagă de jurnal. Jodi o privise multă vreme, simțind că era o greșeală, deși fusese obligată să recunoască, era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Însă ochii ei erau prea reci, buzele prea subțiri, iar fruntea joasă și limita părului nu erau pe gustul ei. Totuși, Carla fusese considerată o frumusețe de nenumărate ori și provenea dintr-o familie bogată; părea menită să se mărite cândva cu un bărbat ca Shaun Wyndham.

– Se potrivesc de minune, declarase tatăl lui Jodi, privind fotografia peste umărul odraslei. Ambii poartă stigmatul aroganței. Este la fel de dură ca și el. Draga mea, o fată ca tine nu va fi niciodată pe gustul unui asemenea bărbat.

– Cred că nici nu s-ar uita la una ca mine.

– Asta-i și părerea mea. Nu i-ai atrage atenția în niciun fel. Ești prea blândă, prea inimoasă. Dacă prin cine știe ce întâmplare s-ar apropia de o asemenea fată, ar călca-o de la început în picioare. Femeia asta va ști să-i țină piept.

Jodi se îndoise. După ea, doar o persoană foarte curajoasă ar fi

putut visa să i se opună lui Shaun Wyndham.

– Nu se spune nimic despre data nunții, remarcase ea, oftând la gândul că el urma să se însoare cu o fată atât de diferită de idealul ei. Alții n-aveau decât să-l vorbească de rău, dar în ceea ce o privea, Jodi credea că omul pe care-l iubea merita numai perfecțiunea.

– N-o să treacă prea multă vreme. Apoi tatăl schimbase subiectul și, ciufulind-o, spusese: tânărul Tim Manning este mort după tine, așa că, draga mea, încearcă să te porți mai frumos cu el.

– Dar nu l-am tratat rău niciodată, protestase Jodi.

– Sigur că nu. Nu ești capabilă să fii răutăcioasă cu nimeni. Dar nici nu l-ai încurajat pe sărmanul băiat.

– Nu-l pot încuraja, tată, mai ales când știu sigur că n-am să-l iubesc niciodată.

Tatăl ei nu mai insistase, iar Jodi se întrebă care i-ar fi fost reacția dacă i-ar fi mărturisit că-l iubea pe patron… un bărbat la fel de inaccesibil ca însăși Luna.

Decesul tatălui survenise la scurtă vreme după aceea, iar suferința din dragoste fusese pusă-n umbră de durerea reală a unei despărțiri definitive. Rămăsese absolut singură -cu excepția unei mătuși care locuia departe, în partea de nord-vest a ținutului, în Cheshire, nu departe de granița cu Țara Galilor. Această mătușă fusese întotdeauna o figură nebuloasă, menționată din când în când de tatăl ei, care-i spusese că deținea o fermă. Casa respectivă era aparte – zugrăvită în negru și alb, fusese pe vremuri un mic conac, tipul de construcție specific perioadei Tudorilor.

– N-are cui s-o lase, îi dezvăluise domnul Clayton, adăugând însă că în niciun caz proprietatea nu-i va rămâne lui, sau lui Jodi. O să facă testament în favoarea pisicilor, sau o va dona cine știe cărei cauze caritabile!

Visarea ei fu întreruptă de apariția lui Scruffy, care văzându-l pe

străinul de lângă ea, decise să-și arate colții și să mârâie, ca avertisment că-și va proteja stăpâna în ciuda dimensiunilor lui.

– E câinele tău? întrebă el, iar Jodi aprobă cu o mișcare a capului.

– Îl cheamă Scruffy. Era al nimănui până s-a aciuat pe lângă casa noastră.

Privirile bărbatului se îndreptară spre corcitura zburlită. Jodi văzuse cei doi labradori crescuți în puf la conacul de pe deal, construcția aceea de piatră despre a cărei frumusețe arhitectonică și legături istorice se tot scrisese în ultimii ani. Era faimoasă și fusese de-a lungul timpului reședința unei familii la fel de cunoscute. Shaun Wyndham era ultimul descendent, nemaiavând alte rude în viață.

– O să te contacteze vătaful meu. Cuvintele fuseseră rostite cu asemenea bruschețe, încât corcitura luă atitudine și reîncepu să mârâie.

– Da? Jodi îl privea cu inocență. De ce, domnule Wyndham?

Câteva clipe o privi în tăcere, lăsând impresia că nu se hotărâse încă ce răspuns să-i dea. Apoi se mulțumi să spună:

– O să afli cât de curând.

Câinele mârâi din nou. Shaun Wyndham îl fixă îndelung cu privirea înainte de a se întoarce pe călcâie și a se îndepărta cu pași mari.

– De ce crezi că-l trimite la mine pe vătaf? Nu-mi prea place domnul James, așa că vizita lui va fi o pacoste, poți să mă crezi! Se opri, își trecu degetele peste blana încâlcită și scărpină afectuos un punct situat în spatele urechii lui Scruffy. Urmări gânditoare silueta bărbatului, până când dispăru.

Vătaful își făcu apariția a doua zi, la prima oră; bătu la ușă, iar Jodi îl invită să intre.

– Te așteptam, domnule James. Făcu efortul de a-i zâmbi, dar neprimind un răspuns pe măsură, îi păru rău că încercase să pară

prietenoasă.

Vătaful măsură din priviri încăperea, observând căminul gol, fața de masă dantelată, perdelele îngălbenite de la ferestrele înguste.

– Domnul Wyndham ți-a spus că o să vin. Se opri o clipă, încruntându-se, în vreme ce Scruffy demonstră că-i plăcea acest bărbat chiar mai puțin decât cel de ieri, slobozind un sunet amenințător din fundul gâtlejului. Sunt aici ca să-ți dau un preaviz, domnișoară. Până pe șaisprezece mai trebuie să pleci.

– Să plec? Îl privea fix, nevenindu-i să creadă. Imposibil, domnule James. Unde să mă duc? Glasul ei exprima spaima, iar degetele începuseră să se joace nervos cu o șuviță de păr blond. N-am unde.

– Domnul Wyndham a spus că trebuie să eliberezi casa într-o lună.

– Și încotro să plec? repetă ea, din ce în ce mai speriată.

– Asta-i treaba ta. Nu obișnuim să acordăm adăpost rudelor celor care nu mai lucrează aici.

Ochii lui Jodi se umplură de lacrimi.

– N-am nicio posibilitate. Sunt singură pe lume, domnule James, și n-am decât optsprezece ani, după cum știți.

– N-am știut, răspunse el indiferent. Oricum, nu pricep ce importanță are vârsta în situația asta. Ochii lui mari, bulbucați, mult prea apropiați de nas, o fixau cu nepăsare. Ce angajați antipatici avea Shaun Wyndham! De parcă și-ar fi ales oamenii după propriul fel de a fi, indivizi care nu știau ce-i compasiunea.

– Trebuie să-i explicați domnului Wyndham, îl imploră ea. N-am cum să plec atât de repede.

– Domnul Wyndham mi-a ordonat să găsesc alt lucrător căruia să-i închiriez casa. Vătaful privi pe fereastră spre liziera pădurii care începea dincolo de micuța grădină. Oricum, ăsta-i un loc prea izolat pentru tine. Nu se vede niciuna dintre celelalte căsuțe ale fermei.

– Ne-a plăcut să fim departe. Bărbatul ridică din umeri. Este incorect din partea domnului Wyndham. Ah, ce bine era dacă nu ne întâlneam ieri! N-ar fi avut habar de existența mea!

– Ar fi prins de veste până la urmă.

Acesta era adevărul, desigur.

– Dar dumneata știai că am rămas singură, spuse ea, amintindu-și că vătaful trebuia să fi fost la curent cu moartea tatălui. În ultimă instanță, el era cel care ținea legătura cu toți angajații de la fermă. De ce nu i-ai spus domnului Wyndham?

– Fiindcă doream să cazez aici un prieten, răspunse surprinzător omul. Se însoară în august și speram să te țin aici până atunci. Însă… Renunță să-și termine vorbele și ridică expresiv din umeri.

– Mă văd nevoită să repet, reluă ea, în vreme ce vătaful se pregătea să plece. Voi începe imediat să-mi caut alt loc, dar domnul Wyndham va trebui să-mi acorde mai mult timp…

– Când spune ceva, așa rămâne, o întrerupse bărbatul cu grosolănie. Va trebui să-l ascult, domnișoară! Să nu mai fii aici peste o lună, altfel… Era lângă ușă, cu mâna pe clanță. Ațâțat de ridicarea tonului, câinele se repezi la pantalonii străinului.

– Nu, Scruffy, strigă Jodi. Culcat, băiete! Domnul James ne este prieten. Sarcasmul evident provocă o uitătură ursuză din partea vătafului. Omul ieși și se îndepărtă grăbit.

Jodi închise ușa și se sprijini de tăblie; lacrimile izbucniră și începură să-i curgă pe obraji. Scruffy scoase un scâncet și își frecă botul de blugii ei.

– N-am să-l mai pot vedea niciodată! Ah, de ce a trebuit să mă îndrăgostesc tocmai de el?

***

După o săptămână, Jodi și câinele mergeau pe cărarea din câmp, când auziră un tropot de copite. Ascunsă de vegetație, îl văzu pe Shaun Wyndham călare pe un splendid armăsar arab. Se opri, cuprinsă de teamă. Stăpânul părea decis să îmblânzească acel cal, dar Jodi se îndoia că va reuși, fiindcă animalul era cel puțin la fel de încăpățânat. Într-una din zile o să-l arunce din șa, reflectă Jodi, urmărind încercările calului de a scăpa de călăreț. Era o luptă a voințelor. Shaun era sigur că va îmblânzi calul în cele din urmă, dar după ea un asemenea animal mândru și hotărât avea să se dovedească prea mult chiar și pentru el.

Continuând să-l urmărească, așa cum făcuse de nenumărate ori, Jodi se înfioră, iar inima începu să-i bată cu putere. Fără îndoială, era un călăreț desăvârșit. Oricare altul ar fi fost de mult la pământ. Calul se ridica în două picioare, nărăvaș. Jodi ar fi vrut să strige, să-l avertizeze pe curajos că putea fi ucis. Dar nu îndrăznea, se temea să nu fie repezită, să nu i se spună s-o șteargă.

– Vino, își îndemnă ea câinele. Nu mai suport asemenea spectacol.

Acasă, fu surprinsă să găsească un plic pe preș. Poștașul nu obișnuia să vină așa târziu. Fără să verifice numele destinatarului, ridică plicul.

– Din Chester, murmură ea, uimită. Rupse plicul și scoase o singură foaie de hârtie. Încă în prag, citi următoarele:

"Dragă domnule Clayton,

V-am rămâne îndatorați dacă ne-ați telefona cât mai repede cu putință la sediu, pentru a primi o veste de mare însemnătate.

Al dumneavoastră,

J.S. Wilcox"

O vreme, rămase cu privirea pironită pe cele câteva rânduri, încercând să-și imagineze despre ce putea fi vorba.

Wilcox, Devenport & Wilcox, era o firmă de avocatură. Ce putea să însemne acea misivă? În mod clar, n-aveau habar că tatăl ei murise. Își luă poșeta și ieși fără întârziere. Cabina telefonică se afla la vreo doi kilometri, dar distanța asta nu reprezenta mare lucru pentru Jodi, sau pentru Scruffy, ambii fiind obișnuiți cu plimbările îndelungate printre lanuri, precum și în zona deluroasă ce înconjura ferma.

După ce formă numărul și primi rapid legătura, Jodi ceru să-i vorbească domnului J.S. Wilcox, iar acela veni la aparat peste câteva secunde. Îi aduse la cunoștință decesul părintelui.

– Evenimentul s-a petrecut cu patru luni în urmă, domnule Wilcox, aproape cinci. Rectificase, fiindcă avea senzația că exactitatea era importantă.

– Pricep. Și dumneata ești fiica lui?

– Da, într-adevăr.

– Dar mama dumitale?

– A murit când eram mică.

După o scurtă pauză, interogatoriul continuă.

– Pari foarte tânără. Ce vârstă ai?

– Optsprezece ani.

– Mai există frați sau surori?

– Sunt singurul copil.

– Înțeleg, o asigură bărbatul și făcu o nouă pauză. Poți să ne vizitezi biroul? întrebă el, în cele din urmă.

– Da, bineînțeles. Dar despre ce este vorba?

– Când ai putea veni? vru să știe domnul Wilcox, ignorându-i întrebarea. Mâine e bine?

– Ei bine, da… ă… cred că da.

– Există vreun tren?

– Cred că da.

Jodi își notă indicațiile domnului Wilcox privind călătoria și

adresa biroului. În final, avocatul adăugă:

– Ei bine, domnișoară Clayton, cam asta-i tot, până ne vom vedea. Sună-mă îndată ce ajungi în Chester, ca să mă pregătesc pentru primirea dumitale.

Rămase o vreme în cabina telefonică, gândindu-se. Cu toate că domnul Wilcox spusese foarte puțin, deducea că era vorba despre lucruri de importanță vitală, altfel n-ar fi pus-o pe drumuri. Îi comunicase că distanța era de vreo trei sute cincizeci de kilometri și o sfătuise să tragă la un hotel, promițând să-i facă o rezervare.

Ei bine, murmură ea, privind în jos spre câine, următoarea problemă este să dau un telefon la stația de cale ferată, ca să aflu ce trenuri există.

După mai puțin de douăzeci de ceasuri, se afla în tren, cu o valijoară ponosită așezată în plasă. Scruffy fusese lăsat în grija unei vecine. Ajunse la sediul firmei după-amiază, cu un taxi, spunându-și că era preferabil să transfere responsabilitatea găsirii adresei pe umerii unui om care cunoștea orașul. De pe bancheta din spate a mașinii, admiră casele atrăgătoare, zugrăvite în alb și negru, precum și ceasul din mijlocul bulevardului principal, construit pe un pod ce traversa drumul.

Domnul Wilcox se ridică s-o întâmpine.

– Bună ziua, domnișoară Clayton. O măsură din priviri, în vreme ce se apropia cu mâna întinsă. Tinerețea ei îi captă imediat atenția. Ai călătorit fără peripeții?

– Foarte confortabil, mulțumesc, domnule Wilcox.

– Ia loc, o invită el amabil, arătându-i scaunul din fața biroului. Jodi zâmbi; îi plăceau figura lui lipsită de pretenții și ridurile ce păreau să se accentueze când vorbea. O impresionase buna-cuviință cu care-i luase din mâini valijoara imediat ce intrase în birou. O așezase lângă perete și apoi își reluase locul la birou.

– Deci, ai optsprezece ani? începu el. Nu-i arăți, draga mea.

– Îmi pare rău, murmură ea, de parcă și-ar fi recunoscut o vină. Ochii avocatului sclipiră amuzați, dar nu făcu niciun comentariu.

Jodi se așeză mai comod și privi împrejur, întrebându-se dacă așa miroseau toate birourile avocățești -a mucegăit.

– Ei bine, începu el, îmi închipui că abia aștepți să afli despre ce-i vorba, nu-i așa?

– Într-adevăr, domnule Wilcox.

– N-ai nicio idee privind motivul pentru care te-am convocat? Era vizibil curios, iar Jodi scutură din cap. Știai că ai o mătușă… ? Vorbi liniștit vreme de cinci minute, iar Jodi îl ascultă, cu ochii mari. Iar acum, concluzionă el, este rândul dumitale, domnișoară Clayton. Sunt convins că ai o mulțime de nelămuriri.

Jodi continuă să-l fixeze cu privirea, așa cum procedase în ultimele cinci minute; era încă un pic ametită de noutățile primite și nu reușea să se transpună în rolul moștenitoarei intrată în posesia unei case stil Tudor și a unei ferme prospere. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu găsea cuvinte, așa că se mulțumi să rămână tăcută. Auzea ticăitul înfundat al pendulei de lemn, vedea masivul seif verde-palid din colțul încăperii, plin de zgârieturi.

– Sunt surprinsă, reuși ea să articuleze, în cele din urmă.

– Nu te așteptai să-ți moștenești mătușa?

Jodi scutură din cap.

– Tata era convins că proprietatea va fi donată pentru vreo operă de binefacere.

Domnul Wilcox aprobă gânditor.

– Trebuie să recunosc, mătușa dumitale era o bătrână excentrică, obsedată să nu fie deranjată de rude, câtă vreme a trăit. Totuși, dintotdeauna, după moartea ei proprietatea urma să-i revină tatălui tău – sau moștenitorilor lui, desigur.

– Așa că am ajuns posesoarea unei ferme. Ideea o speria și își dori ca tatăl să fi fost acolo, s-o scape de povară. Își aminti că asta visase el toată viața, să aibă propria fermă. Pentru asta economisise mereu, dar murise la numai treizeci și nouă de ani. N-avea decât cu șapte ani mai mult decât cel pentru care lucrase, Shaun Wyndham.

– Și a unui încântător conac, așa cum am spus, completă zâmbind domnul Wilcox. O casă în stil Tudor, cu lemnărie sculptată și bovindouri splendide. Este înconjurată de grădini decorative, păstrate într-o stare impecabilă de cei care lucrează la fermă. Mai există o piscină, precum și o terasă umbroasă.

– Ați fost la Woodriding Manor? întrebă Jodi, iar avocatul aprobă din cap.

– Am vizitat-o pe doamna Clayton cu numai câteva săpămâni în urmă. Dorea să facă o mică schimbare în testament; să asigure viitorul unui fost angajat care fusese obligat să se retragă din cauza unei probleme de sănătate.

– Woodriding Manor… La început, Jodi considerase că este un nume plăcut, acum însă, confruntată cu perspectiva de a fi obligată să trăiască acolo singură, fu străbătută de o senzație de neliniște. Înspăimântătoare situație, fără să mai țină seama că punea mai bine de trei sute de kilometri între ea și bărbatul de care se îndrăgostise prostește. Dar ar fi putut să fie și un milion de kilometri, deoarece era convinsă că n-avea să-l mai vadă vreodată pe Shaun Wyndham. Ideea era atât de greu de suportat, încât ochii i se umplură de lacrimi; se lupta să le rețină când domnul Wilcox, observându-i starea, dar neștiind motivul emoției, vorbi cu blândețe:

– Este un șoc, draga mea, o responsabilitate importantă. Acum cred că, dacă ar fi știut despre decesul părintelui și ți-ar fi cunoscut vârsta fragedă, doamna Clayton ar fi desemnat un tutore. Dar având în vedere situația, n-a făcut-o, așa că proprietatea îți revine

necondiționat. Poți fie să locuiești în casă și să continui activitatea de la fermă, fie să vinzi proprietatea și să-ți cumperi ceva mai modest. Orice vei face, ține cont că sunt gata oricând să te ajut cu sfaturi, sau oricum altfel voi putea. E de-ajuns să-mi telefonezi și am să vin cât pot de repede. Se opri și o învălui într-o privire înțelegătoare. Jodi îi zâmbi, încurajată de promisiune. N-ai să eziți să apelezi la mine? adăugă el, iar Jodi promise îndată că-l va consulta de câte ori se va ivi vreo problemă.

– Deocamdată, nu-s capabilă să iau o hotărâre în privința păstrării sau vânzării proprietății. Se încruntă puțin. Înclin să cred că am să vând și am să-mi cumpăr o căsuță mai mică, dar nu acum. Pentru moment, am să locuiesc acolo.

Bărbatul aprobă.

– Cred că-i o soluție înțeleaptă.

– Sper să nu-mi fie frică, singură într-o casă atât de mare.

– Dar nu vei fi singură -dacă o vei păstra pe menajeră, adică.

– Menajeră? Ochii ei se aprinseră. Mătușa avea o menajeră?

Avocatul dădu din cap.

– Doamna Torrington. Lucrează la conac de mai bine de douăzeci de ani și mi-a spus că i-ar conveni să rămână, dacă noul proprietar ar fi de acord.

– Minunat! Jodi îi aruncă o privire încărcată de gratitudine, de parcă i-ar fi făcut cine știe ce serviciu. Mă simt mult mai bine acum, domnule Wilcox. Ce fel de femeie e?

– Este legată de casă, o prezență confortabilă, dacă se poate spune așa. O doamnă încântătoare, rămasă de curând văduvă atunci când a angajat-o domnișoara Clayton

– Sună bine… Jodi căzu pe gânduri, iar avocatul interveni blând.

– O să te sufoce cu grija, ca o mamă, iar asta o să-i facă cea mai mare plăcere. Gândurile ei se îndreptaseră spre propria mamă, de a

cărei grijă iubitoare nu avusese parte decât scurtă vreme. Va trebui s-o vezi mai întâi, o sfătui avocatul. N-are niciun rost să-i promiți că o angajezi, până ce n-ai să te convingi că vă înțelegeți bine.

– Sunt sigură că o să ne înțelegem de minune, răspunse Jodi cu un fel de încredere spontană.

– Da, cred că așa va fi, draga mea.

Mai vorbiră câteva minute, apoi avocatul chemă un taxi și o duse pe Jodi să-și vadă proprietatea. Când mașina pătrunse pe aleea mărginită de copaci, ea scăpă o exclamație:

– Ah! N-am crezut că arată chiar așa! Privea uimită conacul de secol XVI și abia aștepta ca taxiul să se oprească și să poată coborî. Domnul Wilcox păstră tăcerea, lăsând-o să descopere singură splendida clădire și împrejurimile pe măsură. Era cel mai reușit exemplu de construcție de piatră și lemn din întregul ținut, după cum avea să afle Jodi mai târziu și era încărcată de istorie, fiind la un moment dat în posesia familiei Warren, acei nobili de țară care făcuseră o avere uriașă exploatând câteva fabrici de sticlă din Staffordshire. E minunată, murmură ea în cele din urmă. Și este a mea! Își aminti visurile… dorința ei nemărturisită de a împărți o asemenea casă cu Shaun Wyndham. Casa lui era atât de mare și construită din piatră -un edificiu splendid, adevărat, dar vechi și neprimitor, la fel ca cei care locuiseră acolo de-a lungul secolelor.

Încântarea ei crescu, în ciuda faptului că locuind aici ar fi însemnat să rupă orice legătură cu bărbatul căruia-i dăruise inima.

Avocatul spunea ceva; cuvintele lui ajunseră vag până la urechea ei.

– Da, draga mea, este a ta. Și pe deasupra mai sunt banii despre care ți-am vorbit și o mașină pe care am uitat s-o menționez. Domnișoara Clayton a angajat un pensionar care era încă apt de lucru. Se numește Kenneth Davis și conducea mașina când ea era

nevoită să călătorească. Probabil va fi încântat să păstreze același aranjament.

– A întrebat și el dacă poate să rămână?

– Da, însă n-ai niciun motiv să-l păstrezi, decât în caz că dorești…

Jodi ezită. Îi venea greu să refuze oferta, dar pe de altă parte nu se vedea în postura de a fi condusă peste tot de un șofer.

– Va trebui să mă mai gândesc, domnule Wilcox. Tonul de scuză pe care-l folosise aduse un zâmbet pe figura avocatului.

– Vei proceda așa cum o să dorești.

– N-am carnet, murmură ea, așa că poate n-ar fi rău să rămână o vreme.

Taxiul se opri pe aleea semicirculară de la intrare.

– Ei bine, iată-ne ajunși, remarcă inutil domnul Wilcox. Jodi coborî și rămase în picioare, privind împrejur. Ceea ce se întâmpla avea darul s-o amețească. Măcar dacă ar mai fi trăit tata, își zise ea cu regret. Vei constata, spuse avocatul, casa și grădina sunt frumoase, dar trebuie să ții seama și de amplasamentul magnific– colinele și pășunile verzi, câmpurile care-ți aparțin de asemenea.

– Sunt sigură că am să iubesc acest loc. Renunță cu greu la peisaj și-l urmă pe avocat spre ușa de stejar masiv, privindu-l cum ridica și lăsa să cadă ciocanul greu de alamă.

Capitolul 2

Ușa se deschise aproape imediat, iar Jodi se trezi privind fața rotofeie și bine dispusă a menajerei.

– Așadar, ați ajuns. Intră, domnișoară Clayton. Domnul Wilcox m-a anunțat că o să vii astăzi. Zâmbi, admirându-i silueta suplă, tânără.

Pătrunseră în hol, iar domnul Wilcox făcu prezentările. Cei doi aveau un aer familiar, care avu darul să-i insufle încredere lui Jodi. Până la urmă, viața nu era chiar atât de grea, câta vreme exista o doamnă Torrington.

– Ți-a plăcut aspectul exterior al casei? întrebă menajera.

– Este minunată. Jodi ar fi vrut să examineze figura femeii, însă privirea îi fu atrasă de cercevelele de stejar, de ferestrele cu ochiuri mici și de sculptura desăvârșită a lemnăriei. Iar în interior pare caldă și primitoare, prietenoasă. Și-ar fi dorit ca toate astea să fie ale tatălui ei.

– Propun să te plimbi de una singură, o vreme. Domnul Wilcox îi arătă o ușă pe dreapta. Acolo este un mic salon. Domnișoara Clayton îl prefera.

Jodi primi sugestia, fericită să rămână singură câteva clipe. Situația

era copleșitoare, greu de asimilat. Împinse ușa și cercetă încăperea.

Era o încăpere foarte atrăgătoare, pe care se hotărî imediat s-o utilizeze permanent, așa cum procedase și mătușa. Avea o fereastră cu ochiuri ce dădea spre iazul acoperit de nuferi, mărginit de tufișuri pe o latură. La capătul încăperii exista un cămin din vremea lui Iacob I, pe fondul lambriurilor de stejar sculptat. Pe ambele laturi erau rafturi cu ornamente și cărți. Deasupra, realizat din ipsos, trona blazonul familiei Waren. Pe tăblia unei mese antice se găsea un serviciu de porțelan englez din perioada Chelsea-Derby, iar într-un colț observai imediat un imens vas Ming, plin cu flori proaspete. Alte flori – de astă dată, narcise și ghiocei de grădină – își iteau petalele galbene din alt vas antic, plasat pe pervaz. Mâna doamnei Torrington se simțea peste tot.

Jodi reveni în hol și intră imediat în altă cameră. Era un salon mai mare, mai oficial, de asemenea locuit. Mai existau o sufragerie și o bibliotecă, o bucătărie modern dotată, urmată de o cămară având rolul inițial de oficiu, așa cum avea să afle Jodi mai târziu.

Când se întoarse în hol, îi fu prezentat Kenneth Davis, șoferul, care fusese convocat telefonic de avocat.

– Amabil din partea dumitale că te-ai deranjat, spuse Jodi cu timiditate, copleșită de situație.

– Niciun deranj, domnișoară Clayton. Casa mea se află la numai cinci minute distanță. Când a telefonat domnul Wilcox, mi-am spus că trebuie să vin și să mă prezint.

Îi aruncă un zâmbet, plăcut impresionată de trăsăturile lui aspre, de ochii blânzi și de buzele pline care sugerau compasiune. Era un bărbat înalt, ușor gârbovit; probabil că avea în jur de șaizeci și cinci de ani, nițel mai vârstnic decât menajera. Mătușa ei se înconjurase cu oameni drăguți, amabili. Doamna Torrington purta fustă și bluză de culoare maro -o ținută destul de monotonă, dar care se potrivea

perfect cu tenul ei palid. Era rotofeie, însă fără exagerare. Jodi își aminti descrierea făcută de domnul Wilcox, "o prezență confortabilă". Da, fusese o caracterizare pertinentă.

Discutară despre casă, despre grădină și despre fermă, care era mult mai întinsă decât își închipuise Jodi inițial. Cu prima ocazie, Kenneth Davis o invită să-i arate mașina, iar Jodi îl urmă la garaj.

– E frumoasă, murmură ea, observând cât de bine era întreținută. Strălucea de curățenie.

– Și merge perfect, se lăudă el.

Revenind în casă, îi găsiră pe avocat și pe doamna Torrington tot în hol, discutând liniștit.

– Cred că am să urc și la etaj, dacă se poate. Privise spre ei cerând parcă permisiunea, iar domnul Wilcox râse.

– Este toată a ta, îți mai amintești, domnișoartă Clayton?

– Da… Se simți din nou ușurată să rămână singură. Această vizită la splendida ei casă se dovedea un adevărat chin. Dar era și însuflețitoare. Din când în când, în vreme ce trecea dintr-o încăpere în alta, se simțea copleșită de un val de emoție, aproape dureros. Era prea mult; ea nu fusese obișnuită cu asemenea lux. Ce bine dacă tatăl ei ar fi fost de față! Dacă ar fi putut împărtăși noutatea, ea exclamând încântată, iar el dând tăcut din cap în semn de apreciere.

Dar asta nu mai era posibil; era condamnată să se bucure singură de această casă veche și confortabilă. Ba nu, nu chiar singură. O avea la dispoziție pe doamna Torrington, iar pentru asta trebuia să fie recunoscătoare. Și chiar era.

În clădirea principală existau cinci dormitoare, dintre care două dispuneau de băi proprii. Jodi își alese o cameră cu vedere spre est, astfel încât dimineața să poată admira răsăritul din patul cu baldachin. Mobila veche era minunat sculptată, iar baia avea faianță și gresie în două nuanțe: alb și culoarea oului de rață.

– Ei bine, draga mea, zâmbi domnul Wilcox, la revenirea ei. Toate îți sunt pe plac?

Ea dădu din cap, mecanic.

– Nu-mi vine să cred că-mi aparțin… Făcu un gest cuprinzător cu mâna, întrebându-se dacă stânjeneala ei era vizibilă. Este atât de mare.

– Te vei obișnui, interveni cu blândețe doamna Torrington.

– Da, așa cred. Privi spre menajeră și adăugă: O să rămâi, doamnă Torrington?

– Fără indoială! Cu cea mai mare plăcere. Mă simt ușurată, copilă, continuă ea, adoptând deja un ton familiar. Îmi era o frică de moarte că mă vei pune pe liber. Se opri, observând că Jodi clipea excesiv de des, că buzele-i tremurau necontrolat. Să nu-ți fie teamă de nimic, reluă doamna Torrington. Vino cât poți de repede, fiindcă e preferabil să te stabilești aici cât mai curând. Am să te aștept, am să fac focul astfel încât să te întâmpine o cameră încălzită, dacă apari târziu.

– Doamna Torrington te va răsfăța, spuse avocatul. Apropo, toată lumea îi spune Torrie. Cred că ai să faci la fel cât de curând.

– Da… da, probabil. Jodi aruncă o nouă privire împrejur și suspină profund. Toate sunt atât de diferite față de cum sunt obișnuită încât mi-e teamă. Dăduse grai gândurilor și privi speriată când la unul când la celălalt. Se simțea timidă, imatură și chiar nesigură sub privirile celor trei persoane mai vârstnice. Ochii șoferului reflectau însă înțelegere, în vreme ce spuse:

– Ești foarte tânără, domnișoară Clayton și n-ai experiența necesară pentru a conduce o fermă mare. Dar ai la dispoziție trei oameni buni, gata să te ajute: administratorul și doi muncitori. Lucrurile mergeau uns pentru mătușa dumitale și n-au de ce să nu meargă la fel și pentru tine.

Jodi îi zâmbi fermecător.

– Ești foarte amabil, domnule Davis. După cum spuneai, n-am experiența necesară conducerii unei ferme, cu toate că tata a muncit pe o proprietate uriașă, care dădea de lucru la mai mult de douăzeci de angajați.

– Mare păcat că tatăl dumitale nu se mai află printre noi. Cuvintele și tonul folosit arătau că aflase de la avocat despre tragicul eveniment. Jodi nu comentă și, după câteva clipe, șoferul se adresă domnului Wilcox, anunțându-l că pleacă.

– Adică, dacă nu mai aveți nevoie de prezența mea, adăugă el, cu o privire întrebătoare.

– Nu, nu cred, cel puțin deocamdată.

– Dar dumneata, domnișoară Clayton? Ea se grăbi să scuture din cap. Chiar dacă ar fi dorit să-i dea ceva de făcut, îi lipsea curajul. Când te vei muta aici definitiv, poate vrei să vin să te iau?

– Ah, dacă ești amabil. Șoferul fu răsplătit cu un nou zâmbet. Aș fi cu adevărat recunoscătoare, domnule Davis. Călătoria cu trenul ar fi o nebunie, cu tot avutul meu împachetat și cu un câine.

– Ai multă mobilă, domnișoară? vru să știe avocatul, continuând fără să-i dea vreme să răspundă: dorești să angajez o firmă de mutări să vină cu un camion?

– Mobila pe care o am n-ar arăta bine aici. Am s-o vând.

– Oricum, n-ai nevoie de nimic, își dădu cu părerea doamna Torrington.

***

Jodi avea lacrimi în ochi, înconjurată de grămada de cutii adunate

pe holul căsuței unde se născuse. Regretă din nou că părintele ei nu trăise să se bucure de noua situație. Suspină profund, privind poziția de sluj a câinelui.

Tatăl ei nu avusese parte de bucurii în viață. Jodi nu și-l amintea decât muncind din greu, economisind și îngrijindu-și fiica. Nu avusese vreme de trândăvit, nici de prieteni, nu-și permisese nici măcar un hobby, cu excepția grădinii pe care o îngrijea cu pasiune, chiar și după o zi de muncă istovitoare la câmp.

Vremea era nesigură, cerul oscilând între plumburiu și albastru murdar. Totuși, Jodi se decise să mai facă o ultimă plimbare înainte de sosirea lui Kenneth Davis. Dacă avea noroc… l-ar fi putut zări pe Shaun. Simți un nod în gât, iar lacrimile îi șiroiră din nou pe obraji. Shaun… cel care urma să se însoare curând cu o femeie de același rang…

– Haide, Scruffy! Se grăbi să iasă din casă, dorindu-și să scape cât mai repede de următoarele săptămâni și luni. După aceea, poate va reuși să-l dea uitării pe Shaun. Umbla cu pași vioi, iar Scruffy se oprea să miroasă toate smocurile de iarbă, căutând probabil iepuri. Jodi râse de el:

– Nu pricep de ce-ți mai dai osteneala, îl apostrofă, determinându-l să se întoarcă spre ea. Sunt prea șmecheri pentru tine.

Se gândea la vecinii care urmau să apară mai târziu, pentru a-și lua ceea ce cumpăraseră -obiecte de mobilier, covoare, perdele și ustensile de bucătărie. În afară de propriile haine și cărți, nu păstrase decât vreo câteva lucruri ce aparținuseră tatălui.

Își luase deja rămas bun de la cei care meritau atenție, iar acum spera să-l mai vadă o ultimă oară pe bărbatul de care se îndrăgostise, cel care era atât respectat cât și temut de toți angajații. Era un om sever, care solicita perfecțiune din partea personalului.

Jodi se întrebase adesea cum și de ce ajunsese să-l îndrăgească. Deși inexplicabilă, aceasta era realitatea. Îl iubea. Uneori cugeta la sentimentele lui pentru cea cu care urma să se căsătorească. Toți cei care-l cunoșteau afirmau că era incapabil de iubire; totuși, trebuia să simtă ceva pentru ea.

"Este doar un aranjament de afaceri", se spunea. "Acești nobili de țară preferă să se căsătorească între ei, pentru a-și proteja avutul."

Putea fi adevărat, dar Jodi era convinsă că dacă l-ar fi putut ține lângă ea, l-ar fi determinat s-o iubească. Oftă din inimă. Macar dacă l-ar mai fi putut zări încă o dată; s-ar fi declarat satisfăcută.

Ocazia pe care o avusese în vedere se ivi. Shaun călărea armăsarul nărăvaș, iar nervii ei se tensionară în vreme ce urmărea înfruntarea dintre om și animal. Ascunsă după niște tufe, observa cu teamă salturile cabrate ale calului. Bărbatul, enervat la culme, încerca din răsputeri să-și stăpânească bidiviul.

După câteva clipe, Jodi nu mai putu răbda spectacolul; aruncă o ultimă privire în urmă și porni spre căsuță. Se terminase -crâmpeiele de imagini surprinse pe furiș ale celui care, până acum câteva săptămâni nici nu avusese habar de existența ei deveneau amintiri.

Oftă. N-avea să-l mai vadă vreodată.

Oare calul avea să-l arunce din șa? Oare va muri din pricina propriei hotărâri de a domina? Da, va fi aruncat din șa; Jodi nu mai fusese niciodată atât de sigură și murmură, aruncând o privire spre cerul plumburiu:

– Când se va întâmpla, Doamne, te rog, nu-l lăsa să moară!

Șoferul nu apăruse încă; își dorea să vină cât mai repede. Ajunsese să vrea să plece cât mai iute. Stătea lângă ușă, când văzu ciulindu-se urechile lui Scruffy.

– Eu sunt, Jodi. Doamna Brennan, soția unuia dintre grădinarii domnului Shaun Wyndham se apropia încet pe poteca îngustă, din

pricina masivității ei. Obezitatea se datora unei dereglări glandulare, nu exceselor culinare. Jodi, ca și tatăl ei, se ținuse departe de majoritatea vecinilor, dar o compătimise întotdeauna pe doamna Brennan. Ca urmare, o lăsase să-și aleagă prima din lucrurile pe care urma să le vândă.

– Bună, doamnă Brennan, o întâmpină ea. Ai venit să iei câte ceva?

– Numai vaza de sticlă. M-am gândit că dacă toată lumea o să vină, s-ar putea să se spargă în aglomerație. Domnul Brennan o să vină mai târziu să adune restul, după ce se întoarce de la muncă.

Jodi deschise ușa larg, iar femeia intră, respirând gâfâit.

– Ia loc, doamnă Brennan. Respirația grea și culoarea din obrajii femeii avură darul s-o îngrijoreze. Vrei o ceașcă de ceai?

– Nu, Jodi, dacă nu te superi, iau vaza și plec. Spuneai că aștepți o mașină pe la trei, iar acum e mai târziu, așa că n-am să te mai încurc.

– Ai putea să stai până vine mașina. Jodi simțea nevoie de companie; liniștea și singurătatea deveniseră apăsătoare pentru prima oară în viață.

– Ei bine, dacă nu te deranjez… Doamna Brennan se așeză pe canapeaua care acum îi aparținea. Aștepți un taxi, bănuiesc?

Jodi observă curiozitatea ce răzbătea din cuvintele celeilalte. Nu vorbise cu nimeni despre moștenire. Dacă s-ar fi obosit să analizeze motivul, și-ar fi spus că probabil nu era suficient de apropiată de nimeni, pentru a ajunge la confidențe. Toți știau că trebuie să elibereze căsuța, iar ea se mulțumise să le spună că se muta în casa mătușii ei. Își închipuiseră că mătușa trăia, iar ea îi lăsase să creadă.

– Sigur nu dorești o ceașcă de ceai, doamnă Brennan?

– Nu, Jodi. Nu mă simt prea bine, de fapt. Mâine vine doctorul – este ziua lui de vizită. Vine o dată pe săptămână, știi.

– Da. Își imagină cât de greu trebuia să-i fie să ducă asemenea

greutate, copleșită de milă, și-i spuse femeii că spera ca doctorul să-i găsească leacul.

– Niciodată n-am să mă simt mult mai bine, replică doamna Brennan, resemnată. E o adevărată năpastă -majoritatea oamenilor se ferește de mine. Totuși, tu m-ai vizitat din când în când, iar eu am să resimt lipsa acelor scurte vizite.

Jodi dădu din cap. Din cauza milei, își făcuse vreme să mai treacă pe la ea, încercând s-o înveselească. Tatăl ei fusese de acord, deși el nu vizita pe nimeni, niciodată. De asemenea, nu-și încuraja camarazii să-i bată la ușă fără vreun motiv temeinic. Punea prea mult preț pe intimitate pentru a se implica în relații amicale cu vecinii.

– Poate am să mai vin cândva în vizită.

– Ar fi frumos. Și mi-ai promis că o să-mi scrii, nu-i așa? În glasul ei răsuna o oarecare neîncredere, de parcă o suspecta că odată plecată nu-și va mai aminti.

– Da. Sigur că vom păstra legătura. Ți-am lăsat adresa.

Cealaltă aprobă din cap, apoi spuse:

– A sosit taxiul, și se ridică foarte greu. Am să plec, Jodi. La revedere, dragă, sper să te înțelegi foarte bine cu mătușa.

– Îți mulțumesc, doamnă Brennan. Transmite salutări soțului dumitale.

– Așa voi face, draga mea. Ai grijă de tine și scrie-mi curând.

***

Era zece și jumătate, când, după ce o adusese pe Jodi la noua ei locuință, Kenneth Davis începu să descarce mașina de bagaje.

– Lasă-le aici, pe hol, îl instrui doamna Torrington. Mă voi ocupa

de ele mâine dimineață. Apoi se întoarse spre Jodi: vino, draga mea, ți-am pregătit o supă fierbinte și o plăcintă.

Simțindu-se incapabilă să vorbească, Jodi îi mulțumi menajerei din priviri. Călătoria fusese lungă și obositoare, fiecare kilometru îndepărtând-o de locul nașterii și de omul pe care-l iubea. În ciuda tuturor eforturilor de a se concentra asupra altor idei, Shaun îi ocupa toate gândurile. Oare cum se simțea? Chiar dacă astăzi ședința de călărie decursese fără incidente, exista și un mâine și un poimâine… Clipa fatidică avea să vină. Mulți călăreți muriseră aruncați din șa; și mai mulți avuseseră parte de accidentări serioase.

– Ăsta-i cățelul tău? Corcitura o cucerise în mod vizibil pe menajeră. Se aplecă să-l mângâie și curând deveni foarte clar că era vorba de un sentiment reciproc, fiindcă Scruffy începu să-și agite coada, lovind repetat bufetul în stil Iacob, de lângă perete. Bătrânei domnișoare nu-i plăceau câinii, continuă doamna Torrington. Spunea că miros, dar nu-i adevărat, dacă-i speli în mod regulat. În afară de asta, un câine e chiar indicat aici, într-un loc atât de izolat. Latră?

– Da, e un foarte bun paznic. Jodi ar fi vrut să verifice dacă toate bagajele fuseseră aduse înăuntru, dar corcitura îi solicită atenția.

– Toate sunt acolo. Șoferul o privea încurajator. Relaxează-te, fetițo, toate pisicile par negre noaptea. Când te vei trezi, cu soarele intrând pe fereastră, vei începe să te bucuri că ești aici. Ai moștenit un loc minunat și ești foarte norocoasă!

– Știu, se înfioră ea. Doar că mă simt ciudat. Niciodată n-am plecat de acasă, până acum. Acolo m-am născut… Se întoarse spre menajeră și avu impulsul de a i se repezi la piept și de a plânge în voie. În loc de asta, reuși să zâmbească și declară: am să mă retrag în camera mea, să mă spăl pe mâini și pe față. Pe urmă, voi coborî după supa menționată.

– Eu plec, spuse șoferul. Mâine, dacă e nevoie de mine, dă-mi un telefon, domnișoară Clayton.

– Da, desigur. Noapte bună, domnule Davis.

– În mod normal, poți să i te adresezi pe nume, Davis, interveni menajera, după ce ușa se închise în urma lui. Te vei obișnui, sunt sigură.

– Dumitale… pot să-ți spun Torrie?

– Speram s-o faci, răspunse doamna Torrington, iar ochii i se umeziră de satisfacție. Sigur că da.

– Iar pe mine mă cheamă Jodi, nu-s obișnuită cu "domnișoara Clayton".

După o jumătate de ceas, Jodie se afla în fața farfuriei de supă. Torrie pusese masa în salonul unde obișnuia să mănânce fosta domnișoară Clayton. Un foc de bușteni ardea vesel în cămin, împrumutând nuanțe roșietice întregii încăperi. Jodi era obosită și se simțea bine. Îi plăcuse mâncarea și după ce spuse noapte bună, se retrase pentru somn.

Capitolul 3

În următoarele zile și săptămâni, Jodi își petrecu vremea făcând cunoștință cu proprietatea, cu lucrătorii angajați, cu tot ceea ce făcea parte din fermă. Dar trecu și dincolo de hotarele proprietății, explorând minunatul peisaj rural din Cheshire. Șoferul, căruia se obișnuise rapid să-i spună pe nume, o conducea oriunde dorea. Ajunsese în Chester și-și cumpărase haine așa cum nu visase niciodată că va putea avea; merseseră și în Southport, tot la cumpărături. Dar cel mai mult o încântau plimbările prin împrejurimi. Iubea Țara Galilor, cu peisajul ei montan și contrastul dramatic față de zona rurală, plină de cursuri de apă, lacuri și liziere de pădure.

Săptămânile se transformară în luni și curând veni noiembrie, împreună cu înnoptările timpurii, ocazie pentru încântătoare seri la conac în compania lui Torrie, cu care ajunsese la o relație de prietenie.

– Uiți că sunt doar menajeră, protestase Torrie într-o zi, când Jodi îi reproșase că petrece prea multe ore la bucătărie.

– Da, râse Jodi. Chiar uit. Din pricină că întotdeauna te-am considerat amică!

– Au trecut deja șase luni fericite de când ai venit, Jodi.

– Nu credeam că o să mă adaptez atât de repede.

– Acum ești o adevărată stăpână a casei, o tachină Torrie. Ai câștigat mult în privința încrederii în sine. Însă ai rămas tot copilă.

Jodi aprobă din cap, gânditoare. Fusese foarte naivă, trebuia să recunoască. Și se păstrase așa multă vreme. Își amintea timiditatea cu care făcuse față prezentării celor doi muncitori, Syd și Roy, precum și a vătafului -sau administratorului -George Webster. Era un bărbat înalt, atrăgător și neînsurat -spre deosebire de ceilalți doi, care aveau familii. George avea douăzeci și șase de ani, era viguros, iar încrederea absolută pe care o inspirase bătrânei domnișoare se transferase și noii stăpâne. Avea o privire directă, cinstită, și părea milos. Din prima clipă, fu pe gustul lui Jodi. Era minunat să fii înconjurat de asemenea oameni amabili.

– Te cam place, spusese Torrie într-o zi, când George venise cu treburi la conac. Abia dacă-și poate lua ochii de la tine.

În rochia ei simplă de bumbac înflorat, Jodi părea încântător de tânără, dar gândurile îi zburaseră imediat la Shaun Wyndham, suspinase discret și se întrebase de ce-i venea atât de greu să-l uite. Până acum, probabil se căsătorise… așteptând deja primul copil. Începuse să plângă și fugise din casă pe tarlaua de cinci acri, unde George și cei doi muncitori lucrau pământul, pregătind o recoltă timpurie pentru anul următor. George păruse să-i simtă starea de nefericire, dar era prea nesigur pe el pentru a întreba ceva și a încerca s-o consoleze.

– Cum serba Crăciunul de obicei mătușa? o chestionă ea pe Torrie într-o seară, în vreme ce luau masa în bucătărie. De câtăva vreme, Jodi încercase s-o convingă pe menajeră să mănânce cu ea, în salon, dar aceasta refuzase. Acceptase ideea de amiciție, însă își cunoștea lungul nasului. Totuși, n-o putuse împiedica pe stăpână să vină să mănânce cu ea, în bucătărie. Doar rareori, când simțea nevoie de

singurătate, Jodi mânca în sufragerie.

– Potolit, în mod normal, dar invita câțiva prieteni pentru perioada sărbătorilor.

– Dădea o petrecere? Ochii ei străluceau de nerăbdare. Niciodată nu avusese prilejul de a organiza o petrecere și văzu îndată cu ochii minții casa plină de musafiri, fericiți să se bucure de ospitalitatea ei.

– Nu chiar. Avea câțiva invitați, însă aglomerările – chiar nu foarte mari– o deranjau.

– Mi-ar plăcea să am niște prieteni, declară ea, gândindu-se la tatăl ei, care nu simțise niciodată o astfel de dorință.

– O să împodobim casa, spuse Torrie, așa cum proceda și mătușa ta. Există o mulțime de podoabe într-una dintre camerele nefolosite. Poți să-ți faci de lucru într-o după-amiază, sortându-le.

– Am s-o fac chiar mâine, promise Jodi, nerăbdătoare. Dar se întâmplă ca în ziua următoare să fie nevoită să se ocupe de cu totul altceva, fiindcă pe la nouă dimineața primi o scrisoare de la domnul Brennan, care o anunța că soția lui era pe moarte și că ar fi vrut s-o vadă. Doctorul îi spusese că mai avea cel mult o săptămână de viață.

Jodi nu pierdu timpul și, deși era ceață pe drum, Davis reuși s-o lase în fața casei familiei Brennan la trei și jumătate.

Imediat ce o văzu, doamna Brennan se însenină. Stătură de vorbă vreo oră și, în cele din urmă, Jodi puse întrebarea care-i stăruise-n minte de la sosire:

– S-a căsătorit domnul Wyndham?

– Nu încă, ceremonia va avea loc luna viitoare, la catedrală.

O lună… Nodul care i se pusese în gât îi provocă o durere vie. Totuși, un bărbat îndrăgostit n-ar fi așteptat atât de mult.

– A reușit să îmblânzească armăsarul acela pe care obișnuia să-l călărească?

– Nu. I-a rupt un picior și a fost nevoit să-i curme suferința.

– Era periculos. Se simțea ușurată, fericită că nu mai avea cum să-l călărească. Dar în clipa următoare, doamna Brennan spuse:

– Totuși, și-a cumpărat altul, iar oamenii consideră că-i mai sălbatic decât primul. Chiar adineauri l-am văzut pe fereastră. Calul își dădea toată silința să-l arunce din șa.

Înainte să poată comenta, domnul Brennan intră și o anunță că, după părerea lui Davis, ar fi fost indicat să plece, fiindcă ceața începea din nou să se îndesească. Davis refuzase să intre în bungalou, preferând să stea în mașină și să citească. Însă ceața și apropierea nopții îl făcuseră să bată la ușă. Ultimele zece minute le petrecuse discutând cu domnul Brennan care, bănuia Jodi, îl ținuse de vorbă chiar dacă șoferul ar fi vrut să plece imediat. Când Jodi ieși din camera bolnavei, după ce-și luase rămas-bun, îl găsi așteptând-o la ușă.

– Pe vremea asta, drumul o să ne ia șapte-opt ceasuri cel puțin, o avertiză el.

– Da, pricep. Știa că o să fie un adevărat chin pentru șofer. Dar era foarte experimentat, iar Jodi avea deplină încredere că-i va duce în siguranță acasă. La revedere, domnule Brennan, apoi se opri brusc, părându-i-se că aude ceva.

– Ce-a fost asta?

Cei doi bărbați ridicară din umeri.

– N-am auzit nimic, declară Davis. Ceața amortizează zgomotele.

– Parcă s-a trântit portiera unei mașini. Jodi se încruntă; ar fi putut jura că nu fusese o simplă părere. Totuși, își spuse că probabil se înșelase și nu se mai gândi la întâmplare.

Era trecut de unu noaptea când Davis, extenuat de efort, opri la intrarea în Woodriding Manor.

– Lasă mașina aici, îl îndemnă Jodi. N-o să se întâmple nicio nenorocire dacă o să stea o noapte afară din garaj. Peste câteva

minute, îi declară lui Torrie: am să dorm ca bușteanul. Să nu te îngrijorezi dacă n-am să apar la micul dejun.

Dar spre surprinderea ei, reuși cu mare greutate să adoarmă. Gândul la doamna Brennan și amintirea discuției despre iminenta căsătorie a lui Shaun, precum și grijile provocate de noul armăsar aveau darul s-o țină trează. În zori, coborî din așternut și se apropie de fereastră pentru a vedea care era starea vremii. Dacă rezultatul inspecției era favorabil, s-ar fi îmbrăcat și ar fi plecat la plimbare cu câinele. Dar, deși ceața dispăruse, vremea era închisă, conturându-se încă o zi mohorâtă de octombrie. Observă mașina; constată cu surpriză că una dintre portiere era deschisă. Ciudat, își zise ea, căscând. Lui Davis nu-i prea stătea în fire să neglijeze… Fu în sfârșit copleșită de oboseală și se întoarse în pat. În câteva clipe se cufundă într-un somn adânc și odihnitor, trezindu-se abia la unsprezece fără un sfert.

Odihnită, făcu o baie fierbinte, trase pe ea o pereche de pantaloni largi de bumbac, un pulover de lână și coborî, pentru a o găsi pe Torrie cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Iată-te, draga mea! Mă bucur că ai dormit bine. Dar ce dimineață am avut! Torrie începu să-i relateze că, în timp ce lucra la câmp, Syd dăduse peste un bărbat în costum de călărie, care zăcea inconștient lângă gard. Muncitorii l-au adus la bucătărie, continuă Torrie, iar eu l-am sunat pe doctorul Slack, cel la care apela și mătușa ta. Acesta a descoperit că avea o contuzie la cap. A chemat ambulanța și, în vreme ce o așteptam, străinul și-a venit în fire. Era bineînțeles ametit și alb ca varul. Doctorul l-a întrebat cum îl cheamă, iar el a rămas mut, parcă absent, dar cu un fel de teamă în ochi -lucru ciudat, fiindcă era un bărbat puternic, înalt și foarte bine făcut. Sperietura se datora - după spusele lui -faptului că nu reușea să-și amintească propriul nume și continua să scuture din cap, nevenindu-i să creadă că așa

ceva era posibil. Apoi doctorul i-a sugerat să-și scotocească buzunarele, poate va găsi ceva care să-i împrospăteze memoria. Ei bine, n-avea nimic în buzunare, nici măcar o bastistă și mi-am dat seama că probabil o folosise ca să-și șteargă sângele de pe față, fiindcă pe chip i se puteau observa mai multe zgârieturi. Torrie se opri puțin să-și tragă sufletul și reluă: mi-a fost tare milă de el. Nu știa de unde vine și cum a ajuns aici. Doctorul a ghicit că probabil căzuse de pe cal, dar el nu-și amintea nici să fi călărit.

– Probabil că suferea de amnezie.

– Așa a spus și doctorul Slack.

– Cei de la spital o să aibă grijă de el. A fost dus la Chester General?

Menajera aprobă din cap.

– Da. Am să telefonez mai târziu, să aflu cum se simte.

– Îmi imaginez că familia a anunțat poliția și probabil că-s deja lângă el.

– Sper, replică Torrie, figura ei simplă exprimând îngrijorare.

Subiectul fu abandonat, iar după-amiază Jodi își petrecu vremea în mod plăcut, trecând în revistă ornamentele de Crăciun. Înaintea mesei de seară îi atrase atenția menajerei să sune la spital.

– Încă nu-și amintește nimic, o informă Torrie peste cinci minute. Și nici nu l-a căutat nimeni.

Jodi se încruntă și aruncă o privire spre ceas.

– Au trecut vreo nouă ceasuri de când a fost găsit. Cu siguranță, până acum ar fi trebuit să i se simtă lipsa.

– Poliția a fost anunțată și se ocupă de caz, dar deocamdată fără succes.

– Ce ciudat.

– Un adevărat mister.

– Nu pare posibil să stea foarte departe de aici, nu-i așa? Dacă era

la o partidă de călărie, murmură Jodi, putem deduce că locuia în apropiere.

Torrie îi atrase atenția că nu puteau fi sigure în privința presupusei partide de călărie.

Peste două zile, doctorul Slack sună la ușă, se prezentă și ceru să-i vorbească doamnei Torrington.

– Poftiți înăuntru, îl invită Jodi, care răspunsese deoarece Torrie avea treabă la etaj. Cum se mai simte sărmanul om?

– Despre asta voiam să discut, domnișoară Clayton… Ești domnișoara Clayton, presupun?

– Chiar ea.

– Doamna Torrington mi-a spus că ești foarte tânără. Ai fost norocoasă să moștenești proprietatea asta.

– Știu, zâmbi Jodi, conducându-l în salonul mare căruia-i spuneau camera firidelor, datorită celor două alcovuri de la capetele ferestrei largi, în care lumina difuză scotea în evidență niște minunate vase de porțelan. Am s-o chem pe Torrie… pe doamna Torrington. Dar când se întoarse să plece, doctorul vorbi din nou.

– Probabil că rugămintea mea trebuie să ajungă la dumneata, domnișoară Clayton.

– Da? se întoarse Jodi.

– Bărbatul acela nu și-a recăpătat memoria -de fapt, trecutul lui este ca și inexistent. Cel mai vechi episod pe care și-l amintește este momentul când s-a trezit în bucătăria conacului. Cei de la spital vor să știe dacă-l pot aduce aici, să vadă dacă nu cumva își va mai aminti și altceva, orice. Le-am spus că am să cer permisiunea să-l aducem în cursul dimineții de mâine.

– Bineînțeles că se poate, doctore Slack, replică Jodi, fără urmă de ezitare. Și sper ca experimentul să fie încununat de succes.

Se afla în camera ei, la etaj, când sosi mașina. Se apropie de

fereastră și-l observă pe șofer -în mod vizibil, medic -coborând de la volan, în vreme ce pacientul se ivea pe partea opusă a mașinii. Acest personaj era întors cu spatele spre ea și privea împrejur, străduindu-se să recunoască ceva care să-i resusciteze memoria. Sărmanul, cugetă ea, în vreme ce străinul scutura din cap și se întorcea. Apoi, dintr-o dată, rămase cu gura deschisă. Cuvântul care-i scăpă de pe buze, "Shaun", părea complet ilogic. Imposibil! Probabil era vorba despre o dublură… cineva care fusese aruncat din șa…

Incapabilă să se miște, nu reușea decât să privească, transfigurată, în vreme ce pacientul discuta cu medicul. Omul scutură iar din cap, lăsând senzația de înfrângere. Jodi deschise fereastra, insensibilă la aerul rece de iarnă.

– Nu-mi aduc aminte cum am ajuns pe acel câmp… Trebuie să fi venit cumva, dar… Se întoarse iar spre doctor, ridicând din umeri. Nimic, nu-mi amintesc absolut nimic!

Vocea aceea… Jodi n-o auzise din ziua când Shaun o prinsese braconând păstrăvi, dar ar fi recunoscut-o oricând. Pentru câteva clipe, mintea păru să i se blocheze din cauza descoperirii. Fruntea i se acoperi cu picături de transpirație. Intrase într-un soi de transă și nu reuși să îngaime decât:

– Cum o fi ajuns aici, cum?

Cei doi ieșiră din câmpul ei vizual, apropiindu-se de casă. Jodi auzi soneria, apoi pașii grăbiți ai lui Torrie și o invitație de a intra. Ochii ei se opriră asupra mașinii cu care veniseră musafirii. Portiera rămăsese deschisă. Larg deschisă! Își aminti altă mașină – cea care-i aparținea -altă portieră rămasă deschisă, un sunet de ușă trântită ajungându-i la urechi prin ceață. Da, nu i se păruse; știuse încă de atunci că nu greșea.

Blocajul mental dispăruse. Prin fața ochilor i se perindau imagini

cu mare viteză, întâmplări care dacă ar fi fost corect apreciate i-ar fi furnizat explicația prezenței lui Shaun aici, la peste trei sute de kilometri de propria lui casă.

– A fost aruncat din șa ieri, în vreme ce eram la familia Brennan. Vorbise cu glas tare, pentru a încerca parcă să-și clarifice ideile. Năucit, dar conștient încă, rătăcise prin ceață, neștiind unde se afla. Găsise mașina și se urcase pe bancheta din spate, ca să scape de umezeală. Inchisese portiera, iar ea auzise. Probabil că inițial stătuse pe banchetă, dar își pierduse cunoștința și se prăbușise dedesubt. Rămăsese acolo pe tot timpul drumului și după ce Davis parcase mașina la intrare. Apoi își revenise, dar era amnezic. Coborând din mașină, lăsase portiera deschisă și colindase la întâmplare, pierzându-și din nou cunoștința pe câmp.

Trebuie să-i vin în ajutor! își spuse ea. După ce o să mă vadă, probabil îi va reveni memoria.

Se grăbi să coboare și să intre în bucătărie. Era ziua de copt pâine, iar Torrie mânuia făcălețul.

– Unde sunt? întrebă Jodi.

– Stau de vorbă pe hol. Doctorul o să-l aducă imediat încoace. Torrie se întoarse spre cuptor, alertată de soneria de alarmă. Du-te să-l vezi, o îndemnă ea pe Jodi. E un bărbat frumos, dar figura e neînduplecată. Are o vorbire educată și provine cu siguranță din înalta societate. Din pricina asta e atât de ciudat că nu i-a anunțat nimeni lipsa. Jodi era gata să-i spună că-l cunoștea, dar înainte de a apuca, Torrie o anunță: cred că au venit… Poftiți, domnilor, se adresă ea celor doi și luă un prosop pentru a-și curăța făina de pe mâini.

Jodi se întoarse și se trezi în fața omului pe care-l urmărise de atâtea ori. Aștepta cu un soi de nerăbdare ca semnele recunoașterii să apară pe chipul lui, în vreme ce inima îi bătea cu putere. Dar privirea

lui rămase fixă, fără ca măcar o zbatere de pleoapă să-i tulbure lipsa de expresie.

– Aceasta este domnișoara Clayton, doctore, spuse Torrie. Este proprietara conacului.

Jodi simți ca prin vis strângerea de mână. Mulțumirile medicului pentru permisiunea de a duce la capăt experimentul făcură la fel de puțină impresie asupra ei, în vreme ce continua să-l fixeze pe bărbatul iubit. N-o recunoscuse, iar ea se pregătea să deschidă gura și să-i explice cine era și de unde venea, dar cuvintele doctorului care-l îndemna pe Shaun să privească împrejur o opriră. Curând, pacientul scutură din cap, vizibil și profund tulburat, cu o atitudine descurajată. Jodi sesiza cu uimire schimbările pe care le suferise. Dispăruseră cu totul liniile aspre, caracteristice chipului său aristocratic. Conturul bărbiei parcă nu mai exprima atâta hotărâre, ochii erau mai puțin reci, gura mai puțin implacabilă. Privirea lui poposi din nou asupra ei și murmură un salut aproape ca pentru sine:

– Domnișoară Clayton, iar inima ei porni în galop, așteptând pentru a doua oară un semn de recunoaștere. Totuși, știa că acest lucru nu se va întâmpla.

Ea aparținea trecutului lui…

– Niciun fel de stimul? Vocea doctorului dovedea compasiune, totuși era obișnuit cu astfel de cazuri. Făcuse tot ce se putea, n-avea cum să-l mai ajute. Gândurile care-i treceau prin minte erau atât de evidente, încât și Torrie le interpretă corect. Ei bine, să ne întoarcem la spital. Se opri și se încruntă. Nelămurirea cea mai mare este că nimeni nu ți-a reclamat lipsa. De parcă n-ai locui prin apropriere.

Lipsa lui fusese resimțită, își spuse Jodi, închipuindu-și consternarea cu care fusese întâmpinat calul fără călăreț acasă, la Forrestmead.

Figura lui bronzată se contorsionă.

– La spital! La inactivitate și plictiseală insuportabile! Privirile lui se plimbară din nou frenetic prin bucătărie. Îmi amintesc parțial această încăpere. Aici mi-am revenit.

Uimită de propria tăcere, Jodi îl urmărea cu interes. Mai târziu, își explică ezitarea de vorbi ca pe un rezultat al normalei dorințe de a-l reține pe Shaun câteva clipe în plus, căci explicațiile ei ar fi dus la plecarea imediată a doctorului și a pacientului. Deocamdată, totuși, își dădu seama că tăcerea de acum avea să devină mai târziu prilej de stânjeneală. Reacția normală ar fi fost să-i spună îndată că-l cunoștea.

– Este clar, aprecie doctorul, în vreme ce Jodi îi invitase la o cafea în salonul cu firide, trecutul dumitale e absolut șters. Nu te îngrijora prea tare; oricând e posibilă o revenire a memoriei. În două săptămâni, ai putea să-ți revii complet.

– Două săptămâni! Înseamnă o eternitate!

Jodi se gândi că doar câteva vorbe ale ei i-ar fi putut șterge acea expresie anxioasă de pe figură. De ce păstra tăcerea? Ce însemna această detașare emoțională, după ce la început fusese atât de grăbită să-i împărtășească lui Shaun adevărul? Cu intenția asta venise la parter într-o fugă.

– N-aș putea merge altundeva -departe de spital? Shaun îi pusese întrebarea doctorului, dar imediat explodă: ah, Doamne, n-am niciun ban!

Ar fi vrut să plece din spital… pentru cele două săptămâni…

Două săptămâni. Ce-ar fi însemnat să-l poată păstra două săptămâni aici…

– Oricând pot apărea rudele dumitale. Cuvintele doctorului întrerupseră șirul gândurilor lui Jodi, iar ea se încruntă. Fusese cât pe ce să ia o hotărâre.

– Încep să cred că n-am niciun fel de rude!

– Ei bine, trebuie să fi fost cineva.

– Dacă nimeni nu mi-a simțit lipsa până acum, n-o s-o facă nici de azi înainte! Doctorul nu comentă, iar Shaun adăugă, scrâșnind din dinți: iar calul ăla pe care-l călăream… unde-i? Dacă nu s-a întors la grajd, trebuie să bântuie pe undeva. De ce n-a anunțat nimeni la poliție?

– Adevărul este că nu știm sigur dacă a existat un cal. Doctorul izbucnise, de parcă era pe cale să-și piardă răbdarea. Era o simplă supoziție, fiindcă porți haine de călărie, dar acum înclin să cred că n-a fost niciun cal.

– E ciudat să fiu astfel îmbrăcat și să nu fi existat un cal! Shaun scutură din cap, privind nelămurit spre pantalonii de călărie.

– Nu știu, oftă el înciudat. Nu-mi amintesc…

Jodi ar fi vrut să-i curme dezamăgirea, dar cuvintele păreau să-i fie ținute-n frâu de o voință străină. Decizia pe care urma s-o ia provenea din aceeași sursă. Îl putea păstra aici pe iubitul ei Shaun vreme de cel puțin două săptămâni -presupunând că nu-i revenea memoria și că nimeni nu-i reclama lipsa.

"Dacă nu-și amintește singur în două săptămâni, am să-i spun", își promise Jodi. Mânia lui se va revărsa asupra ei, era sigură. Va dori o explicație. Care i-ar fi fost justificarea, nu știa deocamdată. Nu mai conta nimic în afara posibilității de a-l ține aproape două săptămâni. Își ridică ochii asupra lui, iar vorbele ei avură darul să-i șteargă lui Shaun de pe chip expresia disperată.

– Ai putea locui aici. Am destule camere.

Și doctorul părea surprins.

– Ești dispusă să mă găzduiești, domnișoară Clayton? Ochii lui negri prinseseră viață. Ușurarea pe care o resimțea era vizibilă; atitudinea corporală vorbea de la sine. O să-mi permiți să stau aici? Privea nerăbdător împrejur. Jodi încercă să descopere urmele

loviturii la cap, dar nu exista niciun semn.

Aprobă din cap și-i zâmbi.

– Va fi o plăcere. Menajera mea va fi încântată să aibă grijă de dumneata.

– Aș putea face și eu unele cercetări, se întoarse el spre doctor, care părea deja cucerit de aranjament.

– Cu siguranță vei avea mai multă libertate de mișcare aici, declară el.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, domnișoară Clayton.

– Nici nu-i nevoie, te rog. Va fi plăcut să avem un vizitator. Nu-i plăcea umilința lui manifestă și pricepu, cu surprindere, că ceea ce o atrăsese la el era chiar aroganța și atitudinea de șef. Când ai să vii?

– Aș putea rămâne chiar acum… Privi spre îmbrăcămintea pe care o purta. Ba nu. N-am niciun ban să…

– Nu-ți face probleme, încercă să-l liniștească doctorul. Cei de la asistența socială o să-ți facă rost de haine și de niște bani.

Shaun se încruntă, iar Jodi interveni imediat,

– Aș putea să-ți împrumut niște bani, domnule… Se opri, cu fața albă ca varul.

– Da, răspunse el mohorât. Domnule cutărică?

– Trebuie să-ți alegi un nume, sugeră doctorul. Așa se procedează. Domnul Feald – Câmpeanu – ar fi foarte potrivit, ținând seama că ai fost găsit pe câmp.

Shaun și Jodi schimbară priviri, iar doctorul izbucni în râs, acceptând că alegerea ar fi putut să nu fie cea mai fericită.

Rămase stabilit ca Shaun să se întoarcă la spital pentru cazul că între timp l-ar fi căutat cineva. Însă n-avea de gând să mai petreacă acolo încă o noapte, iar Jodi îl îndemnă să se întoarcă imediat. Reluă subiectul hainelor. Avea suficient timp să-și cumpere câte ceva din Chester. Împrumutul promis era disponibil deja, îl asigură ea. Trecu

totuși repede peste subiect, conștientă că ideea de a se împrumuta era stânjenitoare pentru el.

– S-ar părea că toate s-au aranjat, aprobă doctorul, privindu-și ceasul. Dacă trecem întâi prin oraș, vei avea vreme să intri într-un magazin de îmbrăcăminte. Știu de unde poți lua ceva pe gustul tău. Tot acolo vei găsi și orice altceva îți va mai fi necesar. Se întoarse spre Jodi. Îți mulțumesc din nou, domnișoară Clayton.

Shaun își exprimă gratitudinea la rândul lui și cei doi plecară. Jodi îi urmări din ușă până dispărură, apoi se îndreptă spre bucătărie, s-o pună la curent pe Torrie.

El se întoarse la vremea cinei, cu o mașină ce aparținea spitalului. Jodi îl conduse în camera pe care i-o pregătise vreme de aproape două ceasuri, ajutată de Torrie.

– Cineva ar putea crede că te pregătești s-o primești pe Regină! râsese Torrie, când Jodi schimbase pentru a treia oară locul noptierei. Incăperea era spațioasă, fiind unul dintre cele două dormitoare cu baie proprie. Baia era decorată în două nuanțe de gri -foarte potrivit pentru un bărbat, își spusese ea, sperând că musafirului o să-i placă.

– Ei bine, e prima oară când primesc un oaspete. Vreau ca toate să fie așa cum trebuie.

– Era perfect și înainte de a te apuca să muți mobila, replicase Torrie.

– Aș vrea să mutăm patul cu baldachin astfel încât să fie cu fața la fereastră. E plăcut să te trezești în lumina soarelui.

– În zilele astea mohorâte de toamnă nu prea ai ocazia să vezi soarele, venise răspunsul, iar Torrie o privise intrigată. Cred că exagerezi. Bărbații nici nu observă de obicei asemenea lucruri, așa că-i doar o pierdere de vreme. După mine, sărmanul om are nevoie numai de un pat și de hrană.

După ce încăperea ajunsese să arate așa cum dorea, Jodi ieșise,

aruncând o ultimă privire în urmă. Torrie n-ar mai fi vorbit astfel dacă ar fi știut cum arăta casa lui.

Se întorsese mai târziu pentru a completa articolele de toaletă din baie. Un săpun fin, o loțiune de corp, talc. Ochii i se umeziseră în vreme ce scotea obiectele din trusă și le aranja pe polița de la chiuvetă. Cumpărase setul la Crăciunul trecut, drept cadou pentru tatăl ei. Dar el obișnuia să păstreze cadourile primite de la fiică. Așa că pusese deoparte trusa, iar după ce murise, Jodi o găsise în ambalajul original.

Reacția lui Shaun fu cea sperată.

– Ce cameră încântătoare! Se apropie de fereastră și privi afară spre porțiunea grădinii luminată de becurile de la intrare și de la garaj. Garajul era separat de clădirea principală și fusese pe vremuri adăpost pentru cai și trăsură. Zâmbetul ce i se întipărise pe chip o făcu să-i crească inima. Dar oare va merita efortul? Ce aștepta de la cele două săptămâni? Îi despărțiseră un milion de ani-lumină… iar ocazia aceasta însemna raiul pe pământ!

– Ai o locuință încântătoare, domnișoară Clayton.

– Da, e frumoasă. Am avut mare noroc; am moștenit-o.

– De la părinți… Se opri, simțind că nu se cădea să întrebe așa ceva.

– Nu mai am părinți, replică ea simplu, dar schimbă repede subiectul, nedorind să se lase atrasă într-un păienjeniș de minciuni, inevitabile dacă i-ar fi pus întrebări, mai ales despre tată. Te rog să-mi spui Jodi. Domnișoara Clayton e un apelativ prea formal.

– Cu mare plăcere. Pe chip îi apăru o expresie încurcată. Dar cum îmi vei spune mie? Care este numele masculin pe care-l preferi? Ea ezită, iar Shaun continuă: ce nume îi vei pune propriului tău copil, atunci când îl vei avea?

– N-am să mă căsătoresc niciodată, declară ea cu buze

tremurânde, iar el izbucni în râs.

– La vârsta ta și atât de frumoasă, o astfel de vorbă sună absurd. Totuși, să ne întoarcem la problema numelui pe care l-aș putea purta. Alege; pentru mine, e perfect egal. Nu-mi doresc decât să-mi amintesc propriul nume cât mai curând.

Jodi ezita încă, conștientă de risc, dar până la urmă nu se putu împiedica să murmure:

– Shaun e favoritul meu.

– Shaun? Ridică din umeri. Atunci, așa va fi. E la fel de bun ca oricare altul. Numele de familie nu-i necesar, așa că n-o să ne mai batem capul.

– Nu, îngână ea, n-o să ne mai batem capul.

***

Sufrageria de la Woodriding Manor avea grația și șarmul ce se pot obține doar odată cu trecerea timpului și prin renovări cu gust, făcute de proprietarii succesivi. Bătrâna domnișoară Clayton făcuse foarte puține modificări, așa că atractivitatea casei se datora exclusiv foștilor proprietari. Cândva, pereții fuseseră despuiați de lambriuri și erau acoperiți acum cu damasc roz. Lemnăria rămasă era de nuc și arțar. Caracteristic plafoanelor era lucrătura delicată în ipsos, iar sculptura complicată a șemineurilor aducea cu stilul lui Antonio Verrio. Aplicele electrice de pe pereți erau franțuzești, ca și unele piese de mobilier de secol XVIII, dar masa și scaunele din sufragerie erau Chippendale. Splendidul candelabru cu zece brațe, minunat împodobit, amplifica demnitatea încăperii, împreună cu peisajul marin remarcabil, semnat de Vernet; ultimul era așezat pe perete la

dreapta căminului, în vreme ce pe partea opusă putea fi admirată o scenă de luptă a lui Vernet fiul.

Torrie fusese puțin surprinsă când Jodi hotărâse că vor folosi sufrageria. Jodi înțelese că după părerea menajerei, se agitau prea mult pe seama musafirului. Totuși, ea era hotărâtă să-i furnizeze lui Shaun cât mai multe amintiri plăcute, să nu rateze nicio ocazie de a-i face șederea plăcută. Când era singură, putea cina foarte bine în salonaș. Dar acum se ivise o ocazie de a utiliza sufrageria și n-avea de gând s-o scape.

Masa era încântător aranjată, cu materiale brodate, cu sfeșnice de argint și pahare de cristal. Florile proveneau din seră; hobbyul lui George. Erau garoafe, frezii subtil parfumate și câțiva trandafiri.

Înalt și distins, purtând un costum închis la culoare și cămașă albă, Shaun își făcu apariția, când Jodi tocmai aprindea lumânările. Ea se gătise cu o rochie lungă de mătase, pe care o cumpărase recent, regretând imediat achiziția, fiindcă își închipuise că nu va avea ocazia s-o îmbrace.

– Deranjez? Privi împrejur, parcă fascinat de încăpere. Torrie m-a trimis încoace.

Îi veni greu să răspundă. Era o atmosferă prea intimă și se simți stânjenită. N-ar fi trebuit să se dea de ceasul morții. Cum spusese Torrie, Shaun nu se aștepta la așa ceva.

– Niciun deranj. Își spuse că era obligatoriu să-și regăsească liniștea, altfel atitudinea ei ar fi sfârșit prin a-l zăpăci de tot. Masa va fi gata peste vreo jumătate de ceas. Ă… între timp, nu dorești ceva de băut? Torrie îi spusese că fosta proprietară se îngrijise să aibă pivnița de vinuri bine garnisită. Spera doar ca Shaun să nu ceară ceva ce-i lipsea.

– Ar fi grozav, dar mai întâi permite-mi să admir camera. Este încântătoare.

– Nu-i foarte mare, murmură ea, gândindu-se la încăperile vaste de la Forrestmead -nu că le-ar fi văzut vreodată, dar li se dusese vestea.

– E suficient de încăpătoare. Ochii lui se opriseră asupra grătarului pe care ardeau bușteni uriași, încălzind camera. Îți mulțumesc, Jodi, că ai binevoit să mă primești în casa ta.

– Plăcerea îmi aparține, zâmbi ea, dorindu-și să nu fi îmbrăcat rochia de seară. Nu se potrivea. Însă voise să arate bine pentru el… dorise ca el s-o observe, măcar puțin.

Shaun o examina cu o expresie ciudată; probabil i-ar fi plăcut să afle mai multe despre ea, dar era mult prea bine crescut ca să-i pună întrebări.

– Amabil din parte-ți. Dar să mă tratezi astfel, străin fiind … Ridică brațele, arătându-se copleșit.

Străin! Jodi zâmbi pentru sine. Dacă ar fi bănuit numai cât îi era de familiar…

– Am să-o rog pe Torrie să-ți aducă o băutură. Ce ți-ar plăcea?

– Un gin cu apă tonică, dacă se poate.

– Cred că da. O uimea că Shaun era capabil să-și amintească numele băuturilor -de fapt, orice altceva, cu excepția propriului trecut. Ce ciudat funcționează mintea omului. Doctorii găseau explicații, dar pentru Jodi rămânea un mister.

Torrie le aduse băuturile. După ce studie peisajul marin al lui Vernet, Shaun luă loc, remarcându-i frumusețea. Stăteau vizavi, iar Jodi avu senzația că acum îi examina fiecare părticică a trupului și roși. Părul îi cădea ca o mantie peste umeri. Era timidă, rușinată de ținuta pe care o purta. Însă Shaun rupse tăcerea și-i aduse zâmbetul pe buze, spunând:

– Îmi dai voie să te complimentez pentru rochie, Jodi? Este foarte neobișnuită, cred.

– Mătase naturală, explică ea și-i observă ridicarea sprâncenelor.

– Nicio mirare că arată inedit. Shaun își goli paharul și căzu pe gânduri. Părea dus departe de ea și de prezent. Inima i se opri o clipă. Să fi fost o sclipire de memorie? În cele din urmă, vorbi din nou, doar pentru a face o apreciere banală despre perioada petrecută în spital, iar ea răsuflă ușurată.

Înțelese că astfel urmau să se petreacă lucrurile mereu. Va continua să se teamă de orice posibilă fărâmă de amintire. Iar când se va întâmpla…

Izgoni gândul. Shaun era aici, acum, lângă ea. De ce să se îngrijoreze, când avea înainte perspectiva unei seri plăcute?

Capitolul 4

Și așa se dovedi a fi. Cina pregătită de Torrie fu excelentă, vinul adus la masă primi laude din partea lui Shaun, cafeaua și lichiorul servite în salonul mic întregiră atmosfera, pe muzica discretă de la casetofon.

– Mâine, spuse Shaun înainte de a se duce la culcare, vreau să iau legătura cu poliția. Nu trebuie să pierd vremea, fiindcă nu-mi convine să te deranjez astfel cu prezența…

– Niciun deranj, pe cuvânt. Reacția fusese impulsivă; nu suporta să-l audă vorbind astfel. Nu numai că nu se potrivea cu felul lui de a fi, dar stânjeneala lui provocată de îndatorare se repercuta dureros și asupra ei. Însă el n-avea de unde să știe.

– Ești prea amabilă și generoasă, iar eu sunt teribil de norocos să am parte de asemenea ospitalitate. Totuși, sunt hotărât să nu profit mai mult decât e necesar. Sper ca cei de la poliție să mă ajute să-mi descopăr identitatea.

– Poți lua mașina. Vei avea nevoie de ea, dacă vrei să ajungi în Chester.

El oftă, dar nu comentă. Conștientă că nu-i surâdea ideea, Jodi spuse simplu:

– Și eu vreau să ajung mâine la oraș, să fac niște cumpărături, așa că putem merge împreună.

– Excelent, se însenină el. Putem pleca devreme?

– Când dorești, replică ea.

– Atunci, imediat după micul dejun.

Ducându-se la culcare, Jodi se simțea în al nouălea cer. Viața era frumoasă! Adormi gândindu-se la ziua de mâine, când va lua loc pe bancheta din spate… lângă Shaun.

Era zece fără un sfert când ajunseră în Chester. Davis îl lăsă pe Shaun în fața comisariatului de poliție, o duse pe Jodi pe strada Watergate, apoi parcă mașina și plecă să facă și el unele cumpărături proprii.

– Am de luat niște cadouri de Crăciun, declarase el, și n-ar fi rău să le achiziționez din timp.

– Probabil că sunt pentru nepoți? Jodi îi întâlnise de câteva ori – John și Charles, de șapte și respectiv șase ani, precum și Maggie, de numai trei, o fetiță cu bucle negre și gropițe în obrăjori.

– Într-adevăr, și e foarte dificil. În zilele noastre, s-ar părea că cei mici au tot ce vor. Nu știi ce să le mai faci cadou.

Jodi se gândi că și ea va întâmpina aceleași greutăți, fiindcă voia să le cumpere câte un dar, să-l pună sub brad și să-i invite pe copii la o mică petrecere.

Aranjase cu Shaun să se întâlnească la amiază, la arcade. Temându-se să n-o deranjeze, el se afla deja acolo atunci când apăru Jodi. Își cumpărase o bluză și o poșetă de ochii lumii, doar fiindcă-i dăduse lui acest motiv. Îi trecuse prin minte să-și mai ia o rochie de seară, dar amânase pentru după-amiază, mizând pe faptul că el avea să dorească să se întoarcă la poliție.

– Ah, iată-te, exact la timp. Shaun o întâmpină cu un zâmbet, dar ea știu instinctiv că era forțat.

– Cum au mers cercetările?

– Nu m-au prea ajutat. Există o listă cu persoane dispărute, dar nicio descriere nu se potrivește cu mine.

– Și ce ai să faci? Se deplasau automat în direcția străzii Watergate.

– Aș putea să apelez la publicitate, dar nu cred că mi-ar fi de folos. Cum se face că poliția nu știe nimic, în cazul că lipsa mea a fost constatată?

Simțindu-se ipocrită, dar totuși fericită că stătea în puterea ei să-l liniștească, Jodi spuse:

– Nu poți decât să păstrezi legătura cu poliția. Nu mă pricep la asemenea lucruri, dar cred că lista cu persoane dispărute se actualizează permanent.

– Ai dreptate și ai rămâne uimită de câte nume erau pe ea în dimineața asta.

Jodi deveni gânditoare. Desigur, Shaun fusese anunțat ca dispărut, dar întrucât obișnuia să călărească pe propria moșie, se presupusese că fusese aruncat din șa undeva în preajma Forrestmead. Din același motiv, nici servitorilor și nici logodnicei nu le dăduse prin minte să extindă cercetările în întregul ținut.

– Vrei să prânzim undeva? întrebă Jodi, conștientă că lui nu i-ar fi convenit să plătească ea.

Când îi răspunse după câteva clipe, deveni clar că se gândea mai mult la confortul ei.

– Putem s-o facem, Jodi, dacă ți-e foame. Dar am să întocmesc o listă cu tot ce-ți datorez, iar când voi fi capabil să plătesc, am să-ți fac cinste cu prânzul ăsta. Lucrurile fiind stabilite, o întrebă unde voia să ia masa.

– Restaurantul Grosvenor este cel mai bun.

– Atunci, la Grosvenor mergem.

Pe timpul mesei, Shaun continuă să vorbească despre situația lui,

părând să-i ceară sfatul. Jodi nu putea decât să-și repete recomandarea de a ține legătura cu poliția, fiind de acord că era foarte ciudat că nimeni nu-i reclamase dispariția.

– Imposibil să fi locuit departe, se încruntă el, reiterând ceea ce spusese toată lumea. Mai ales dacă aș fi fost călare, ceea ce cred toți -cu excepția doctorului, adică.

– Am putea să dăm o raită prin împrejurimi, sugeră ea, simțindu-se din nou vinovată. Cu mașina, voiam să spun.

– În speranța că poate voi vedea ceva care să-mi trezească amintirile? Excelentă idee, Jodi!

Procedară astfel vreme de mai multe zile. Davis îi ducea în localități minunate ca Alvanley și Delamere, apoi spre încântătorul Bunbury și Bulkeley; pe urmă spre vest, la Bickerton Hill, sau Clutton. Uneori, Shaun dorea să coboare din mașină și să meargă pe jos până la malul unei gârle. Intra în cafenele și restaurante, în speranța că cineva l-ar fi putut recunoaște. Jodi era mulțumită, evitând să se gândească la logodna lui, fiindcă deși era nerăbdător să-și afle adevărata identitate, el nu se arăta a fi nefericit. Lăsa senzația că savurează plimbările interminabile tot atât ca și ea -ei bine, poate nu chiar în aceeași măsură, fiindcă el nu se afla în compania persoanei iubite. Totuși, se simțea bine și râdea adesea, neuitând să completeze lunga listă a datoriilor pe care le acumula. Întotdeauna luau masa la marile restaurante sau hoteluri, el așezându-se astfel încât să fie observat de oricine intra sau ieșea; uneori se opreau la câte un han de provincie și comandau ceva de băut la bar. Shaun privea împrejur, încercând din răsputeri să descopere ceva cât de cât familiar.

– Trebuie să fi stat undeva! răbufnea el, exasperat.

Alteori, se arăta resemnat cu gândul că nimeni nu-i simțise lipsa. Probabil că locuise singur, își spunea el, dar imediat se isca

întrebarea:

– Totuși, din ce trăiam?

De obicei, Jodi nu comenta, păzindu-se pe cât posibil să nu scape ceva și gândindu-se la furia pe care i-o va declanșa atunci când îi va spune adevărul.

– Te chinuiesc cu plângerile mele, nu-i așa? Ce vină ai să-mi asculți toate nemulțumirile?

Oare cum ar fi reacționat dacă i-ar fi spus: "necazurile tale sunt și ale mele, fiindcă te iubesc" sau "n-ai fi avut nicio problemă dacă îți spuneam tot ce știu"?

– Hai să trecem din nou pe la poliție, zise el după patru zile de plimbări inutile.

– Noi? Adică vrei să te însoțesc?

– Ei bine, Jodi, recunoscu el, ai început să fii parte integrantă din viața mea. Ce m-aș fi făcut fără tine?

Momentan copleșită de vinovăție, Jodi își mușcă buzele. Oare ce avea să creadă despre ea până la urmă, când va afla cine este? Fără îndoială o s-o urască și o să-i ceară explicații. Iar când ea nu va fi capabilă să prezinte o explicație, o va considera nebună, sau mincinoasă. Sau ambele.

În dimineața următoare se duseră la Chester, la comisariatul de poliție. Cei de acolo se arătară prietenoși, dar fără vreun folos. Pe listă nu apăruse nimeni care să corespundă descrierii. Incapabil să accepte și să plece, Shaun îl rugă pe ofițer să se mai uite încă o dată. Polițistul aduse listele și le răsfiră pe birou.

– Să mergem, Jodi! o îndemnă el frustrat, după ce parcurseseră iar toate paginile. Ea se întoarse și porni după el spre ușă.

O vreme fu posomorât, dar spre ușurarea ei își reveni până la urmă.

– Nu-mi rămâne decât să încerc în continuare, declară el în

mașină, pe drumul de întoarcere la conac. Desigur, există și posibilitatea să-mi revină curând memoria de la sine.

La destinație, Davis întrebă:

– N-ați avut noroc, domnule? I se adresa astfel de când îl văzuse prima oară.

– Nu, Davis.

– Îngrijorător lucru.

– Chiar foarte.

– Sper că eforturile dumneavoastră vor fi încununate de succes.

– Îți mulțumesc foarte mult, Davis.

După-masă, Shaun ieși să se plimbe pe câmp. Urmărindu-l de la fereastra dormitorului, Jodi avu o strângere de inimă. Ce bine ar fi fost ca el să-i fie soț, să se ocupe de fermă, plimbându-se ca acum, inspectând arăturile, starea pășunilor, vizitând staulele uriașe unde erau ținute vitele peste iarnă. Oftă și-și aminti din nou de Carla, logodnica lui, probabil îngrijorată acum, dar nu foarte îndurerată.

Când Shaun se întoarse, Jodi se afla în salon, cu o carte în poală. Intră și rămase pe loc, privind-o într-un fel straniu. Ea se întrebă dacă nu cumva plimbarea prilejuise momentul revenirii memoriei, amintindu-i cumva de propria lui proprietate – ferma vastă pe teritoriul căreia își petrecea înainte mai tot timpul.

– Pari liniștită și mulțumită, Jodi. Vorbise cu blândețe, cu totul altfel decât în ziua când o prinsese la braconaj de păstrăvi. Pot să stau lângă tine, sau te-aș stânjeni?

Ea îi zâmbi și scutură din ccap.

– Te rog, intră, Shaun. Compania ta îmi face plăcere.

El se apropie, închizând ușa în urmă.

– Încântătoare zi pentru noiembrie. Vacile puteau fi scoase la păscut. Le-ar fi făcut bine.

– George se ocupă de fermă, cred că ți-am spus.

– Da, George este blondul cu părul zburlit? Ea aprobă, lăsând cartea pe masă.

– Nu dorești să iei loc?

El se tolăni într-un fotoliu, întinzându-și picioarele.

– Ești cam tânără să ai o fermă. Și încă una destul de mare.

– A aparținut mătușii mele, după cum ți-am mai spus. Ea mi-a lăsat-o moștenire. Până acum, Jodi reușise destul de bine să evite discuțiile despre propria persoană. Reticența de a aborda subiectul era atât de vizibilă, încât Shaun se ferise să-i pună întrebări prea indiscrete. Și de astă dată căută o soluție de a schimba subiectul, dar pentru moment nu-i veni nimic în minte.

– Mi-ai spus într-adevăr că ai moștenit locul. Doamna Torrington se afla deja aici, parcă?

– Dacă n-ar fi fost, vindeam ferma până acum, și conacul, bineînțeles. N-aș fi îndrăznit să locuiesc singură aici.

– În cazul ăsta, va trebui să te măriți curând. Astfel, n-ai să te mai temi, dacă doamna Torrington decide să se retragă vreodată, comentă el, zâmbind.

– N-o să se retragă încă mulți ani de acum înainte. Subiectul deviase de la sine, observă Jodi cu ușurare. Și chiar după aceea, probabil va rămâne tot aici. Nu are casă, iar singura ei rudă e o soră care locuiește în Țara Galilor.

Shaun nu răspunse. Privea fix bușteni aprinși din vatră, iar ea constată din nou că atitudinea lui era atât de diferită de austeritatea aspră pe care se obișnuise să i-o considere drept caracteristică. Încă avea trăsături ferme, iar din când în când în ochi îi apăreau luciri dure. Observă cicatricele abia vizibile, rămase în urma accidentului. Aveau o nuanță mai roșiatică față de restul tenului bronzat. Simțindu-se studiat, el ridică privirea. Expresia lui era aproape tandră, iar inima ei o luă razna, dar se calmă urgent, spunându-și că

probabil imaginația îi juca feste.

– Jodi, începu el, puțin ezitant. M-am gândit la ceva care m-ar putea ajuta. Cred că e destul de clar – dacă eram călare, înseamnă că nu era posibil să locuiesc la o distanță mai mare de câțiva kilometri. Dacă aș participa la niște evenimente sociale unde se adună toată lumea din zonă, poate… Se opri și inspiră adânc. Era o simplă idee. M-ar putea recunoaște cineva.

– Da, pricep. Se organizează seri dansante la unele hoteluri. La așa ceva te gândeai? Inima îi bătea iar cu putere, la ideea de a petrece o seară dansând cu el. Tatăl ei o învățase să danseze. Când Jodi era mică, el și soția obișnuiau să meargă adesea la dans. Avea nevoie de altă rochie, desigur, dar asta n-ar fi reprezentat o problemă. Avea de unde alege în Chester.

– Într-adevăr, Jodi, însă ar însemna să mă înglodez mai mult în datorii și nu se cade.

– O să-mi dai banii, replică ea. Așa că ce rost are să te chinuiești?

El se încruntă și pentru prima oară tonul vocii deveni aspru.

– Ești mult prea încrezătoare. Nu se cade să te duci la petreceri cu bărbați necunoscuți. Într-o zi, cineva o să… Nu, n-am să pronunț asemenea vorbe. De fapt, nu-i treaba mea.

– Mă consideri credulă și în pericol s-o pățesc?

O privea, iar ea avu senzația clară că expresia lui e una părintească.

– Cred că ar trebui să existe cineva care să te păzească. Ești o tânără bogată și ar fi păcat să cazi victimă escrocheriilor.

Desigur, avea dreptate. Ceea ce nu știa, era că încrederea ei deplină n-ar fi fost acordată niciunui alt bărbat. Poate că ar fi dat o mână de ajutor unui străin care semăna cu Shaun, dar în niciun caz nu l-ar fi primit în casă. Da, i-ar fi dat niște bani, fiindcă simțise că întotdeauna cei care au de unde ar trebui să-i ajute pe cei nevoiași.

– O am pe Torrie, îi aminti ea. Îmi este ca o mamă.

– Dar nu i-ai cerut părerea când mi-ai oferit cazare.

Din nou părea aspru și dojenitor.

– Nu, murmură Jodi. Dar știam că pot să am încredere.

– Cum așa? Ochii lui cenușii o fixau cu intensitate.

– Îți poți da seama -instinctiv.

El rămase încruntat, dar nu mai comentă. Jodi decise să se întoarcă la subiectul serilor dansante și să-i destăinuie la ce se gândea.

– Mi-ar face mare plăcere să mergem într-o seară la dans, Shaun. Te rog, nu te mai gândi la bani, sau la modalitățile de a mi-i returna. Amândoi suntem convinși că ai s-o faci într-o bună zi. El scutură din cap, dar Jodi pricepu repede că nu era un gest de opoziție.

– Ești mult prea încrezătoare, cum spuneam. Păcat că nu ești măritată.

– N-am să mă căsătoresc niciodată, serios.

El își înclină capul într-o parte și izbucni în râs.

– S-o lăsăm baltă.

– Vrei să facem cum ai sugerat și să ieșim de câteva ori în societate?

El avu o scurtă ezitare, apoi răspunse:

– Da, Jodi. Trebuie să fac ceva.

***

Era îmbujorată și teribil de fericită. Lucrul se vedea în ochii strălucitori, în obrajii aprinși și în râsul cu care întâmpină spusele lui Shaun, după ce dansaseră aproape toată seara:

– Îmi amintești de Cenușăreasa, la primul ei bal!

– N-am mai fost niciodată la dans.

– Niciodată? Îi zâmbi și ea se înfioră toată. Când îi propusese lui Shaun să locuiască în casa ei, sperase să-l vadă des, nimic mai mult. Dar primise cu mult peste așteptări. Deveniseră prieteni… iar ea începuse să creadă că ar fi ajuns mult mai departe dacă perioada s-ar fi prelungit. Însă era un vis irealizabil. El avea o casă, o logodnică, o existență de stăpân de moșie. Va fi nevoită să-i redea toate astea, să-l îndepărteze la o distanță de ani lumină. Zâmbetul încă-i flutura pe buze, iar ea îi răspunse la fel, cu buze tremurânde, într-un fel de invitație inconștientă. Shaun se strădui să-și recapete stăpânirea de sine, în vreme ce o venă îi pulsa pe gât. Atunci cum se face că dansezi atât de bine? Întrebarea ascundea un pericol.

– M-a învățat tata. Și începu imediat să prețuiască cina și să-i laude pe cei cu care stătuseră la masă. Păcat că va trebui să ne luăm rămas-bun și probabil n-o să ne mai vedem niciodată, continuă ea. Mi-ar plăcea să mă împrietenesc cu Margaret, iar tu te-ai simțit bine în prezența lui Chris.

– Putem să ne mai întâlnim. Sâmbăta viitoare se va organiza din nou dans, iar ei vor fi aici, precis.

Sâmbăta viitoare… atunci, vor mai fi rămas doar câteva zile până….

– Putem veni și noi?

– Dacă dorești, Jodi.

O conduse înapoi la masă. Margaret și Chris se aflau pe ring, dansând strâns lipiți.

– Oare or fi în luna de miere, Shaun?

– O lună cam lungă, dacă ținem seama că sunt căsătoriți de patru ani.

– De unde știi? clipi ea.

– Mi-a spus Chris, când tu și Margaret erați ocupate să criticați rochia unei sărmane fete.

– Ei bine, trebuie să recunoști că era înfiorătoare!

– Din păcate, nu mă pricep la haine de damă. Oricum, n-am fost în stare să-mi dau seama despre ce rochie vorbeați.

– Aia purpurie, cu tot felul de zorzoane, îi arătă ea cu degetul, iar el fu obligat să-și îndrepte atenția în direcția indicată. Probabil că a costat peste două sute de lire. Cam ăsta-i prețul pentru asemenea ținută pretențioasă.

– Ești răutăcioasă, cum spuneți voi femeile?

– Probabil că da, admise ea râzând.

Chris și Margaret se întoarseră la masă și luară loc. Sticla de vin nu se golise încă, iar Chris umplu paharele.

– A fost o seară foarte reușită, zise el, gânditor. Margaret și cu mine am preferat întotdeauna să fim singuri -ne place intimitatea -iar când ni s-a spus că s-a făcut o încurcătură cu rezervările și va trebui să stăm la masă cu altcineva, n-am fost prea încântați. Dar a fost o seară grozavă. Sper să ținem legătura. În privirea lui se citea o întrebare. Pe Jodi o întristă gândul că n-aveau cum să rămână prieteni în aceeași formulă. Niciodată nu avusese o prietenă apropiată și, după cum îi mărturisise lui Torrie, își dorea.

– Cu siguranță vom fi aici săptămâna viitoare. Și nouă ne-a plăcut compania, așa că hai să reținem de pe acum o masă de patru persoane.

– Bună idee, aprecie Margaret. S-o facem chiar acum? Înainte de plecare, adică?

Chelnerul-șef fu chemat și făcură rezervarea. Observându-l pe Shaun, Jodi înțelese că se simțea atât de bine, încât uitase complet motivul pentru care veniseră.

Discuta cu Chris despre mașini, iar Margaret părea absorbită de o

anumită pereche, care dansa tangou pe ring. Jodi stătea comod sprijinită pe spătarul scaunului. Îi trecu prin minte că, oricum ar fi evoluat lucrurile, seara aceea plăcută n-avea să se mai repete. I-ar fi plăcut s-o aibă ca prietenă pe Margaret, dar știa că i-ar fi fost imposibil să-i explice dispariția lui Shaun.

În sfârșit, se încheie și ultimul dans, iar cele două cupluri se despărțiră în holul hotelului. Davis îi aștepta să-i conducă acasă, pe drumurile aproape pustii la acea oră din noapte -sau mai degrabă a dimineții. Jodi aruncă o privire spre silueta întunecată de alături, minunându-se de norocul pe care-l avusese să-l poată ține lângă ea pe Shaun vreme de două săptămâni. Memoria nu-i revenise încă, dar mai era vreme. Nu apăruse nimeni capabil să-l identifice, dar șansele erau mici, datorită distanței care-i separa de Forrestmead. Ar fi fost normal să se gândească la o posibilă prelungire a ședерii lui, dar Jodi își făcuse o promisiune solemnă și avea de gând să se țină de cuvânt. La împlinirea celor două săptămâni, i se va confesa.

Davis pătrunse pe alee și opri mașina în fața intrării. Casa era cufundată în întuneric. Jodi o instruise pe Torrie să nu-i aștepte, iar aceasta avea o încredere deplină în Shaun. Numai că uitase să lase aprins becul de la intrare. Shaun o prinse de mână, în bezna rămasă după plecarea lui Davis spre garaj. Contactul o făcu să tremure, străbătută de un fior de fericire pură. Își ridică ochii spre figura lui profilată în întuneric. El privea spre cerul înstelat de iarnă, pe care naviga o lună în primul pătrar și un norișor argintiu.

– Ți-e frig, dragă?

Dragă! Jodi simți cum i se umple cupa fericirii. Un fel de muzică divină îi mângâia urechile.

– Doar puțin. Dar este o noapte atât de frumoasă, cu toate stelele astea și luna ca de jucărie.

– Atât de liniștită… Glasul lui răsuna grav, vibrant. Jodi, am

senzația că am stat la țară. Sunt convins că n-aș fi suportat traiul la oraș.

– Cândva, o să știi sigur, murmură ea, iar vocea îi era răgușită și tristă.

– Da, într-o bună zi am să aflu. O să mi se pară foarte ciudat să te părăsesc și să mă întorc la… Se opri. Ea simți că se încruntase și că mâna cealaltă avea pumnul încleștat. Se apropie puțin de ea. Oare ce am să descopăr? O soție, poate și niște copiii? Trăiam împreună, sau eram separați, așa cum se întâmplă cu majoritatea cuplurilor de astăzi? Am senzația că soția m-ar fi căutat, dacă exista. Dar poate se bucură că a scăpat. Glasul lui avea o notă cinică, ceea ce nu-i plăcu deloc lui Jodi. Îi luă brațul și-i declară că era convinsă că l-ar fi căutat.

– Deci, după tine, nu-s căsătorit? Se întorsese spre ea, iar Jodi se întrebă dacă ochii lui erau zâmbitori. Simțea că-l amuza convingerea ei.

– Sunt sigură.

– Pari foarte hotărâtă.

Nu-i răspunse. Privirea ei se întoarse spre cer. Atât de insondabil, atât de vast. Oare ce se va întâmpla? Ce rost aveau luna, stelele și planetele? Se simțea neînsemnată, singuratică, înspăimântată de viitor. Era înfometată de iubire, tânjea după protecție cu acel instinct specific tinerilor. Fu străbătută de un fior și se lipi de el. Brațul lui o cuprinse, iar ea se delectă la căldura trupului bărbatului iubit. Cum să-l lase să plece?

– Vino, o îndemnă el blând. Este prea rece pentru tine.

Shaun avea cheia și deschise ușa. Holul fu imediat inundat de lumină. El închise ușa și puse zăvorul.

– Noapte bună, Shaun. Căscă și-i aruncă o privire. El îi puse o mână pe umăr, îi descheie mantia de catifea neagră și o puse pe braț.

– În seara asta ești încântătoare, spuse el. Mă întreb dacă-ți dai

seama cât de mândru mă simt lângă tine.

Ea nu răspunse. Privirea lui îi măsură de sus până jos silueta suplă. Rochia special cumpărată pentru acea ocazie era realizată din catifea de culoarea lazulitului, strânsă pe talie, continuând în falduri din ce în ce mai ample până la poale.

Era foarte decoltată, iar Jodi îi completase efectul purtând un colier de argint care fusese al mamei.

Își umezi buzele, dorind să spună ceva, să rupă tăcerea aceea stânjenitoare, dar timiditatea o împiedică. Era dureros de conștientă de ceea ce făcuse, de disprețul cu care o va trata Shaun după ce va afla. Se întâmplaseră atâtea lucruri pe care nu le prevăzuse. Nu se așteptase la acel soi de intimitate, fiindcă Shaun Wyndham pe care-l cunoscuse se ținea departe de oameni ca ea -fiica unuia dintre muncitorii de pe moșie. Proprietarul conacului Forrestmead era arogant și superior, mereu conștient de propria poziție socială; își cultiva o reputație de duritate și lipsă de sensibilitate, de om incapabil să-și arate emoțiile; de acolo pornise și presupunerea că logodna și viitoarea căsătorie erau simple decizii de interes, nu rezultatul iubirii.

În cele din urmă Shaun rupse tăcerea, fără să-și ia ochii de pe figura ei:

– Tremuri, Jodi. De ce?

– Mi-e frig și sunt obosită. Nu era înfrigurată, iar oboseala nici nu conta. Să se retragă în dormitor era ultimul lucru la care s-ar fi gândit; ar fi putut să stea lângă el multe ceasuri, în intimitatea salonului, cu bușteni de pin sfârâind, Shaun așezat în fotoliu, iar ea tolănită la picioarele lui, odihnindu-și capul pe unul dintre genunchii lui. Un vis imposibil de împlinit. Lacrimile izvorâră, iar ea clipi rapid.

– Trebuie să mă retrag, murmură ea. Cred că și tu ești obosit.

O urmărea cu o expresie ciudată.

Oare îl lăsase să-i descopere sentimentele? Nu, nu. N-o făcuse, nu trebuia să-și permită așa ceva!

Mișcându-se brusc, își luă mantia de pe brațul lui. Spuse din nou noapte bună și se întoarse spre scară. Îi simțea privirea urmărind-o, iar cuvintele lui blânde vibrară în liniștea profundă:

– Noapte bună, micuță Jodi. Somn ușor!

Capitolul 5

Zilele următoare trecură mult prea repede pentru Jodi, cu toate că era fericită și refuza să se gândească prea mult la suferința ce avea să urmeze. Shaun nu făcuse nicio referire la mica scenă de intimitate din hol. A doua zi o întâmpinase cu un zâmbet, interesându-se dacă a dormit bine. Ea îi acceptase atitudinea cu ușurare, fiindcă astfel primea confirmarea faptului că nu-l lăsase să-i citească sentimentele.

Shaun luase din nou legătura cu polițiștii și cu doctorul de la spital, dar fără succes.

– Ce a spus doctorul? îl întrebă Jodi, la întoarcerea de la Chester. Fusese o dimineață luminoasă, însorită, iar George o invitase să-l însoțească la un tur al câmpurilor, ca să inspecteze starea gardurilor. Ea voise să-l lase să decidă singur, dar el argumentase că era vorba de o cheltuială prea importantă -împrejmuirile fuseseră cam neglijate pe vremea fostei proprietare -iar el dorea ca Jodi să vadă cu ochii ei ce trebuia făcut. Acceptase fără tragere de inimă, fiindcă ar fi preferat să meargă la Chester cu Shaun.

– M-a sfătuit să mă resemnez, explicându-mi că cei ca mine devin adesea posomorâți, pierzând orice speranță și cufundându-se într-o melancolie profundă. M-a asigurat că îmi va reveni memoria, deși nu

mai crede că lucrul acesta se va întâmpla curând. De fapt, a fost doar o supoziție atunci când a menționat termenul de două săptămâni.

– A făcut vreo nouă apreciere privind durata?

– Nu, este imposibil de prevăzut. În materie de amnezie, nu există tipare. S-ar putea să dureze ani de zile. Pe de altă parte, e posibil să-mi revin peste cinci minute -uite așa! Pocni din degete și rămase tăcut, dar nu dezamăgit. Părea să-și accepte soarta. Sau s-ar putea ca memoria să-mi revină gradat, încetul cu încetul. Asemenea fragmente se pot acumula continuu, sau pot apărea și dispărea o bucată de vreme. Doctorul mă asigură că asta e modalitatea cea mai frustrantă.

Conștientă de scurtimea timpului ce-i mai rămăsese la dispoziție, Jodi spuse:

– Sunt de aceeași părere, Shaun. Trebuie să te resemnezi deocamdată, fiindcă sunt sigură că în scurt timp vei afla cine ești. În glasul ei se simțea o ușoară tristețe și zâmbetul era ezitant, reflectând amestecul de senzații, de iubire și de durere.

– Ești mai sigură decât mine, aprecie Shaun.

Da… fiindcă știu mai mult decât tine, își spuse ea. Știu că săptămâna viitoare la vremea asta vei fi din nou acasă, pregătindu-te pentru căsătorie.

Se întoarse cu spatele și strânse pleoapele. Un suspin însoți suferința disperată din inimă. Dar se scutură imediat. Era suficientă vreme pentru tristețe, după plecarea lui. Deocamdată, Shaun era încă acolo! Se va purta ca și când situația n-avea să se schimbe vreodată.

– Ce spui despre o plimbare cu mașina după prânz, Shaun? E o zi frumoasă și ar trebui să profităm.

– Bine, dacă asta vrei. Cu toate că se declarase de acord, Jodi avu senzația că el ar fi preferat să facă altceva… dar ce anume?

Se aflau în salonaș, așteptând ca Torrie să-i anunțe că prânzul e gata. Pe masă se găsea o sticlă de vin de Xeres, iar Jodi știa că lui i-ar

fi plăcut un pahar, dar era convinsă că ar fi refuzat dacă i-ar fi oferit. În ultimile zile se arătase tot mai puțin dispus să accepte altceva decât strictul necesar. Era probabil îngrijorat, fiindcă nu știa cât timp va trece până se va putea revanșa.

– Cum au decurs lucrurile cu George, azi-dimineață? întrebă el după o perioadă lungă în care privise fix bușteni din cămin.

– Există o mulțime de împrejmuiri care trebuie refăcute. Mătușa era foarte grijulie cu grădina și casa, dar mai dezinteresată de starea fermei în ultima vreme. Un timp, a fost bolnavă, iar spre sfârșit nu s-a mai preocupat deloc de ea.

– Le-ai dat acceptul să se apuce de garduri?

– Sigur că da. George se va ocupa de problemă.

Shaun aprobă din cap.

– Pare priceput. Făcu o scurtă pauză. Întâmplător, te place foarte mult.

Roșeața apăru în obrajii ei.

– Nu l-am încurajat niciodată.

– Dar te porți amical cu el. Îți spune pe nume, Jodi.

– Eu i-am cerut-o. Torrie nu-i de acord; nici Davis. L-am văzut încruntându-se într-o zi, când l-a auzit strigându-mă pe nume. Syd și Roy îmi spun domnișoara Clayton. Shaun nu comentă deși ea simțea că ar fi dorit să spună ceva… că era de aceeași părere cu Torrie și Davis, că nu se cuvenea ca George să i se adreseze astfel. Îi povesti lui Shaun că George o supraveghease atunci când încercase să învețe să conducă mașina.

– Înveți să șofezi? În ochii lui apăruse interes. Jodi aprobă și recunoscu cele câteva lecții luate cu Davis.

– Dar nu prea m-am ținut de treabă, admise ea. Este mult mai simplu să te ducă altcineva. Totuși, din când în când am câte un acces de zel și, dacă Davis nu-i pe aproape, îl rog pe George să mă

supravegheze. Însă nu m-am aventurat niciodată pe drumuri publice.

– Te-aș putea îndruma eu… începu Shaun, dar se opri, înnegurându-se. Undeva ar trebui să existe carnetul meu de șofer, dar unde? O privi cu intensitate. Jodi, trebuie să fac ceva!

– Da? Își aminti impresia pe care o avusese că el ar fi preferat să facă altceva, decât să iasă la o plimbare cu mașina. La ce te referi?

– Ar fi bine să-mi găsesc ceva de muncă… Uite ce-i, Jodi, mi-a făcut mare plăcere să stau aici. Sunt fericit, ceea ce-i surprinzător, dacă ții seama de situația mea. Dar nu-s omul care să trăiască pe spinarea unei femei. Nu pot să mai rămân, Jodi. Ea îl privea fix, albă la față. Ar mai fi fost vreme; nu voia să fie obligată să-i facă destăinuirea înainte de trecerea celor două săptămâni.

– Este ceva imperios, Shaun?

– Îți sunt dator și mă înglodez pe zi ce trece. Nu se poate, Jodi. Eram un străin oarecare, iar tu mi-ai oferit cazare. Aș începe să mă disprețuiesc dacă aș continua să profit de bunătatea și de tinerețea ta.

– Ce legătură are vârsta mea?

– Dacă ai fi fost mai vârstnică, mai matură, nu m-ai fi primit în casă.

Părea foarte convins de ceea ce spunea, dar cât de mult se înșela! Ar fi putut să rămână acolo pentru eternitate, iar asta n-ar fi implicat niciun fel de datorie. Dar îi înțelegea simțămintele și mândria rănită.

– De ce să nu aștepți încă puțin, Shaun, câteva zile, atâta tot… Se opri, parțial fiindcă el scutura din cap, dar și datorită glasurilor ce se auzeau afară. Torrie bătu la ușă și intră.

– George vrea să-ți vorbească, Jodi. E vorba despre garduri și i-am spus să revină după-amiază, dar pretinde că n-o să-ți răpească mai mult de cinci minute. Privi spre Shaun și întrebă: să-l aduc aici? Privirea ei era semnificativă. Implica, ținând seama că Shaun e doar un străin, că ar trebui să discute cu vătaful între patru ochi. Jodi o

îndemnă să-l conducă în salon. Shaun dădu să se ridice, însă ea îl opri.

– Nu-i nevoie să pleci, Shaun. Nu e vorba de chestiuni importante.

– Masa va fi gata în vreo zece minute, îi anunță Torrie, întorcându-se spre ușă. Nu-l lăsa pe George să te țină prea mult, dragă.

– N-am s-o fac, zâmbi Jodi, bucurându-se că avea pe cineva care să aibă astfel grijă de ea, pregătind mâncarea, făcând curat în casă, spălând și călcând. Davis o asigurase că toate vor merge ca unse și avusese dreptate.

Shaun se așezase la loc când intră George. Îmbrăcat cu pantaloni de doc și purtând o haină veche de flanel, George se opri în prag. Îl văzu pe Shaun și buzele i se strânseră.

– Întră, George, îl invită ea zâmbind. Îi arătă un scaun, dar el protestă.

– Nu pot să stau jos cu hainele astea, Jodi.

– Torrie spunea că vrei să-mi spui ceva despre garduri. În mod ciudat, niciodată nu se simțise intimidată sau nesigură în fața lui George, poate fiindcă era mult mai apropiată de el ca fel de a fi.

– Într-adevăr, Jodi. Am făcut niște calcule, de fapt, în mare le știam mai de mult; din pricina asta am apreciat că o să coste mult. Adineauri am sunat la firmă și mi-au spus prețul, inclusiv manopera, fiindcă Syd, Roy și cu mine suntem deja prinși până peste cap, așa că va trebui să angajăm oameni.

– Da, foarte bine, George. Știi bine că mă bazez pe tine.

El zâmbi, deși aparent împotriva dorinței, apoi zâmbetul se stinse, iar George privi spre Shaun.

– Costurile sunt mult mai mari decât estimasem. Am aici valoarea… Scoase o bucată de hârtie din buzunar. Din cauza

manoperei, mai ales.

Jodi luă hârtia și își aruncă ochii peste cifre, conștientă de privirea ciudată cu care o urmărea Shaun.

– Ei bine, întrucât este o treabă care trebuie făcută, nu văd de ce să ne îngrijoreze prețul. Procedează așa cum crezi, George.

– Prea bine. Se opri și își duse mâna la frunte. Păcat numai că eu și băieții suntem prea ocupați ca să ne ocupăm de lucrare… dar Jodi îl întrerupse.

– Nu-ți face probleme, George. Cred că avem suficienți bani. Am să-l sun pe domnul Wilcox și o să primești suma necesară.

– Foarte bine, Jodi. Ieși, iar ea lăsă hârtia pe masă și nu se mai gândi la problemă. Apoi apăru Torrie, anunțându-i că masa era gata, iar peticul de hârtie căzu pe jos, luat de curent. Shaun îl ridică. Un fluierat de neîncredere îi scăpă de pe buze.

– Ce-i? Jodi observă hârtia pe care el o ținea între degete.

– Cifrele mi-au căzut sub ochi, răspunse el. Sunt de acord cu George: este strigător la cer!

– Dar ce-i de făcut?

– M-am plimbat pe aici de mai multe ori, îi aminti el. Știam că gardurile sunt deteriorate, dar nici chiar așa. Bătu cu degetele în hârtie. Cum spune vătaful, manopera saltă prețul… Se opri brusc, apoi reluă: Jodi, nu-mi dai voie să fac eu lucrarea?

Ochii ei se măriră de uimire. Shaun să repare gardurile!

– Nu, răspunse ea fără să se gândească. Nu te poți degrada într-un asemenea hal!

– Ce vrei să spui? se încruntă el. Ce mare scofală? Habar n-avem cine sau ce sunt. Poate că eram muncitor…

– Nu, nu vreau s-o faci! O deranja ideea unei astfel de munci -mai ales pentru ea. Indignarea stăpânului de la Forrestmead urma să fie destul de intensă și fără așa ceva. Din câte își dădea seama, ar fi

putut-o ataca fizic și cine să-l fi condamnat? Ar fi ajuns chiar la convingerea că-l umilise în mod deliberat, ca răzbunare fiindcă o dăduse afară. Tremura.

– Te rog, nu-mi cere una ca asta, Shaun! Nu-ți pot explica de ce, dar mi-e imposibil! Lacrimile erau gata-gata să i se reverse pe obraji, iar Shaun rămase uimit.

– Jodi, ce s-a întâmplat?

– Nu-ți pot spune.

Se apropie de ea. Tânjea să fie cuprinsă de brațele lui, să-și plângă amarul pe umărul bărbatului iubit.

– Nu știu ce obiecții ai, Jodi, dar te rog să mă ierți. Simt nevoia să lucrez, nu doar pentru bani, dar și pentru a-mi menține respectul de sine. Pot s-o fac, simt asta. Oricum, dacă George își va pierde un ceas să mă instruiască…

– Nu poți lucra pentru George! Îi ești mult superior!

– Jodi, draga mea, vorbi el, încercând să se poarte cu răbdare, nu cer decât să fac o muncă cinstită. Te-ai purtat minunat față de mine și am să-ți fiu recunoscător întreaga viață. Fă-mi hatârul și lasă-mă să mă ocup de împrejmuiri. Îmi e necesar, Jodi. Treaba o să dureze binișor peste o lună -poate chiar șase săptămâni. Voi avea vreme să cuget, să-mi fac niște planuri de viitor pentru eventualitatea că nu-mi voi recăpăta memoria… Se întrerupse, văzându-i expresia. Ce s-a întâmplat?

– O lună… Ochii ei îl priveau pierduți. George n-a menționat niciun termen.

– Nu, dar din câte am văzut, o să dureze cel puțin o lună. De asemenea, uită-te la cât s-a umflat devizul cu manopera. Au estimat probabil doi oameni care să lucreze mai mult de două săptămâni.

– Da… O lună, sau șase săptămâni. În felul ăsta, Shaun ar fi rămas lângă ea de Crăciun.

Dacă nu accepta, el ar fi părăsit-o imediat; doar îi refuzase rugămintea de a mai aștepta puțin. Da, scuturase din cap cu hotărâre, ceea ce-i demonstra că odată luată o decizie, era imposibil să-l faci să se răzgândească. În cazul ăsta, singura alternativă rămasă la dispoziția ei era să-i mărturisească adevărul.

Shaun vorbea din nou, încercând s-o convingă, dar fără să pară că imploră.

– Obiecțiunea ta, Jodi, pare să fie cauzată de faptul că mă consideri deasupra unei munci fizice. S-ar putea să ai dreptate, dar ce contează? Am nevoie de activitate! Oricum, cred că te înșeli. Dacă aș fi fost un personaj important, până acum eram deja acasă la mine, fiindcă cineva mi-ar fi raportat dispariția.

Jodi ridică o privire amărâtă spre el. Va fi obligată să-i spună adevărul, cu toate că asta însemna sfârșitul unui vis frumos. Vorbi repede:

– Shaun, trebuie să-ți mărturisesc… dar lacrimile o opriră. Temporar, își spuse ea, străduindu-se să le înăbușe.

– Dragă Jodi… Shaun o cuprinse în brațe și o trase spre el. Era un gest automat, izvorât din dorința de a o liniști. Despre ce-i vorba? Nu vrei să mai rămân, asta-i? Ai un motiv serios pentru care dorești să plec?

Era uimită. Își închipuia oare că se temea de o implicare emoțională și că din pricina asta îl îndepărta? Poate ar fi fost o concluzie normală pentru el, deoarece oricare fată cu mintea la cap ar evita să se îndrăgostească de un bărbat absolut necunoscut. Din punctul lui de vedere, trecutul reprezenta un real mister pentru toată lumea.

– Nu vreau să pleci, murmură ea și dintr-o dată își depășsi nehotărârea. Viața trebuia trăită; prezentul era minunat. Și viitorul ar fi putut fi luminos, zi de zi, până când el și-ar fi recăpătat memoria.

Suferința și amărăciunea fără sfârșit aveau să-i fie pedeapsă. Își va accepta soarta, după ce se va înfrupta din bucuriile vieții.

– Atunci, ești de acord?

Jodi ridică din umeri. Shaun Wyndham, omul atât de respectat și temut pe propria moșie, cerând cu asemenea entuziasm o muncă demnă de unul dintre angajații săi!

– Dacă asta-ți dorești cu adevărat, atunci fie. Cuvintele veniseră cu dificultate, dar glasul îi rămase surprinzător de liniștit.

– Îți mulțumesc, Jodi, îți mulțumesc! În vocea lui se împleteau ușurarea și îndatorarea, dar mai exista ceva imposibil de identificat; tensiunea la care fusese supusă se risipi; bătăile inimii își reluaseră ritmul normal. Brațul lui o cuprinse, poate într-un elan de recunoștință, dar ea de înfioră de plăcere. Nici în cele mai sălbatice visuri nu se văzuse îmbrățișată de omul iubit și, într-adevăr, acesta nu era acel Shaun Wyndham căruia-i dăruise inima, copilă fiind. Bărbatul din fața ei era bun și blând, preocupat de viitorul ei, de riscurile la care se expunea din pricina tinereții și lipsei de experiență. Măcar dacă situația s-ar fi perpetuat la infinit; să aibă grijă de ea, s-o protejeze împotriva capcanelor ce-i stârniseră îngrijorarea. Dragă Jodi, îți mulțumesc din nou. Ziua când ți-am păsit pragul a fost norocoasă pentru mine. Se înclină exact în momentul când ea ridica ochii spre el, iar buzele li se întâlniră -întenționat sau nu, nimeni n-ar fi putut spune. Se retraseră și-și zâmbiră reciproc; privirea lui nu exprima scuze, iar a ei nu mărturisea stânjeneală.

***

Următoarele trei săptămâni trecură în viteză. Abia dacă-i venea să

creadă că nu mai era decât o lună până la Crăciun. Primise o scrisoare de la domnul Brennan, care-i mulțumea pentru deranj. Apoi continua astfel:

"Cred că n-ai aflat despre dispariția domnului Wyndham. S-a petrecut chiar în ziua vizitei tale. Ieșise la o ședință de călărie și se crede că a fost aruncat din șa. Calul a fost găsit mort, cu gâtul rupt, dar nici urmă de stăpân. Poliția a organizat căutarea mai multe zile și nopți. Acum se crede că zace pe undeva, după ce s-a târât la oarecare distanță de locul accidentului. Oricum, rămâne un mister unde a ajuns.

Domnișoara Murray a suferit la început, dar acum umblă zvonul că și-a găsit un tânăr cu titlu nobiliar și că este de așteptat anunțul unei logodne."

În final, domnul Brennan îi adresa urări de bine, exprimându-și speranța că era mulțumită de traiul lângă mătușa pe care Jodi i-o menționase soției lui.

Shaun era fericit și vesel, mai ales fiindcă acum era convins că după terminarea reparațiilor la împrejmuiri își va putea găsi ceva de lucru pe la fermele din vecini. George îi înlesnise angajamente, dar deocamdată nu participase la niciun interviu. Mai era mult de lucru la garduri, iar vătaful descoperise și alte porțiuni care necesitau refacere, în special pe hotarul dintre pășune și stejăriș. George îi acceptase prezența cu resemnare, deși Torrie continua să fie convinsă că-l nemulțumea. Dar menajera se ferea să vorbească, iar Jodi era sigură că aflase câte ceva, însă decisese că era preferabil să-și țină gura. George stătea la taclale cu Torrie; ăsta era un lucru stabilit. El era burlac și locuia singur într-o căsuță din sat, iar Torrie, cu instinctul ei matern, îl primea în bucătărie și-l trata cu plăcintă de carne și prăjituri.

Prea fericită ca s-o mai preocupe mulțumirea sau nemulțumirea

lui George, Jodi traversa uneori câmpul spre locul unde muncea Shaun. El se arăta bucuros s-o vadă; la apropierea ei, ridica ochii și-i zâmbea. Dar curând descoperi că nu trebuia să stea prea mult; o singură privire îi era suficientă să constate că el ar fi preferat să fie lăsat să-și continue treaba. Totuși, după ce termina, îi acorda toată atenția dorită. Sâmbătă după-amiaza se duceau la oraș; făceau cumpărături, se distrau și luau întotdeauna gustarea la Grosvenor Lounge, mâncând prăjiturele și savurând câte o ceașcă de cafea sau de ceai. Se întâlniseră din nou cu Margaret și cu Chris, la seara dansantă și deși nu obținuse niciun rezultat, Shaun nu păruse prea afectat. Se resemnase; acceptase ideea că va trebui să aștepte să-i revină memoria de la sine.

– Importantă este fericirea, senzația de mulțumire, îi mărturisi el lui Jodi într-o seară, când stăteau în fața focului din cămin, ascultând muzică. Scruffy se lăfăia pe covorașul lui, cu botul pe labe. Iar eu sunt mulțumit și fericit că-mi pot plăti datoria față de tine și că sunt capabil să-mi câștig pâinea. În privirea lui se observa acea afecțiune profundă cu care Jodi începuse să se obișnuiască. Orice ar aduce viitorul, Jodi, n-am să uit niciodată perioada petrecută aici și plăcerea furnizată de compania ta.

Nu-și putea dori mai mult; zâmbetul ei radia de fericire, iar ochii visători îl priveau cu timiditate. Îl auzi râzând blând și își închipui că i-ar fi luat mâna, dacă Torrie n-ar fi intrat chiar în acel moment, purtând o tavă plină.

– Văd că stați iar la lumina focului. Ochii ei trecură de la unul la celălalt, dar expresia ei era insondabilă. Ți-am adus niște lapte fierbinte, draga mea. Astăzi păreai cam palidă.

– Ah, Torrie! Cina a fost abundentă, protestă Jodi, știind dinainte că Torrie va lăsa oricum tava acolo.

– Iar pentru tine, Shaun, obișnuita cafea neagră. Dacă aș bea așa

ceva seara, n-aș închide ochii toată noaptea.

– Sper că nu ne-ai adus și de mâncare, spuse Jodi, care observase și o farfurie acoperită cu un șervet.

– Abia am făcut niște brioșe. Sunt fierbinți. Doar n-o să le arunc și sunt mai bune proaspăt scoase din cuptor. Lăsă jos tava și se ridică. Domnișoara Clayton cerea întotdeauna o gustare suplimentară.

– Poate că nu mânca atât de mult la cină, interveni Shaun, privind-o amuzat. La fel ca Jodi, ajunsese foarte repede s-o îndrăgească pe Torrie și s-o trateze prietenește.

– Ba mânca! Și mai cerea câte o porție, ceea ce voi doi nu faceți niciodată!

Jodi izbucni în râs, iar Torrie plecă.

– Sunt foarte sigură că nu eram palidă.

– Torrie ar fi trebuit să aibă copii, remarcă Shaun, turnându-și cafea. Este născută să fie mamă.

– Domnul Wilcox, avocatul m-a avertizat că o să mă cocoloșească.

– Probabil că ți-a fost greu când a trebuit să te muți aici de una singură, atât de curând după decesul tatălui.

– Într-adevăr, dădu ea din cap, dar m-am integrat uimitor de repede. La început m-am temut, fiindcă moștenirea era copleșitoare pentru mine.

– Îmi dau seama.

– Da. Cam o săptămână, toate mă nelinișteau, dar draga de Torrie a fost ca o stâncă; și Davis s-a dovedit foarte înțelegător. Cei trei angajați au muncit ca de obicei și lucrurile au mers ca unse, așa că mi-am depășit temerile. Jodi luă cana de lapte și o duse la buze, sorbind licoarea fierbinte și privind spre Shaun. Îi examina trăsăturile; noblețea chipului rămăsese aceeași, dar dispăruse duritatea; mai exista puțină aroganță, dar nu și cruzime. Iubirea ei îi provoca atât plăcere, cât și durere. Simțea că vestea unei căsătorii

dintre el și altă femeie i-ar fi fost insuportabilă. Lăsă cana pe tavă cu bruschețe, iar el ridică sprâncenele, surprins. Jodi găsi o scuză oarecare: este prea fierbinte.

Înregistrarea se termină; Shaun se ridică și se duse s-o schimbe. Cât era de înalt! Părea un gigant în încăperea aceea cu grinzi în tavan.

– N-ar fi rău să guști din brioșe, i se adresă el peste umăr, ca să n-o rănești pe Torrie.

– Speram că o să le mănânci tu, replică ea veselă. El nu răspunse. Schimbase discul și era absorbit de comenzile combinei muzicale. Jodi se minuna de ușurința cu care se adaptase vieții de aici, preluând însărcinările care ar fi revenit în mod normal stăpânului casei. Săptămâna trecută, Torrie îl pusese să repare o balama de la ușa cămării și să schimbe o siguranță.

– E plăcut să ai un bărbat în casă, spusese ea și-l rugase imediat să aducă și niște bușteni pentru cămin.

– Acum își plătește întreținerea, îi amintise Jodi. Nu se cuvine să-l mai pui și la treabă.

– Nu-l oblig, iubito, replicase Torrie. După părerea mea, nimeni n-ar trebui să încerce să-l determine să facă ceva dacă nu vrea neapărat. Omul ăsta poate fi foarte aspru. Nu degeaba are asemenea bărbie și maxilar.

Satisfăcut de reglajele făcute, Shaun se cufundă din nou în fotoliu.

– Ce spuneai despre brioșe?

– Nu vrei să mă scapi?

– Am să gust și eu.

Jodi oftă resemnată, în vreme ce el îi punea una pe farfurie.

– Mănânc-o!

Se supuse și fu obligată să mai ia una. Tonul lui de comandă îi dădea fiori; niciunuia dintre ei nu-i dăduse prin minte că n-avea nicio cădere să adopte o asemenea atitudine dominatoare. Era o evoluție

naturală, pe care ea o acceptase fără să observe.

Termină de mâncat și se sprijini pe spătar.

– Sâmbătă o să fie aglomerație în Chester, declară ea. Ce-ar fi să mergem la cumpărături miercuri?

– Nu, Jodi, răspunse el ferm. Miercuri lucrez.

Capitolul 6

Orașul era sufocat de cumpărători. Domnea un aer de veselie generală; se auzeau râsete, copiii alergau de la o vitrină la alta, iar omul-orchestră așezat în fața unui magazin universal interpreta o melodie cunoscută, specifică sărbătorilor.

– Atât de curând? se miră Jodi, trecând pe lângă el împreună cu Shaun. Fură obligați s-o ia prin drum, riscându-și viețile din cauza unui șofer de autobuz cu instincte criminale. Shaun o trase pe trotuar în ultima clipă, apoi își ceru scuze unei doamne vârstnice care ducea în brațe un pechinez speriat. Au început deja colindele? reluă ea gâfâind.

– Este plăcut, totuși.

Jodi aruncă o privire spre profilul lui și rămase încântată. Era fericit, atât de fericit! Și asta i se datora ei. Orice i-ar fi rezervat viitorul, avea să-și amintească mereu că ea îl învățase să fie fericit.

– De unde începem?

– Hai să-mi cumpăr întâi o salopetă și pe urmă ne vom ocupa și de achizițiile mai interesante.

– Merită să-ți iei salopetă? Cât va mai dura lucrarea?

– Câteva săptămâni. George crede că mai trebuie făcute și alte

reparații, iar eu i-am dat dreptate. Unele dintre acareturi nu-s în cea mai bună stare, Jodi.

– Și poți să le repari? se arătă ea surprinsă.

– Intenționez să-mi dau toată silința. Ținând-o încă de braț, întoarse ochii spre ea. Vrei să plec, Jodi?

– Să pleci?

– Ei bine, n-am venit ca un musafir permanent, nu-i așa?

– Vrei ... dorești să… pleci?

– Mi-ar plăcea să rămân, răspunse el serios. Dacă mă lași să stau până îmi voi recăpăta memoria. După terminarea actualei lucrări, voi căuta altceva pe la fermele învecinate. George s-a și gândit la cineva. Cunoaște un fermier căruia i-ar fi necesar un om bun la toate. Jodi nu răspunse. Ideea că el ar putea munci la alte ferme i se părea și mai revoltătoare. Dacă preferi să eliberez locul, atunci am să-mi caut ceva la cel pentru care voi lucra…

– Dar nu vreau să pleci, izbucni ea. "Niciodată, dragul meu Shaun", adăugă în gând.

– Mă bucur să aud. Îmi doresc să rămân. Și cred că o să-mi facă plăcere să lucrez la o fermă. Îți mai amintești, ți-am spus că probabil am trăit la țară? Jodi aprobă din cap, iar el continuă: acum sunt sigur, fiindcă mă simt atât de împăcat… Fu întrerupt de o tânără zdravănă care împingea un cărucior de copil.

– Scuze!

-Nu i-a părut rău deloc, comentă Shaun, râzând. Utiliza cărucul ca pe o armă ofensivă, pentru a pătrunde prin mulțime.

– Și-i o metodă cât se poate de eficace, aprobă Jodi. Cred că și nouă ne-ar fi de folos un cărucior.

– Zău? tonul lui amuzat o făcu să roșească. Jodi se bucură că mulțimea dimprejur îi permitea să-și ascundă expresia.

Cumpărară salopeta, dar o lăsară acolo, urmând s-o ia mai târziu.

Vitrina de la Browns era îmbietoare și intrară în magazin.

– Știi ceva? se confesă ea, uneori prefer aglomerația.

– Și eu, la o asemenea ocazie.

Jodi nu se putu împiedica să întrebe:

– Crezi că ți-a plăcut întotdeauna să mergi la cumpărături, Shaun?

El se oprise să examineze o piesă de argintărie.

– Nu știu… Fruntea i se încreți într-un fel pe care ea nu-l mai observase în ultima vreme. Este o chestiune psihologică, din punctul de vedere al bărbaților. Într-o companie potrivită, este posibil să le facă plăcere.

Era o declarație fără echivoc. Totuși, Jodi se feri s-o interpreteze.

– Ți-ar plăcea așa ceva? vru el să știe.

Jodi se apropie și se aplecă să vadă miniatura de argint sub formă de frapieră, menită să poarte o singură floare.

– Da, este drăguță. Îmi place orice podoabe pentru masă.

– Am observat. Ești romantică, Jodi, nu-i așa?

– Da, sunt, se grăbi ea să aprobe.

– În cazul ăsta, să sperăm că ai să te măriți cu cineva care te va înțelege.

Un fior rece îi străbătu corpul și rămase cu gura uscată.

– Nu mă crezi când îți spun că n-am să mă mărit niciodată? Cu o mișcare automată, ridică figurina de argint, neobservând anunțul: Vă rugăm, nu atingeți!

– Nu, Jodi, nu te cred. Probabil că în clipa asta ești convinsă că așa va fi, dintr-un motiv sau altul, dar într-o bună zi te vei îndrăgosti.

Ea așeză la loc miniatura și porniră spre alt raion.

– Să presupunem că sentimentele mele nu vor fi întâmpinate cu reciprocitate…

– În acest caz o să ți se frângă inima, deci asigură-te că așa ceva nu se va întâmpla.

Prea târziu! Din nou fu cuprinsă de răceală și toată buna dispoziție i se evaporă.

N-ar fi vrut să plângă, dar zăgazul lacrimilor cedă. Își feri chipul, în vreme ce se aflau în fața altei vitrine strălucitoare. Părea să fie o masă de sărbători, cu porțelanuri fine, flori artificiale și cele mai scumpe și apetisante fursecuri pe care le văzuse vreodată. Shaun admira decorațiunile porțelanului când, spre stupoarea ei, Jodi observă cum una dintre lacrimile ei căzu lângă farfuria pe care el tocmai o atingea. Shaun se întoarse uimit.

– Jodi! Ce s-a întâmplat, copilă?

Scutură din cap, incapabilă se vorbească și conștientă de privirile curioase ale unei femei ce se afla pe partea opusă a vitrinei.

Shaun o prinse cu blândețe de mână și o conduse spre scară. Nu rosti nicio vorbă până nu se instalară într-o cafenea și comandară ceai și prăjiturele.

– Acum, o încurajă el, spune-i tot unchiului Shaun.

– Am simțit un strop de deprimare, atâta tot, reuși ea să îngaime.

– Deprimare? repetă el uimit. Dar te simțeai grozav când am ajuns în Chester. Și de atunci, nu văd ce te-ar fi putut supăra.

– N-a fost nimic. Nu ține seama de mine, Shaun, te rog. Sunt o proastă; mă simt cu adevărat fericită că sunt aici, cu tine.

– Cu mine? Zâmbi, iar expresia anxioasă dispăru de pe chipul lui. Mă bucur să aud, fiindcă și eu sunt fericit să-ți țin companie.

De astă dată, nu putea exista nicio greșeală de interpretare! Bucuria îi readuse strălucirea în ochi și zâmbetul pe buze.

– Mă bucur că-ți plac, Shaun.

– Îmi placi… Cuvintele rămaseră stinghere. Ar fi putut însemna orice, sau nimic. Jodi însă simți că semnificau mult mai mult…

Chelnerița cu șorț alb apretat aduse o tavă și așeză ceaiul și fursecurile pe masă. Farfuria cu prăjiturele fu ultima și își găsi loc la

mijlocul mesei, între Shaun și Jodi.

– Dă iama în ele, o îndemnă Shaun. Nu-ți face probleme din cauza caloriilor. Ești atât de slabă încât n-o să se simtă.

Râsul ei izbucni, tineresc și cristalin.

– Nu mă îngraș niciodată, se lăudă ea cu o urmă de îngâmfare.

– Atunci, ia foitajul cu frișcă atât de strategic plasat pe jumătatea ta de platou. După ce ea acceptă sugestia, luă și el un fursec simplu cu o cireașă deasupra.

Jodi turnă ceaiul, întrebându-se de unde venise accesul acela de nefericire. Fiecare clipă în compania lui era prețioasă, fiindcă deși aparent îl putea păstra aproape până când îi va fi revenit memoria, simțea că la un moment dat conștiința ei avea să triumfe asupra dorinței și-i va spune tot ce știa.

Se întoarseră în magazin, unde Jodi cumpără niște portofele de piele pentru cei trei angajați și pentru Davis. Găsi batiste brodate manual pentru Margaret și o eșarfă de mătase naturală pentru Torrie. Cumpără și o broșă, pe care menajera i-o descrisese, dar despre care spusese că era prea scumpă, cu toate că-i plăcuse foarte mult. Shaun luă pentru Torrie o agendă îmbrăcată în piele. Apoi urcară cu liftul la raionul de jucării, unde găsiră fără dificultate cadouri pentru cei trei nepoți ai lui Davis.

Pe Shaun îl lăsase la urmă. Se va întoarce singură să caute ceva pentru el. Avea de unde alege, mai ales ținând seama că venise doar cu hainele de pe el. De când începuse să lucreze la fermă, își cumpărase încă o cămașă și alte câteva obiecte de îmbrăcăminte. Dar continua să aibă un singur costum achiziționat din primul lui împrumut, iar asta o deranja. Ar fi preferat ca el să-și fi luat încă un rând de haine, în loc să se grăbească să-i înapoieze banii.

Plătind cadourile copiilor, își spuse că era minunat să cumperi daruri de Crăciun.

– Mi-ar plăcea să am mai multe de luat, vorbi ea impulsiv. Ce bine ar fi fost dacă făceam parte dintr-o familie numeroasă!

– Dar ești singură. Era o afirmație, fiindcă știa că ea nu avea rude. În vreme ce coborau cu liftul aglomerat, el tăcu, iar Jodi se întrebă dacă nu cumva cugeta la posibilitatea de a avea propriii frați și surori. De câteva ori afirmase că ajunsese la concluzia că era singur, deoarece nimeni nu-i reclamase lipsa.

– Și acum? întrebă el, în vreme ce se îndreptau spre ieșire. N-ai nimic de cumpărat pentru tine?

– Nu, cred că nu… Glasul ei se stinse, iar el se întoarse spre a descoperi motivul. Lumânări, șopti ea, cu sutele, de diferite dimensiuni forme și culori! Și uită-te numai la acele fursecuri, Shaun! Sunt ca cele pe care le-am văzut expuse pe masă, sus. Putem să ne uităm la ele?

– Dragă Jodi, vorbi el, parcă adresându-se unui copil, nu-i cazul să-mi ceri permisiunea. Dacă asta vrei, hai să ne uităm.

Îi veni să râdă, fiindcă descoperise dintr-o dată încă o diferență față de severitatea lui dinainte. Shaun Wyndham de la Forrestmead n-ar fi reacționat nciodată cu atâta amabilitate ca acest bărbat zâmbitor, încărcat cu nenumărate pachete. Acela fusese stăpânul, iar dorințele lui erau obligatorii, nu ale soției, sau… Jodi se opri constatând că ajunsese aproape să se considere iubita lui Shaun!

Lumânările, fursecurile, decorațiunile, precum și brazii de Crăciun, omuleții de zăpadă făcuți din vată, toate la un loc, ocupau bună parte din suprafața parterului. După o altă jumătate de oră, brațele lui Shaun erau încărcate la refuz cu pachete, dar senzația era dată mai ales de uriașele ambalaje de prăjituri.

– Ah! exclamă ea, odată ajunși în mașină, cu Davis la volan, nu-i așa că am petrecut o după-amiază minunată?

– Da, Jodi, într-adevăr. Cu toate că era gentilă și înțelegătoare,

vocea lui dezvăluia și puțină amărăciune. În mod vizibil, îl deranja faptul că ea fusese cea care plătise pentru majoritatea darurilor cumpărate. Lucru într-adevăr ciudat, își spuse ea, dacă țineai seama că Shaun nu avea nicio obligație de a contribui la decorațiunile de sărbători. Dacă ar fi fost stăpânul casei, atunci situația s-ar fi schimbat… Îi aruncă o privire furișă; profilul lui părea împietrit, așa cum îl văzuse de atâtea ori în trecut. Un imbold de moment o determină să întrebe:

– Ți-a plăcut și ție, Shaun?

Se întoarse spre ea, îi zâmbi și-i acoperi mâna cu propria palmă.

– M-am simțit bine, dragă Jodi, dar ca să fiu cinstit, trebuie să admit că mi-ar fi plăcut să am bani suficienți pentru a contribui la ceea ce ai cumpărat. După toate cele, voi beneficia de pe urma lor, nu-i așa?

Voia să împartă cheltuielile… fericirea ei căpătă proporții de extaz. Bucuria de a împărtăși se afla deasupra bucuriilor lumești; pentru Jodi, însemna raiul pe pământ. În cele din urmă reuși să spună:

– Cândva, ai să fii capabil să contribui, Shaun.

– Așa cred. Sunt sigur că am toate șansele să-mi găsesc de lucru, replică el entuziast.

Ea resimți un atac de conștiință, dar se scutură de vinovăție. Shaun era fericit și mulțumit, așa că ce rost avea să schimbe ceva?

***

În dimineața zilei de luni, George veni să discute cu Jodi despre renovarea unora dintre acareturile fermei. Își făcuse treaba sistematic

și eficient, așa că-i putu prezenta un deviz estimativ. N-avea nicio idee dacă prețurile erau rezonabile, așa că declară că lăsa decizia în seama lui.

– Domnișoara Clayton studia întotdeauna cu mare atenție asemenea probleme, o informă George. Te sfătuiesc să procedezi la fel înainte de a începe lucrările. Ești proprietara fermei, Jodi, și nu poți avea mereu încredere în oameni. Nu-ți dai seama că atât la reparații cât și la refacerea împrejmuirilor te-aș fi putut înșela?

– Adică să-mi ceri mai mulți bani? Îl privea stupefiată. Nu mi-ai face una ca asta, declară ea în final.

– De unde știi?

– Fiindcă ești un om de încredere. Te-ar fi angajat mătușa dacă nu erai?

– Nu, fiindcă ținea toată ferma asta în pumn și o conducea. Abia spre sfârșit mi-a pasat frâiele și m-a lăsat să iau decizii. Sunt de încredere, Jodi, dar dacă nu te superi, tu ești mult prea încrezătoare.

Ea se încruntă, uimită.

– Ce vrei să spui, George?

– Ar trebui să studiezi cu atenție fiecare document care are de-a face cu conducerea fermei.

Jodi dădu din cap aprobator și scăpă un suspin.

– Ai perfectă dreptate, George, dar nu știu ce să urmăresc.

– Dacă mi-ai permite, te-aș putea învăța. Din glasul lui dispăruse orice urmă de duritate; era doar nerăbdător să ajute. Jodi nu se simțea atrasă să învețe cum se conduce o fermă, dar nici nu voia să-l supere. George nu dorea decât s-o facă să-și asume responsabilitatea legată de prezenta ei situație.

– Ei bine, începu ea ezitant, dacă tu consideri necesar…

– Este, Jodi.

Îl privi direct, amintindu-și că-l plăcuse încă din prima clipă, fiind

sigură că putea avea încredere în el, la fel cum avusese mătușa ei. Era de asemenea arătos și avea o figură onestă. Torrie bătuse apropouri de mai multe ori cum că era atras de ea, iar Shaun observase același lucru. Se încruntă, gânditoare. Spera că nu se va îndrăgosti de ea. Și totuși, dacă n-ar fi fost Shaun…

Într-un asemenea caz, bănuia că ar fi fost foarte vulnerabilă.

George își reluă ideea, declarând că ar fi bine să petreacă la conac măcar o zi pe săptămână, și întrebă:

– Când să vin, Jodi?

– N-are nicio importanță, cu condiția să nu fie în weekend.

– Ai alte treburi în weekend?

– Sâmbăta mă duc la cumpărături, iar duminica este ziua ta liberă, așa că în timpul săptămânii este mult mai bine.

Stabiliră să vină în fiecare joi și să aducă toate registrele și celelalte documente.

Torrie rămase nedumerită, auzind despre inițiativa lui George.

– Merită toată încrederea și știe că se bucură de ea, așa că nu pricep de ce vrea să-și complice viața inutil. Conducerea fermei este treaba lui și întrucât se achită bine de ea, nu văd necesitatea ca tu să înveți toate detaliile plicticoase. Oricum, abia dacă ai ieșit din copilărie și nu ești pregătită pentru asemenea lucruri.

Jodi oftă și ridică din umeri.

– Recunosc, nici eu nu-mi doresc să trec prin toate astea, dar am avut senzația că un refuz l-ar fi jignit pe George.

– Tu ești stăpâna aici, replică Torrie, lăsând treaba; nu-i necesar să le faci pe plac angajaților. Mi-ar plăcea s-o văd pe domnișoara Clayton cedând astfel în fața lui! L-ar fi gonit imediat, folosind niște expresii imposibil de reprodus.

– Era atât de dură? vru Jodi să știe.

– Nu chiar, ci doar foarte categorică. Toți cei care au lucrat pentru

ea au respectat-o. Plătea cinstit -salarii mai mari decât majoritatea fermierilor. De Crăciun, se asigura că au tot ce le trebuie -un curcan, o rață, ouă, legume, produse lactate. De asemenea, le dădea câte un cec. Pe de altă parte, nimeni n-ar fi putut-o descrie ca fiind slabă de înger. Era o femeie de afaceri și, până să cadă la pat, supraveghea autoritar tot ce se întâmpla, cu toate că a avut întotdeauna un administrator. Cel dinaintea lui George era mult mai bătrân, dar nu ajunsese la vârsta retragerii. Problemele de sănătate l-au împiedicat să mai lucreze, iar domnișoara Clayton l-a pensionat. Cred că a făcut o modificare în testament, lăsându-i niște bani. Așa era ea.

– Pare că era o persoană simpatică, dar inspira și frică. Jodi se apropie de masă și se sprijini de colțul ei, postură preferată când stătea la taclale cu menajera.

– Nu mi-a fost niciodată teamă de ea. N-am fost foarte apropiate -așa cum suntem noi două -dar fiecare știa că se poate baza pe cealaltă. De exemplu, când am fost bolnavă vreo trei săptămâni, m-a îngrijit, mi-a făcut de mâncare și mi-a adus totul la pat. Da, era o prietenă de nădejde.

– Bem un ceai? Jodi sări de la masă, umplu ceainicul, îl puse pe foc și se întoarse la locul ei. Torrie pregătea deja serviciul.

– Sâmbăta asta îți vin prietenii la cină?

– Da! Lucirea azurie a ochilor ei semăna cu reflexele safirelor în lumina soarelui. Prima mea petrecere! Torrie! Voi fi gazdă, nu-i așa?

-Desigur. Făcu o scurtă pauză, întinzându-se după ceainic. Probabil că Shaun va fi partenerul tău.

– Da, cred că da.

Torrie o privi cu înțeles.

– Este simpatic, draga mea, dar ține seama că nu știi aproape nimic despre el. În realitate… ei bine, ar putea fi orice!

– În realitate? repetă Jodi, relativ amuzată.

– Știi ce vreau să spun, copilă, replică Torrie pe ton de reproș grav. Ești o fire încrezătoare, Jodi, dar să nu uiți nicio clipă că voi fi cu ochii-n patru!

– Sunt sigură că pot avea încredere în Shaun, Torrie. Și tu la fel.

– Poate că da, acceptă menajera, turnând apa fierbinte peste ceai. Dar așa cum spuneam, de fapt nu știi nimic despre el.

Jodi își dori s-o fi putut lua confidentă, dar era imposibil.

– M-a rugat să-l ținem aici până îi va reveni memoria.

– Zău? Și cu plata cum rămâne? se învioră brusc Torrie. Treaba la împrejmuiri n-o să mai dureze mult, după George, iar apoi ce o să urmeze?

– Shaun o să-și găsească o slujbă la una din fermele vecine.

După ce căzu o vreme pe gânduri, Torrie reluă:

-Știi, Shaun nu prea pare făcut pentru munca la câmp, sau pentru oricare altă formă de muncă fizică. Are un aer de superioritate imposibil de confundat. Și vorbește cu intonația specifică celor din înalta societate. Domnișoara Clayton vorbea astfel, continuă ea fără legătură.

– Este un om superior, aprobă Jodi, întrebându-se dacă adevărul va ajunge vreodată la urechile menajerei. Dar asta vrea să facă. Îi place viața în aer liber.

– Deci, va sta aici permanent? Torrie aduse ceainicul pe masă. Se întinse după o cutie mare de tablă și scoase niște biscuiți de casă. Îi așeză pe o farfurie pe care o împinse spre Jodi.

– Până-i revine memoria.

– Încep să cred că lucrul ăsta nu se va mai întâmpla.

Jodi luă un biscuit și începu să-l rontăie. Și dacă Torrie avea dreptate? Dacă memoria lui rămânea pierdută? Ar fi putut rămâne definitiv…

Imposibil… doar dacă ea n-ar fi spus niciodată ce știa. Totuși, era

obligată; n-ar fi fost capabilă să-și încarce astfel conștiința.

Jodi o urmări pe Torrie cum turna ceaiul în căni. Viața era frumoasă; inevitabil își aminti lunile premergătoare morții tatălui, vreme de disperare și tragedie, când inima ei era îndurerată, iar mintea nu reușea să întrevadă un viitor. Totuși, trecuse cumva peste nenorocire, într-un amestec de suferință și recunoștință, fiindcă i se împlinise dorionța și nu avusese o suferință prelungită. Cu trecerea vremii, constatase că e capabilă să-și poarte singură de grijă, folosind puținul pe care i-l lăsase părintele. Înțelesese însă că ar fi trebuit să aibă o calificare, să opună rezistență rugăminților persuasive ale tatălui, care dorea s-o țină acasă, lângă el.

Privind în urmă, pricepu că fusese egoist din mai multe puncte de vedere. Spre deosebire de ceilalți lucrători de pe moșie, venea acasă pe la mijlocul dimineții pentru o felie de pâine prăjită și o cană de ceai, în loc să-și ia gustarea la pachet. La prânz apărea din nou, iar Jodi îl aștepta cu mâncarea caldă; după-amiază îl vedea din nou la o gustare, iar la șase și jumătate cinau împreună. Această rutină nu-i mai lăsa vreme pentru aproape nimic, totuși n-o deranjaseră niciodată pretențiile lui, fiindcă simțea că-i rămăsese datoare, având în vedere tot ce făcuse pentru ea după moartea mamei.

– Ceaiul, iubito. Visezi cu ochii deschiși. Glasul lui Torrie o aduse cu picioarele pe pământ. Jodi începu să râdă, lipsită de griji, alungând neliniștea ce apăruse în ochii menajerei.

– Îți mulțumesc, Torrie. Ridică ceașca și bău o înghițitură. Mă gândeam la tata și la viața pe care am dus-o. După mine, a fost aproape un miracol că această locuință minunată a apărut exact la vreme.

– A fost o întâmplare oportună, dragă, dar cred că domnișoara Clayton te-ar fi primit oricum, dacă afla că ai rămas singură pe lume.

– Nu m-a deranjat viața aceea, Torrie, replică Jodi, amintindu-și

lungile plimbări zilnice, în speranța de a-l zări pe Shaun.

– Mă bucur că ai moștenit casa, Jodi. Dacă era altcineva, m-aș fi putut trezi dintr-o dată fără slujbă și fără acoperiș deasupra capului.

– Renunță la recunoștință, Torrie, interveni Jodi, stânjenită. Nu-ți dai seama cât de mult îți datorez? Deși știam că o să-mi placă, eram atât de speriată de locul acesta. N-ai idee cât de ușurată m-am simțit când domnul Wilcox m-a anunțat că există o menajeră care ar dori să rămână pe loc.

-Ești drăguță. Dacă ți-am fost de folos și în alte feluri decât la întreținerea casei, sunt cel puțin la fel de bucuroasă ca și tine. O privea cu un zâmbet plin de tandrețe. Jodi, tânără și frumoasă, stând la masă, cu părul bălai strălucind în lumina beculuiI Aprinseseră lumina pentru a compensa vremea mohorâtă de afară. Umplu din nou cana abia lăsată jos, iar Jodi luă încă un biscuit, legănându-și picioarele copilărește. Torrie începu să vorbească din nou, dar Jodi n-o mai asculta, atenția fiindu-i atrasă de Scruffy, care se împrietenise cu câinii de la fermă și nu prea mai intra în casă pe timpul zilei. Acum îl însoțea pe George, care traversa parcela de vreo cinci acri, spre locul unde lucra Shaun, cu mânecile salopetei suflecate. Acesta părea mulțumit, plăcându-i ceea ce făcea. Jodi era hotărâtă să nu regrete alegerea pe care o făcuse.

Oare George descoperise vreun neajuns? Se încruntă involuntar. George gesticula, arătând spre gardul abia ridicat pe o latură a parcelei. Figura lui Shaun nu era vizibilă, dar Jodi știu instinctiv că exprima mânie reținută. Nu era corect ca Shaun să primească observații de la unul ca George, Shaun Wyndham care își condusese vasta proprietate ca un stăpân feudal. Acum probabil că evita să răspundă, de frică să nu-și piardă slujba.

Își goli ceașca și se lăsă să alunece de pe masă.

– Mă duc la plimbare, anunță ea. Am să-l iau și pe Scruffy.

George plecase înainte ca ea să ajungă la Shaun. Privirea i se mută de la figura lui înnegurată la Scruffy, care rămăsese cu Shaun.

– S-a întâmplat ceva?

– Totul este în regulă, răspunse el, dar era tensionat.

Privi spre împrejmuire. După ea, arăta foarte bine.

– Atunci, am șters-o, demonstrând că avea prea mult tact pentru a aduce vorba despre George. Nu vii la masa de prânz? adăugă ea cu speranță. Dar el scutura din cap încă înainte ca ea să-și termine vorba.

– Ne vedem la cină, Jodi, și se întoarse cu spatele, rănind-o cu indiferența lui.

La cină se arătă liniștit și pe la ora zece era pregătit să se retragă.

– Sunt obosit, explică el. De vină-i munca intensă în aer liber.

– Da, pricep.

Se ridicase în picioare și stătea lângă ușă, cu o figură impenetrabilă.

– Știi ceva, începu el din senin, cred că n-ar trebui să locuiesc în aceeași aripă a casei. Sunt un simplu angajat și ar trebui să dorm cu ceilalți muncitori.

Îl privea, nevenindu-i să creadă.

– Ridicol! De unde ți-a venit o asemenea idee?

Shaun ridică din umeri. Impasibilitatea expresiei lui lăsa să se ghicească o ușoară tristețe.

– Nu știi nimic despre mine. N-ar trebui să mă tratezi ca pe un prieten.

Ah! Iată că tema reapăruse. George îi reamintise lui Shaun credulitatea ei. În ochi îi apărură lacrimi, în vreme ce răspundea:

– Dar vreau să-mi fii prieten. Orice ar spune alții, sunt convinsă că pot avea încredere în tine.

Urmă o clipă de indecizie, de ezitare, înainte ca el să spună:

– Și eu doresc să fim prieteni, Jodi -îți sunt amic. Dar trebuie să

recunoaștem amândoi că nu știi cine sunt.

– L-am văzut pe George vorbindu-ți, destăinui ea cu glas răgușit.

– Ce are de-a face George cu toată chestia asta?

– Am crezut ... am avut senzația că îți făcea reproșuri. Iată că scăpase vorba. Trebuia să afle despre ce fusese vorba.

– Este un om de ispravă și-ți este loial.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi atrase ea atenția cu blândețe.

– Mi-ai pus vreo intrebare? Tonul lui era arțăgos.

Buzele ei tremurau, iar ochii erau umbriți, în ciuda luminii focului. Se obișnuise cu o atitudine prietenoasă din partea lui; această schimbare avu efectul unei împunsături în inimă.

– Era nemulțumit? reuși ea să îngaime.

– Poate că avea motive. N-am experiență la garduri.

Jodi era tot mai demoralizată.

– Sunt sigură că ai lucrat foarte bine.

El făcu un gest de nerăbdare, parcă ar fi vrut să plece. Jodi nu-și dorea decât să-l rețină, măcar pentru o vreme, fiind convinsă că n-ar fi reușit să închidă ochii toată noaptea dacă se despărțeau în felul ăsta. Încercă să-l înduplece:

– Te rog, ia loc pentru câteva clipe, Shaun. Ești nefericit, iar asta înseamnă că și eu mă simt la fel. Se opri, observându-i schimbarea bruscă de expresie. Părea cuprins de un spasm dureros care-i întuneca privirea.

– Jodi! Exclamația îi țâșnise aproape de pe buze. Nu știi nimic despre mine! N-ai dreptul să mă consideri altfel decât ca pe oricare alt angajat. Făcu un pas înainte, involuntar, și o privi intens, provocându-i o nouă încordare nervoasă. Oare ghicise că-l iubea? Vorbele care urmară nu-i mai lăsară nicio îndoială și se îmbujoră puternic. Nici măcar n-ai habar dacă-s căsătorit sau nu!

Jodi lăsă privirea în pământ, dorindu-și să scape de prezența lui.

Era stânjenită. Dintr-o dată, propria rețea de minciuni o sufoca și izbucni în plâns. Își dorea cu disperare să-l asigure că era burlac, dar nu îndrăznea.

– Jodi! De astă dată strigătul lui era gâtuit. Se apropie, îi luă mâna și o trase la piept.

– Nu plânge, draga mea, murmură el liniștitor. Nu trebuie, fetițo! O mângâia pe păr cu tandrețe. Lasă-mă să-ți șterg lacrimile. Ținea o batistă în mână; ea ridică fruntea, nu pentru a-l lăsa să-i șteargă lacrimile, ci pentru a-i căuta în ochi o confirmare a ceea ce i se păruse că aude în vocea lui. Da, ținea la ea… Jodi închise pleoapele, simțindu-se copleșită de complexitatea situației. Se avântase orbește în aceste încurcături, negândindu-se la ceea ce urma să rezulte. Ce-i rămânea de făcut? Epuizată de efort, împovărată de proporțiile înșelăciunii, simți că soluția cea mai simplă ar fi să spună adevărul, să-i redea libertatea de a se întoarce la el acasă, la Carla, cea care s-ar fi putut să-l aștepte, sau nu.

Să plece… Acum când începea să manifeste reciprocitate la sentimentele ei?

Îi ștergea lacrimile, neliniștit și tandru. Instinctiv, Jodi i se cuibări la piept. Brațele lui vânjoase o cuprinseră protector. Vorbi cu buzele aproape lipite de obrazul ei:

– Ce ne facem, dragă Jodi?

Ea înghiți cu dificultate. Conștientă de pericolul de a se încurca în propriile minciuni, se trezi spunând:

– Nu putem decât să așteptăm să-ți revină memoria, Shaun.

– Și când acest lucru se va întâmpla? Dacă sunt căsătorit și poate am chiar copii? O îndepărtă de lângă el, dar ea fu mulțumită că pe chipul lui nu mai exista hotărârea de a pleca, de a o părăsi imediat, acum când înaintea lor apăruse perspectiva iubirii.

– Simt că nu ești căsătorit. Ai afirmat-o și tu, dacă ar fi existat o

soție, s-ar fi străduit să te găsească. Nu era exact ceea ce spusese el, dar Shaun nu încercă s-o corecteze. "Vom fi capabili, Shaun? Vom reuși să așteptăm? Câtă vreme?" Într-o bună zi, va fi nevoită să-i spună ce știa. Obligată! Planurile ei erau vagi; nu dorea decât să i se permită să trăiască prezentul, aceste neprețuite clipe în care el se arăta atras de ea. Te rog! îl imploră, cu glas umil și ochii larg deschiși.

– Foarte bine, draga mea, vom aștepta. Se aplecă, iar buzele lor se atinseră, cu tandrețe la început. Apoi, pe măsură ce ardoarea punea stăpânire pe simțurile lui, Jodi avu parte de prima ei sărutare pasionată, care reuși s-o transporte într-al nouălea cer, cu toate spaimele ce nu dispăruseră încă. Dar refuză să le ia în considerare și răspunse la sărut în felul ei inocent, aproape copilăros. Ești o minune de fată! Jodi, să ne rugăm împreună ca nimic să nu ne împiedice căsătoria.

Căsătorie… Era prea mult, iar ea începu din nou să plângă. Shaun pricepu, dar se arătă ferm:

– Jodi, gata cu lacrimile! Acum nu-și au rostul. Draga mea, noi doi vom fi fericiți!

Capitolul 7

Trecură câteva zile. Iarna se înstăpânise și acum se întuneca la patru și jumătate. Grădinile de lângă conac începură să arate dezolant, unica pată de culoare venind de la sera lui George, care cultiva crizantemele și garoafele ce împodobeau de obicei casa.

– Detest vremea asta înnegurată și umedă, se plânse Torrie, aruncând o privire spre termometrul sistemului de încălzire și potrivind indicatorul la 26°C. În zona asta, primăvara timpurie este minunată, Jodi. Vei fi încântată, ai să vezi.

– Sunt sigură, dar mie-mi plac toate anotimpurile. Cum spuneai, afară e oribil, dar aici înăuntru… Ochii ei albaștri imenși trecură în revistă marele salon, unde ea și Torrie lucraseră întreaga dimineață, lustruind mobila și lemnăria, scoțând în relief patina timpului. Jodi se hotărâse să mute mobila, pupitrul de scris schimbând locul cu dulapul în stil Regență, iar corpul de bibliotecă făcând același lucru cu masa din lemn de trandafir cu intarsii. Fotoliile fură grupate pe o latură a căminului, iar canapeaua ajunse pe partea cealaltă. Arată mai primitor așa, nu crezi? Căuta aprobare, iar menajera dădu din cap.

– Ai idei de bun-gust, Jodi.

– Sper din tot sufletul să fie zăpadă de Crăciun.

– S-ar putea să avem noroc, draga mea.

– Abia aștept să împodobim casa!

– O să poți da o petrecere de sărbători, acum că te-ai împrietenit cu domnul și doamna Walsh.

– Margaret și Chris? Da, însă doar doi invitați sunt cam puțin. Este perfect pentru o zi oarecare, dar de Crăciun mi-ar plăcea o petrecere cu fiecare încăpere decorată, cu mulți musafiri, plimbându-se agale peste tot, cu pahare în mâini și mici gustări savuroase.

Torrie râse, în vreme ce ștergea praful de pe copertina caminului, înainte de a pune la loc obiectele ornamentale.

– Într-o bună zi, iubito, după ce-ți vei găsi un soț sociabil, care să aibă o mulțime de prieteni.

Jodi oftă, gândindu-se la Shaun, care trebuia să suporte vremea mohorâtă de afară. Aici nu avea niciun prieten, care să mai anime atmosfera. Acasă la el, pe de altă parte, ar fi avut cu siguranță pe cine să invite. Tocmai când terminau treaba, Shaun își făcu apariția. Purta încă salopeta. Frumoasa lui figură aristocratică părea abătută, iar Jodi simți o mustrare de conștiință. De două zile era neliniștită; trăia cu senzația că evoluează pe marginea prăpastiei, presimțind că el își va recăpăta memoria cât de curând.

Măcar de ar fi avut răgaz până la Crăciun, își spuse ea. După aceea, l-ar fi lăsat să plece.

Shaun se oprise în prag, dominând întreaga încăpere cu statura lui, chiar dacă nu intrase.

– Încântător. Privirea lui admirativă trecu în revistă schimbările, oprindu-se în cele din urmă insistent asupra căminului. Jodi simți dintr-o dată că pe frunte-i apăruseră broboane de transpirație. Văzuse oare ceva care să-i declanșeze amintirile? În conacul de la Forrestmead exista un șemineu Adam, pe care Shaun îl cumpărase cu câțiva ani în urmă și-l instalase în salon… El își întoarse chipul;

întâlni privirea lui Jodi și-i zâmbi. Ușurarea îi provocă o relaxare generală. Scoțând o batistă, începu să-și tamponeze fruntea.

– Ne-am petrecut dimineața mutând mobila, spuse Torrie complet inutil.

– Arată mult mai bine așa.

– E și părerea mea. Jodi își revenea încet în urma sperieturii. Ne-am pregătit pentru oaspeții de mâine.

– Sper doar, draga mea, interveni Torrie, că n-ai să decizi până mâine că trebuie să procedăm la fel și cu sufrageria.

Jodi chicoti.

– Îți promit.

– Dacă lăsați treaba pentru mâine, v-aș fi putut ajuta, declară Shaun de lângă ușă.

– Este ziua ta liberă și ar fi bine să te odihnești, spuse Torrie.

– După-amiază mă duc la oraș.

– Zău? se repezi Jodi, fără să se gândească. De ce trebuie să mergem?

– Draga mea, tu n-o să vii. Nu fusese discret, iar privirile pătrunzătoare ale menajerei trecură de la unul la celălalt. Observă că Jodi roșise ușor și oftă. Shaun se întoarse și ieși, spunând: mă duc să mă spăl și să mă schimb.

Când reveni, Jodi se afla în salonaș. Era aproape șapte și se pregătise pentru cină îmbrăcând un costum de jerseu albastru, constând dintr-o fustă plisată până la jumătatea gambei și o bluză cu mâneci lungi, decoltată. În jurul gâtului înfășurase o eșarfă de șifon imprimat. Părul fusese spălat de dimineață și strălucea ca aurul în lumina focului din cămin; îi învăluia umerii și se unduia la fiecare mișcare a capului. Nu exagerase cu găteala, conștientă că Shaun nu avea la dispoziție decât același costum gri.

El intră și închise ușa; Jodi îi zâmbi, întrebându-se dacă nu cumva

îi putea auzi bătăile inimii. Shaun se opri s-o admire; chipul ei era luminat de focul din vatră și de candelabrul de argint masiv, cu cinci brațe, din spate. Jodi își feri ochii, stânjenită de privirea lui serioasă. Glasul lui amical îi ajunse la urechi în atmosfera pașnică a încăperii, pe un ton grav și tandru.

– Vino încoace, Jodi.

Se supuse imediat comenzii. El îi luă în stăpânire mâinile mici și albe, privindu-le fix, parcă fascinat de frumusețea lor fragilă și de forma unghiilor. Jodi se înfioră, tânjind după contactul fizic atât de necesar iubirii. Dar el se reținea mereu, conștiința nepermițându-i să se creadă liber, până când situația n-avea să fie dovedită cumva. Cât despre ea, ar fi fost gata oricând să i se dăruiască, deplin, fără urmă de regret. Îl iubea din toată inima și, cu toată timiditatea, nu se putea gândi la o încântare mai deplină decât să-și abandoneze ființa în mâinile lui.

– Ești atât de frumoasă… Vorbele șoptite erau pline de tandrețe, iar ochii lui exprimau aproape idolatrie. Draga mea, cu adevărat nu știu ce să facem.

Brusc speriată, ea strigă:

– N-o să mă părăsești! Te rog, spune-mi că nu!

– Calmează-te, iubito. Nu, n-am să te părăsesc niciodată, dacă o să depindă de mine. Știu doar că nu-i corect față de tine…

– Dar sunt fericită, Shaun. Te rog, nu-mi umbri bucuria!

– Jodi… O trase mai aproape, iar mâna lui îi atinse mângâietor obrazul. Fetița mea, în ochii tăi se citește teama. Ești făcută pentru fericire, draga mea, nu pentru spaime.

– Credeam… că o să eziți… și o să consideri că… ar fi mai bine să pleci.

– Așa ar trebui să procedez, recunoscu el, deoarece conștiința nu-mi dă pace, spunându-mi că nu mă port frumos cu tine. Totuși,

dacă asta ți-e dorința, am să rămân. Iar când o să-mi revină memoria… Lăsă fraza neterminată, încruntându-se. Dragă Jodi, dacă sunt însurat, atunci datoria mea este…

– Nu pot să cred că ești căsătorit, îl întrerupse ea blând. Nici tu n-o crezi.

Aprobă din cap, spunând din nou că într-un asemenea caz, soția l-ar fi căutat și l-ar fi găsit fără îndoială. Totuși, continuă el, exista încă o astfel de posibilitate, iar ei nu aveau voie s-o neglijeze. Jodi pricepu că el continua să fie convins că ar fi fost mai bine s-o părăsească, dar că se înduplecase numai fiindcă știa că asta i-ar fi frânt inima. Iar despărțirea s-ar fi putut dovedi complet inutilă, dacă s-ar fi dovedit că nu era însurat și deci era liber s-o ia de nevastă.

Jodi făcu o mișcare timidă de a se apropia, iar extazul resimțit când brațul lui îi cuprinse talia îi trimise fiori prin tot trupul. Îl sorbea din ochi și buzele îi tremurau, parcă invitând. Shaun admira minunatele trăsături ale chipului, profilul delicat al nasului, finețea bărbiei și a buzelor, ochii mari ca de safir, precum și inocența tinerească a expresiei. Sprâncenele frumos arcuite pe fruntea largă, inteligentă, părul diafan… Ea observă că își pierduse respirația, îi văzu vena ce pulsa pe gât, simți ce luptă titanică se ducea în el. Iubirea ieși victorioasă, iar el se aplecă și o sărută. Numai că sărutarea nu avea pasiune; Shaun își controla fiecare fibră a trupului suplu. Mulțumindu-se cu puțin, Jodi îi răspunse la sărutare, conștientă de decizia lui de a-și înfrâna pornirile.

În cele din urmă, el se îndepărtă. Se așezară amândoi pe canapea, cu privirile pierdute în incandescența focului, așteptând ca Torrie să-i anunțe că cina era gata. Ambii tăceau, absorbiți de gânduri intime. Jodi ar fi vrut ca situația să se prelungească la nesfârșit. Era copleșită de o senzație de mulțumire, știind că amintirea acelor momente avea să-i rămână vie întotdeauna, indiferent ce-i va aduce

viitorul, alinându-i clipele de singurătate.

Abia când se așezaseră la masă, îi veni în minte să-l întrebe de ce nu-l putea însoți la Chester, în după-amiaza următoare. Scuturându-și șervetul, el îi răspunse:

– Dacă vrei să nu fii mințită, copila mea, nu pui întrebări. Jodi pricepu: se ducea la oraș să-i cumpere un cadou de Crăciun.

– Să te întorci devreme, îl avertiză ea, fiindcă musafirii o să apară pe la șapte.

– Mi-am propus să nu depășesc ora șase.

– Abia aștept prima mea cină sărbătorească, Shaun. Oare o să aibă succes, ce crezi?

– Cu talentul tău la decorarea mesei și cu experiența lui Torrie în bucătărie, n-are cum să iasă altfel.

Și părerea lui se adeveri. Margaret și bărbatul ei își exprimară entuziasmul fără rețineri, atât pentru masă cât și pentru minunatele obiecte de argintărie colectate de-a lungul mai multor generații de cei din familia Clayton. Musafirii erau vizibil curioși în privința relației dintre Shaun și Jodi, dar suficient de binecrescuți pentru a nu pune întrebări. Jodi își închipuia totuși că se lămuriseră în privința sentimentelor lui Shaun, din felul cum se purta cu ea, cum o privea și cum i se adresa.

– Ne-ar face mare plăcere să ne întoarceți vizita, declară Margaret, în vreme ce se pregăteau de plecare. Avem ceva treabă în următoarele două-trei săptămâni, dar vom mai vorbi la telefon. La începutul noului an ar fi perfect, după Crăciun.

Jodi dorise inițial să-i invite și de sărbători, la un pahar de vin, dar se abținu, lăsând invitația pentru mai târziu.

După plecarea musafirilor, ea și cu Shaun rămaseră încă o vreme. Focul era pe cale să se stingă, dar răspândea încă suficientă căldură și lumină în cameră.

– Cred că a venit vremea să ne retragem, Jodi, rupse el tăcerea într-un târziu, zâmbindu-i. Probabil că ești obosită, draga mea. Ai avut o zi grea. Masa a fost grozavă și probabil ți-au luat câteva ceasuri pregătirile.

Ea radia toată de mândrie.

– Cel mai mult au durat aranjamentele florale, replică Jodi. Mi-ar fi plăcut să am niște boluri speciale pentru fiecare din florile separate. Ce zici, crezi că Margaret și Chris au observat că am folosit pahare pentru ouă?

– Nici vorbă. Le-ai camuflat perfect cu verdeață. Se ridică de pe scaun și-i întinse o mână, echivalând cu o comandă nerostită de a se apropia, iar ea se execută îndată și cu mare plăcere. În vreme ce o cuprindea în brațe, râse tandru. O ținea atât de strâns, încât îi putea simți bătăile inimii. Se aplecă puțin și o sărută. În continuare se înfrâna, fiind mereu în gardă împotriva propriilor porniri. Pulsul ei se acceleră. O dorință puternică, de nestăpânit, o cuprinse; tânjea să-i simtă ardoarea, năzuia după o pasiune descătușată, indiferent dacă s-ar fi dovedit violentă, crudă, sau chiar primitiv de brutală. Toată rațiunea lui fu înlăturată de contactul cu trupul ei tânăr, de buzele care i se ofereau cu totală supunere. Jodi cunoscu extazul unei îmbrățișări posesive, al atingerilor carnale. Se agăță de el, uitând de orice inhibiție, nerăbdătoare să guste suprema fericire, pe care doar Shaun i-ar fi putut-o oferi.

Dar el se retrase, scuturând din cap.

– Jodi… iubito, nu mă duce-n ispită. Nu sunt făcut din oțel… Cu glas răgușit, încerca să pledeze, dar neconvingător. Draga mea, iubita mea… Buzele li se întâlniră din nou, apoi gura lui coborî spre conturul gâtului, apoi mai jos, unde rotunjimile ei imature amenințau să-l scoată din minți. Iubito, până nu aflăm cine și ce sunt…

– Te iubesc! exclamă ea cu patimă. Sunt sigură că nu ești însurat! Dacă ne iubim, cum am putea să greșim? Prin minte îi fulgerase o imagine – nefericirea dezolantă rămasă în urma plecării lui, înapoi la viața dinainte, la propriul cămin și la femeia cu care urma să se căsătorească.

Dar dacă i-ar fi conceput un copil… El nici nu trebuia să afle… Într-adevăr, ar fi părăsit-o, dar ea n-ar mai fi rămas singură și dezolată. Acel dar prețios ar fi consolat-o de-a lungul anilor de restriște ce-i stăteau înainte…

– Dacă aș putea fi sigur că sunt liber, draga mea, îi șoptea el la ureche, atunci nimic nu ne-ar mai opri. Ne-am căsători imediat. Nu vreau să procedăm altfel și nici tu n-ar trebui să dorești…

– Am nevoie de tine, Shaun! izbucni ea cu disperare. Trebuia să-i facă un copil… era obligatoriu! Suntem meniți unul pentru celălalt! Zău, Shaun! Știu că și tu mă dorești la fel de mult! Nu greșim cu nimic! Crede-mă, te rog! Cu tot efortul de a rezista, torța arzândă a dorinței ei îi stârni și lui emoțiile și pasiunile, care rupseră barierele. Cei doi fură atrași irezistibil, copleșiți de instincte primare. Câteva clipe trecură în tăcere, în vreme ce Jodi apela la singurul mijloc pus la dispoziție de mintea ei inocentă, agățându-se cu disperare de el, oferindu-se cu totul.

Părea să fi câștigat, căci el o ridică în brațe și o duse spre sofa și o așeză fără să-i dea drumul, privind-o în ochi, admirându-i părul mătăsos răvășit pe învelitoarea de catifea. Buzele ei erau întredeschise într-un început de zâmbet, trăsăturile mărturiseau extaz, iar ochii umbriți de pasiune păreau visători… mai frumoși ca oricând.

Totuși, nu dorința ei îi captivă atenția, ci inocența pură a privirii. Se retrase brusc. Jodi simți fiorul rece al eșecului, se ridică în capul oaselor, tremurând zdrobită, dar avu puterea să spună:

– Shaun, nu ești căsătorit! Crede-mă, știu cu certitudine.

– Dar eu nu știu, iubirea mea. Se îndepărtă, iar ea se ridică și-l urmă. Este ceea ce vreau, ceea ce-ți dorești, iubito. Dar nu știm! Ultimele cuvinte sunau ca un strigăt de disperare. Cum am putea afla adevărul? Doamne, trebuie să existe o posibilitate!

Jodi făcu un pas, iar el își deschise brațele. Ea se lipi de trupul lui, folosindu-i forța pentru a compensa propria slăbiciune. Era secătuită din pricina intensității emoțiilor care o îndemnaseră să-l ademenească.

– Iubito… Shaun începu iar să vorbească, de astă dată ceva mai stăpânit, mai puțin vibrant. Micuță Jodi, hai să facem un pact, acum, aici. Să nu încercăm să-l ispitim pe celălalt. Nu înțelegi, draga mea, dacă sunt căsătorit, având poate și copii și-ți accept sacrificiul, amândoi vom avea de pătimit. N-aș mai putea fi fericit știind că am greșit față de tine doar ca să-mi satisfac o plăcere de moment.

– Ce logică înghețată! exclamă ea, îngropându-și fața în haina lui. Iubirea n-are de-a face cu logica, Shaun!

– Iubirea este rezervată celor liberi să se îndrăgostească, Jodi, argumentă el serios. N-am nicio îndoială că am să te iubesc veșnic, dar dacă sunt însurat, iar soția mă iubește, dacă mai sunt și tatăl unor copii care au nevoie de mine, atunci, oricât de mult te-aș iubi, trebuie să-mi fac datoria de soț și de părinte.

Jodi plângea amarnic. El era liber! De ce nu avea la îndemână niciun mijloc de a-l convinge… fără a-i destăinui cine era, fără să-i spună ceea ce i-ar fi putut schimba sentimentul actual în dezgust și dispreț?

Își ridică fruntea; Shaun se încruntase, trăsăturile fiindu-i deformate de suferință. Scoase o batistă și-i șterse lacrimile de pe obraji.

– Dacă n-aș fi apărut aici… dacă aș fi avut bunul-simț, prevederea

de a pleca înainte să se întâmple asta…

Înainte să se întâmple. Înainte ca ea să se îndrăgostească? Se întrebă de cât timp îl iubea. Privind în urmă, n-ar fi descoperit nimic; i se părea că sentimentul existase întotdeauna. Încă din fragedă copilărie îl considerase un fel de erou, privit de la distanță, un om ce ieșea în evidență față de toți ceilalți, chiar și față de tatăl ei. Aparent, întotdeauna îl purtase în inimă și în gânduri.

Dacă ar mărturisi, iar el ar fi continuat s-o iubească… dacă ar fi priceput…

Desigur, nu era de neconceput. După o primă ieșire mânioasă, i-ar fi putut asculta povestea și ar fi înțeles-o.

Îi cercetă figura și descoperi ceva din vechea lui asprime, o amintire a acelui Shaun Wyndham, stăpânul de la Forrestmead. Nu îndrăzni să treacă la mărturisiri. Nu, fiindcă ar fi plecat, iar ea nu putea concepe să-și petreacă sărbătoarea Crăciunului fără prezența lui îndrăgită.

Se lipi de el; acum era mai calmă, de parcă el i-ar fi împrumutat o parte din tăria lui. Erau îmbrățișați, iar obrazul lui se sprijinea răcoros pe fruntea ei. Multă vreme rămaseră așa, într-o intimitate neîntinată, cu conștiințele pure.

– Trebuie să te duci la culcare, draga mea, articulă el în cele din urmă, ferm dar blând. Mâine, iubito, ne vom bucura amândoi că ne-am abținut. O privi în ochi, implorând-o să zâmbească.

– N-am chef de zâmbete, se împotrivi ea.

– Dar ai s-o faci, iubito.

Se supuse, înfiorându-se sub efectul glasului lui poruncitor. Și brusc, toată apăsarea păru să fi dispărut.

– Mă simt mult mai bine, declară ea și-i zâmbi din nou.

Shaun o prinse de cot și o ținu la lungimea brațului, vorbindu-i cu sobrietate.

– Vom face acel pact, Jodi, chiar acum, pe loc.

Ea dădu din cap cu umilință.

– Desigur. N-o să ne mai supunem tentației unul pe celălalt… Lacrimile o podidiră. Asta înseamnă… înseamnă că… Un suspin puternic îi opri cuvintele pe buze.

– Ce încerci să-mi spui, dragostea mea?

– Adică… n-ai să mă mai săruți?

În loc de răspuns, o trase aproape și-i sărută buzele cu blândețe.

– Am să te sărut, dulceața mea. Sigur că am s-o fac.

Îi aruncă un surâs tremurător și-și ascunse din nou fața în reverele hainei lui.

– Atunci, sunt fericită.

– Somn ușor, iubito. O privi cu o urmă de îndoială. Ai să dormi, Jodi, nu-i așa?

– Așa cred… Da, sunt sigură că am să pot dormi.

– Bravo. Se îndreptară spre ușă și ieșiră împreună. Focul de bușteni de pin de pe hol era pe sfârșite, dar continua să radieze căldură și lumină roșiatică.

– Ai o casă splendidă, Jodi, declară el, în vreme ce treceau pe lângă vatră spre scară. Dacă se va dovedi că-s liber, ne vom căsători și vom locui aici pentru totdeauna. N-aș vrea să mai plec nici dacă aș descoperi că sunt proprietarul vreunui conac -ceea ce desigur este foarte improbabil, completă el râzând.

În fața ușii dormitorului ei mai întârziară câteva clipe, urându-și în șoaptă noapte bună, ca să n-o deranjeze pe Torrie. Nu că ar fi existat cine știe ce pericol s-o trezească, fiindcă menajera dormea în aripa personalului -în ciuda tuturor încercărilor lui Jodi de a o convinge să se mute mai aproape -acolo unde stătuse întotdeauna.

În cele din urmă Jodi ajunse în cameră și se opri lângă măsuța de toaletă, privindu-se în oglindă, în vreme ce gândurile ei treceau de la

una la alta. Povara vinovăției o copleșea, pentru ca în clipa următoare s-o năpădească fericirea sentimentului de iubire împărtășită. Se gândea ba la minunata seară petrecută cu prietenii, ba la ceasurile premergătoare în care aranjase masa și o împodobise cu flori, în timp ce Shaun se afla în Chester, căutându-i un cadou de Crăciun. Chiar înainte de a adormi, își aminti cuvintele lui referitoare la un conac…

În dimineața următoare, după ce o contactase întâi pe Torrie, ca să fie primit, George își înmână demisia. O anunța că va pleca la sfârșitul lui decembrie, explicând că, întrucât nimic nu-l mai lega de țară, se hotărâse să emigreze în Australia.

Împietrită de noutate și convinsă că ferma n-avea cum să prospere decât sub conducerea expertă a omului ei de încredere, Jodi nu reuși decât să-l privească fix. Își spuse că trebuia să discute situația cu Shaun, fiindcă nu se simțea capabilă să ia o decizie de una singură. Îi trecu prin minte că ar fi trebuit să-l roage pe George să se răzgândească, sau măcar să-i ceară să-și expună motivele. Dar timiditatea o împiedică; avea nevoie de un umăr pe care să se sprijine, iar alegerea cea mai normală era să apeleze la Shaun. Simțea de asemenea că el avea idee despre cauzele hotărârii lui George.

Dar cea care-i furniză o explicație fu Torrie.

– Deci, pleacă… O vreme rămase dusă pe gânduri. Ăsta-i motivul pentru care părea atât de doritor să te învețe să conduci ferma. Ei bine, nu mai e cazul să-mi țin gura. E indrăgostit nebunește de tine, Jodi… și încă de la început.

– Ah… Era îndurerată, dar nu surprinsă. Sărmanul George! N-am vrut să-i provoc suferință, Torrie.

– Sigur că nu. Își continuă însă ideea, adăugând că George pusese la suflet felul cum se purta ea cu Shaun. Ești atât de prinsă, dragă Jodi -iartă-mi te rog expresia, încheie ea pe ton de scuză.

Jodi se înroși toată și privi în altă parte.

– Eu… ă… nu pricep de ce spui că-s prinsă… Aruncă o privire menajerei, pregătită să nege orice, dar nu reuși. Torrie avea o expresie dojenitoare, menită să-i amintească faptul că nu făcuse niciodată vreun efort de a-și ascunde sentimentele pentru străinul primit în casă.

– George mi-a destăinuit mai de mult că s-a îndrăgostit de tine. Nu știu dacă a nutrit vreodată speranța că te-ar putea cuceri, dar nădejdile lui au fost iute destrămate, după apariția lui Shaun.

Jodi privi în jos și începu să urmărească un contur imaginar cu vârful pantofului. Torrie se duse la chiuvetă să spele niște vase rămase de la masa de seară.

– Ți-a spus George ce s-a întâmplat între el și Shaun? vru să afle Jodi. Părea că ceva nu-i convenea la împrejmuiri. Shaun n-a vrut să-mi spună despre ce era vorba, iar pe George nu l-am întrebat.

– Ei bine, ar fi trebuit să-l întrebi; domnișoara Clayton așa ar fi procedat.

– Da?

– Doar este administrator, apăsă Torrie pe cuvinte, iar Jodi simți că roșește din nou.

– Nu mi s-a părut corect să-l chestionez pe George cu privire la lucrarea făcută de Shaun, spuse ea, încruntându-se doar la enunțarea ideii.

– Și care ar fi motivul? Torrie luă prosopul și se apucă să șteargă un polonic. Jodi nu găsi niciun răspuns, așa că menajera continuă: este foarte normal să fiu uimită de felul cum îl tratezi pe Shaun, draga mea. A venit aici ca străin, un om despre care nu știai nimic. Îți amintești -l-ai acceptat pentru două săptămâni. Dar chiar din prima zi te-ai purtat de parcă ar fi fost un personaj foarte important, căruia trebuie să-i acorzi toată atenția. Recunosc, are toate calitățile unui gentleman, dar asta nu-nseamnă că trebuie considerat nobil, nu-i așa?

Auzind cuvântul "nobil", Jodi tresări ușor, dar menajera nu observă, deoarece se întorsese spre chiuvetă.

– Atunci, George nu-l înghite pe Shaun?

– Sigur.

– Dar i-a dat de lucru. Nu era obligat s-o facă.

– Tu l-ai angajat, o corectă Torrie. Cred că ăsta a fost lucrul care l-a deranjat pe George. I s-a părut că ar fi trebuit să-l întrebi.

– Vai, nici nu mi-a trecut prin minte. Ar fi trebuit să-l consult întâi pe George, nu-i așa?

Torrie lăsă din mână prosopul de vase și umplu ceainicul. Jodi îi aruncă o privire piezișă, observându-i profilul hotărât, obrazul zbârcit și părul alb. Era preocupată și nu doar de atitudinea lui Jodi față de Shaun, ci și din pricina deciziei lui George. Era clar că George îi încredințase bună parte din gândurile și sentimentele lui; îi părea rău pentru el, dar în același timp menajera n-ar fi acceptat ideea ca ea să se mărite cu unul ca George. Torrie avea concepții de modă veche privind statutul social al angajaților, respectiv al patronilor; lucrul era foarte clar din dezaprobarea cu care întâmpinase faptul că George i se adresa folosind numele de botez.

– Nu te necăji din pricina asta, draga mea, o îndemnă Torrie, revenind cu ceainicul plin. Acum e prea târziu. George s-a decis să plece și cu asta basta. Ferma Woodriding nu se va nărui din pricina plecării unui singur om. George ar fi trebuit să pună greșeala ta pe seama tinereții și lipsei de experiență.

– Când spui "greșeală" te referi la angajarea lui Shaun?

– Într-adevăr. Torrie gesticulă spre un scaun. Stai jos, dragă, și hai să bem o cană de ceai.

– George ți-a spus vreodată că are de gând să plece? continuă Jodi interogatoriul, așezându-se la masă.

– Nu, dar trebuie să admit că am bănuit ceva. De când mi-a

mărturisit că te iubește, am știut că va veni și clipa asta. Era clar că n-ar fi putut să-și ascundă la infinit sentimentele, nu-i așa?

Jodi dădu din cap. Se simțea vinovată, de parcă i-ar fi jucat o festă urâtă lui George, provocându-i suferință cu bună știință.

Totuși, la următoarea întâlnire, el părea bine dispus, entuziast în privința aventurii în care se avânta începând cu noul an.

– Ar fi bine să-ți mai spun câte ceva despre conducerea fermei, spuse el. Există încă o mulțime de lucruri despre care n-ai habar.

– Da, știu asta. Intră și mai povestește-mi. Îl conduse în salon, stânjenită de ceea ce aflase și temătoare să nu comită alte erori.

George o ținu mai bine de două ore. Ca întotdeauna, o plictiseau detaliile privind mulsul, sau recoltatul, dar îl ascultă cu atenție mimată, nereușind decât să ajungă la o înțelegere superficială a afacerii. George ținuse la zi registrele cu meticulozitate, dar îi spuse că, până să moară, fuseseră păstrate de domnișoara Clayton.

– După mine, ar fi bine să înveți să le completezi singură. Dacă vei angaja alt administrator, s-ar putea să nu știe contabilitate și să fii nevoită să-i arăți cum se face.

Privirile li se întâlniră; Jodi nu se grăbi să-l informeze că spera ca Shaun să-i ia locul. Ideea îi dăduse târcoale, dar n-o aprofundase, fiind tot mai convinsă că în curând va fi nevoită să-i spună adevărul.

– Pe urmă, mai e problema reparațiilor acareturilor, continuă George, în vreme ce beau o cafea și gustau delicioasele brioșe calde aduse de Torrie. Shaun știe exact despre ce-i vorba. Cred că poate executa singur o bună parte dintre lucrări, dar pentru instalațiile din staul și din șopronul de muls va trebui să apelezi la specialiști.

– Da… Aș fi preferat să nu pleci, George, nu se putu ea împiedica să spună, conștientă că mătușa nu s-ar fi umilit niciodată într-atât. Nu cred că voi mai găsi pe cineva atât de priceput ca tine.

Îi zâmbi cu o urmă de vanitate.

– Nimeni nu-i indispensabil. Domnișoara Clayton ne-a spus-o răspicat de nenumărate ori. Era un patron bun, dar ne-a lăsat să înțelegem că ea era cea care ne dădea o pâine.

– Asta-i o atitudine cam depășită, desigur.

– Nu știu… Aici, la țară, e mai greu să găsești de lucru. Dacă ți-ai găsit, vei încerca să te menții, conștient că sunt mereu destui gata să-ți ia locul. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Shaun… s-ar putea să fie capabil să-mi țină locul. Jodi scăpă un suspin.

– Cândva, se va întoarce la propria lui casă, George.

– Cândva… dar când? Se opri din nou. Ții foarte mult la el, nu-i așa? Ea aprobă din cap.

– Suntem buni prieteni, într-adevăr.

– În caz că n-are alte obligații… adică, dacă nu-i căsătorit…

Fu rândul ei să zâmbească, măgulită.

– Cred, începu ea -iar o inflexiune a glasului îl avertiză pe George că era de preferat să abandoneze subiectul -că Shaun trebuie să aibă suficiente responsabilități.

Din nou se lăsă liniște. Jodi bău o gură de cafea, sperând că George se va ridica și va pleca. Dar el aduse vorba despre lecțiile de șoferie. În ultimele sâmbete, își petrecuse diminețile la o școală de șoferi din Chester, iar George o asigurase că era pregătită pentru examen. Jodi protestase, dar iată că acum el relua ideea.

– Davis mi-a dat dreptate. Amândoi suntem convinși că te poți prezenta la examen. Jodi era încă neîncrezătoare.

– Mi-e teamă că am să pic, George. Pricepi, nu-s deloc sigură pe mine.

– N-ai de ce. Oricum, vor mai trece săptămâni înainte să fii programată la testare.

– Zău? Atunci, prea bine, am să depun cererea.

Capitolul 8

În aceeași seară, la cină, Jodi îi anunță lui Shaun noutatea, întrebându-l dacă avea vreo idee despre motivele demisiei administratorului. Shaun ezită, dar în cele din urmă îi povesti că George se purtase foarte rece cu el în ultima vreme.

– Te iubește, cred, adăugă Shaun, privind-o cu o expresie ciudată. Este un tip cinstit și de nădejde.

Jodi nu răspunse imediat. Înghiți saliva care-i inundase dintr-o dată gâtlejul.

– Nu m-aș putea mărita cu el, dacă la asta te gândeai, reuși ea să îngaime.

– Dacă n-aș fi apărut…

– Dar ești aici, replică ea, întrebându-se cum ar reacționa dacă ar afla că el "apăruse" pentru ea cu foarte mult timp în urmă.

– Iubito, dacă sunt căsătorit…

– Te rog, să nu mai vorbim despre asta, îl întrerupse ea. Doresc să fim fericiți -în prezent.

Pe chipul lui apăru un zâmbet, iar ea răspunse la fel. Era clar, și el simțea că doar prezentul conta cu adevărat, că fericirea trebuia trăită atât cât va dura.

Weekendul care urmă se dovedi unul dintre cele mai fericite din viața lui Jodi. Sâmbătă dimineață, însoțită de Davis, ieși să exerseze conducerea mașinii. Davis declară din nou că mergea excelent. Dacă va conduce astfel, testul va fi floare la ureche. Mai târziu, îl lăsă pe Davis și porni spre secția de poliție. Crezuse că-i va fi foarte ușor să aleagă un cadou pentru Shaun, ținând seamă că avea nevoie de atâtea lucruri. Papuci, ceas de mână, un inel cu sigiliu, niște butoni de aur… Dar își dădu seama că, îndată ce va afla despre înșelătoria ei, n-o să mai vrea să păstreze cadoul, mai ales că acasă le avea pe toate. Așa că alegerea deveni cu adevărat dificilă. În cele din urmă se hotărî pentru inelul cu sigiliu, pe care-l cumpără sperând că i se va potrivi. În caz contrar, o asigură bijutierul, putea fi ajustat.

Era mulțumită de alegerea făcută și spera că Shaun nu va dori niciodată să scape de inel. Poate că-l va păstra și, cândva, într-un viitor îndepărtat, îl va scoate de pe deget… și își va aminti că s-a simțit bine lângă cea care i-l dăruise.

Conduse mașina spre casă sub îndrumările lui Davis, care stătea alături. După ce luară prânzul împreună, ea și cu Shaun petrecură după-amiaza într-o atmosferă de camaraderie, decorând sărbătoresc saloanele, sufrageria și holul. Domnișoara Clayton avusese o mulțime de seturi de lumânări, iar Jodi o întrebă pe Torrie dacă apucase vreodată să le utilizeze pe toate.

– Da, bineînțeles. Le prindea de tulpinile plantelor.

– Ah, pricep…

Aproape în fiecare încăpere existau coșuri suspendate cu plante agățătoare.

– Arată atât de drăguț doar în lumina sfeșnicelor, se minună Torrie, care venea din când în când la ei, lăsându-și baltă treburile de la bucătărie, pentru a le da câte o sugestie.

În dimineața următoare, Davis îi duse la ocolul silvic, unde erau

puși în vânzare brazi de Crăciun. Se adunase multă de lume acolo -copii îmbrăcați în culori vesele, cu hanorace deschise, glugi de spiriduși și mănuși fără degete. Pădurea răsuna de râsetele lor. Câinii lătrau, oamenii discutau în vreme ce se plimbau printre sutele ce brazi tăiați, căutând o dimensiune potrivită. Jodi ar fi fost tentată să cumpere unul enorm, dacă Shaun nu i-ar fi atras atenția că n-avea loc de grinzile din salon.

– Margaret mi-a spus că Ocolul Silvic scoate brazi la vânzare. Mi-a povestit scena și m-a făcut curioasă.

– Presupun că de acum înainte ai să te duci acolo an de an, râse Torrie, privind-o afectuos.

Jodi nu răspunse, simțindu-și inima împovărată. Crăciunul următor nu avea să semene cu acesta. Nici celălalt… Niciodată nu va mai avea parte de asemenea sărbători petrecute împreună cu scumpul ei Shaun…

El o privea ușor încruntat.

– Ce s-a întâmplat, Jodi?

– Nimic. Se însenină imediat, aruncându-i un zâmbet încântător. Torrie plecase, anunțându-i că masa urma să fie gata peste jumătate de ceas și exprimându-și speranța că nu se vor apuca acum de decorat pomul.

– Ah, sunt atât de fericită, Shaun! declară Jodi după câteva ore, pe când se aflau în încăperea cu firide, ea agățând globuri strălucitoare în brad, iar el potrivind setul de beculețe colorate. Jodi mai cumpărase câte ceva față de vechile ornamente ale mătușii și despachetă înfiorată niște oameni de zăpadă mărunți, reni și turturele strengare, cu ciocuri larg deschise, ciripind vesele.

– Parc-ai fi un copil mic, râse Shaun, ale cărui priviri fuseseră atrase de una din exclamațiile ei și o urmărea cum despachetează un Moș Crăciun micuț.

– Trebuie să recunosc, mă simt de parcă aș avea zece ani!

– Sau mai puțin, după mine. În zilele noastre, tinerele de zece ani sunt deja niște creaturi sofisticate. Își întrerupse lucrul și se așeză pe dușumea. Știi ceva, Jodi, cred că dacă aș mai făcut vreodată așa ceva, mi-aș fi amintit.

Ea înghiți în sec.

– Așa ceva?

– Pregătiri de Crăciun… Gestul lui expresiv cuprindea întreaga încăpere. Decorarea camerelor, pregătirea luminilor colorate, achiziționarea unui brad… Scutură din cap. Nu-mi vine să cred că am fost tată.

– Nu… nici eu nu cred, șopti ea.

Fruntea lui se încreți mai mult. Se ridică, îi luă mâna și spuse cu blândețe:

– Jodi, iubita mea, vreau să fii convinsă că te voi iubi întotdeauna, că te voi păstra în suflet până la moarte, orice va aduce viitorul și indiferent cine va face parte din viața mea. Ochii ei păreau ușor umbriți, dar nu erau triști. Îi duse mâna la buze. Sunt sigur că lucrurile vor evolua bine pentru noi. Cum aș putea avea soție și copii, dacă nimeni nu mi-a reclamat lipsa?

– Sunt convinsă că n-ai nici soție, nici copii, scumpul meu.

– Ai fost încă de la început, Jodi, nu-i așa? zâmbi el tandru. Mă rog și sper să ai dreptate.

Jodi se întoarse spre brad și reîncepu să agațe ornamentele cumpărate, iar el își îndreptă din nou atenția spre beculețe. Torrie aduse ceaiul, precum și niște plăcintă tăiată mărunt și cârnați.

– Ca să aveți energie, explică ea, admirând bradul. Foarte frumos. Nu credeam că eforturile domnișoarei Clayton ar putea fi depășite.

– Și acum, spuse Jodi, a venit vremea cadourilor!

Erau gata pregătite, frumos ambalate. Shaun o privea cum agață

în pom pachețelele mai mici și cum le așază pe cele mari dedesubt. Cadoul lui Shaun era cel mai mic; îl așeză, având grijă să-i ascundă eticheta.

– Am terminat. Shaun adusese și pachetele lui: unul pentru Torrie și unul pentru Jodi. Se opri lângă ea și o cuprinse cu brațul, admirând pomul strălucitor. Se lăsase întunericul, dar aprinseseră lumina, ca să poată vedea. Apoi Shaun apăsă pe întrerupător, lăsând în funcțiune numai luminițele bradului și pe cele care împodobeau plantele suspendate.

– Nu-i așa că e minunat? Își lipi obrazul de umărul lui. Ca într-o lume de basm!

El se aplecă s-o sărute; în ochii lui se citea o tandrețe nemărginită.

– Da, păru el lămurit, ești doar o copilă, nimic mai mult.

– Peste cinci săptămâni voi împlini nouăsprezece ani, se sumeți ea. Asta înseamnă maturitate!

– Nouăsprezece… Din nou, pe fruntea lui apăru acea cută pe care o mai observase. Oare ce vârstă am eu?

Câți ani avea? Ea știa foarte bine. Îl privi, pretinzându-se gânditoare.

– Vreo treizeci și doi, declară ea după o vreme.

– Mă întreb cu cât te-ai înșelat… Glasul lui se stinse; medita. Însă își reveni repede, spre ușurarea ei.

***

Jodi fu repartizată la examenul de șoferie cu două zile înainte de Crăciun, așa că se hotărî să facă exerciții în fiecare zi, de obicei cu Davis, dar și acompaniată de George, când șoferul avea treabă. Shaun

continua să lucreze la împrejmuiri, iar Jodi rămase încântată când o anunță că acum se înțelegea bine cu George. Îl chestionase direct, așteptându-se să afle că George avea aceeași atitudine dezagreabilă.

Într-o seară, când stăteau ca de obicei unul lângă celălalt în salonaș, ascultând acordurile blânde ale muzicii lui Haendel izvorâte din casetofon, Shaun readuse în discuție slujba pe care spera s-o obțină la o fermă din împrejurimi.

– Nu-mi pot permite să rămân fără lucru. N-am de gând să trăiesc pe spinarea ta.

– Te rog, nu mai folosi asemenea vorbe, îl imploră ea. Îmi displac profund.

– Foarte bine. Atunci am să folosesc termenul "profit", deși nu văd nicio diferență.

– George spunea că e mult de lucru la acareturi. Zicea că ai putea face o parte, dar că instalațiile pentru grajduri și șopronul de muls necesită un specialist.

– Într-adevăr, e destul de lucru, aprobă el, dar treburile respective n-aveau să dureze o veșnicie. După ce mă voi întâlni cu acest fermier, am să știu dacă e dispus să mă angajeze sau nu. George nu era sigur; se gândea că s-ar putea să apară un post, așa că merită să încerc.

Un timp, Jodi păstră tăcerea, amintindu-și vremurile când Shaun era stăpânul a tot ce mișca pe moșie, nobilul arogant cu reputație de milionar. Mândru și semeț, cu un aer de superioritate și distincție… Iar acum părea nerăbdător să se angajeze la ferma altuia, temător că s-ar putea să nu primească slujba… Se simțea încorsetată în păienjenișul minciunilor. Va trebui să dea socoteală pentru toate! Ar fi meritat ca Shaun s-o strângă de gât. Senzația de sufocare și teroarea puseră stăpânire pe ea; își dorea să strige adevărul, suferind consecințele, dar scăpând în același timp de stres. Reuși să se abțină cumva și vorbi puțin tremurat, dar insuficient ca să-i atragă atenția:

– Și n-ai să mai locuiești aici, Shaun? După plecarea lui George, o să-mi lipsească un om. Se gândea la registrele pe care va fi obligată să le țină la zi și la formularele de completat cu regularitate monotonă. Ideea de a conduce singură ferma o umpluse de neliniști, deoarece era conștientă că nu s-ar fi descurcat nici pe jumătate cât mătușa. Am nevoie de tine, Shaun. Îl privi rugător. George mi-a arătat registrele și o grămadă de formulare, mi-a vorbit deapre vaci, despre producția de lapte și… și… Ridică brațele în semn de neajutorare resemnată, observând că expresia lui preocupată fusese înlocuită de una amuzat-compătimitoare. N-am priceput nimic, Shaun!

– Era de așteptat, iubito. Dar, adăugă el pe un ton serios, nu pot să-i țin locul lui George. Scutură din cap, respingând ideea.

– De ce? vru ea să știe.

– Ca să fiu cinstit, Jodi, mă simt vinovat că George și-a dat demisia. Sunt convins că n-ar fi plecat dacă nu-mi făceam apariția.

Jodi fu obligată să aprobe.

– În același timp, argumentă ea după o pauză, n-are niciun rost să refuzi postul, nu crezi? Oricum, voi fi obligată să angajez un om, chiar dacă nu pe post de administrator. Așteptă un răspuns din partea lui, dar acesta nu veni. Aș prefera să am un administrator, fiindcă știu că nu voi fi niciodată capabilă să conduc singură ferma. Mă înspăimântă numai ideea. Îl privi cu speranță, buzele tremurându-i ușor. Le-aș face pe toate anapoda și aș avea necazuri cu Ministerul Agriculturii… sau cu altcineva.

În cele din urmă, el acceptă să preia însărcinările lui George, dar era o decizie luată împotriva voinței. Era necesar ajutorul lui George, care în mod sigur avea să fie nemulțumit. Totuși, spre surpriza lui Shaun, George nu se arătă ostil. Poate nițel necăjit, dar preocupat fiind de interesele lui Jodi, se arătă dispus să-i explice toate amănuntele.

Convinsă că procedura era susceptibilă de a-i stimula mecanismele memoriei, Jodi îl aștepta anxioasă pe Shaun să se întoarcă acasă, după ce-și petrecuse întreaga după-amiază în șopronul ce-i ținea loc de birou lui George.

– Din explicațiile lui, lucrurile par destul de simple, zâmbi Shaun. Din câte-mi dau seama, n-o să întâmpin dificultăți. Ce m-aș fi făcut fără tine, Jodi, draga mea? Ce soartă milostivă mi te-a scos în cale!

Incapabilă să-i primească recunoștința, Jodi privi în altă parte.

– Deci, ești mulțumit -cu slujba, adică?

– Încântat, mai ales acum, după ce am discutat cu George. Cred că voia să emigreze în Australia de multă vreme, dar a amânat mai întâi să n-o lase baltă pe domnișoara Clayton. Apoi, când a văzut cât ești de tânără și lipsită de experiență, s-a simțit obligat să mai rămână.

– Adică, nu pleacă din pricina… din cauza mea?

– Fiindcă te iubește? Nu, Jodi, deși există și acest motiv, fără discuție.

– Mă simțeam îngrozitor de vinovată gândindu-mă că pleacă numai din cauza mea -și a felului cum m-am purtat cu tine. Torrie susține că n-am încercat să-mi ascund sentimentele față de tine și are desigur dreptate. Unul din zâmbetele ei încântătoare îi apăruse pe figură, iar ochii îi străluciră din nou. Sper să fii mulțumit, Shaun.

– Voi fi… Glasul lui se stinse și o vreme rămase tăcut. Totuși, aș vrea să-mi revină memoria. Ar trebui să trec cât mai curând pe la spital, să-l caut pe doctor. Mi-a cerut să păstrez legătura, deși nu prea știu ce-aș avea de câștigat din asta. Nu s-a descoperit încă nicio procedură medicală împotriva amneziei, din păcate.

– N-ai avut niciodată măcar o umbră de amintire? întrebă ea, iar Shaun scutură imediat din cap.

– Nimic, suspină el. Absolut nimic!

Jodi schimbă subiectul, spunându-i că în ziua următoare era

programată pentru examenul de șoferie și că era foarte speriată. Shaun râse și o asigură că un eșec n-ar fi însemnat sfârșitul lumii.

– Syd mi-a povestit că a dat examenul de patru ori până să reușească.

– Mi-ar fi rușine!

– Absurd! Oricum, atât Davis cât și George sunt siguri că ești bine pregătită.

– Poate că sunt, dar dacă intru în panică… ?

– Nu te lăsa pradă temerilor. Relaxează-te, iubito, și poartă-te ca și când l-ai avea pe Davis alături.

Spre surprinderea și marea ei ușurare, trecu testul. Îi declară lui Davis că nu-i venea să creadă și că îi era profund recunoscătoare.

– O parte din merit îi revine lui George, adăugă ea, simțindu-se datoare față de el. Îți mulțumesc mult, Davis!

– Și acum n-o să mai ai nevoie de serviciile mele. Vocea era excesiv de plată; Jodi știa că-i spusese lui Torrie, banii câștigați astfel erau de mare importanță pentru el.

– Fără îndoială că o să am nevoie de ajutorul tău, Davis, îl corectă ea. N-am de gând să conduc mereu. Dacă nu din altă cauză, măcar fiindcă îmi displace profund să intru în Chester cu mașina. Nici nu m-aș fi prezentat la examen dacă nu mă încurajai.

– Ai să te obișnuiești cu traficul rutier.

– Dar nu vreau, nu încă. Am să apelez tot la tine.

– Îți mulțumesc, domnișoară Clayton. Îți rămân dator.

Shaun se arătă încântat de faptul că trecuse testul, dar nu pricepu de ce insista să-l păstreze pe Davis.

– Ei bine, are nevoie de bani, îl lămuri ea.

– Înțeleg. Privirea lui era plină de afecțiune. Frumos din partea ta că privești lucrurile astfel.

– În afară de asta, îmi displace traficul.

– Din câte mi-a spus Davis, te descurci de minune, replică el pe acel ton amuzat atât de atrăgător pentru ea.

– Davis mă laudă excesiv. N-ar trebui să-l iei în seamă.

– Sunt sigur, draga mea, că părerea lui contează. Conduce de peste patruzeci de ani.

– E un șofer excelent, aprobă ea gânditoare. În luna octombrie, m-a adus acasă cu bine pe ceață, conducând vreo trei sute de kilometri și… Se opri brusc. Simți cum pălește, observând expresia întrebătoare care apăruse în ochii lui.

– Trei sute de kilometri? repetă el. De unde veneai?

Jodi înghiți cu greu nodul din gâtlej.

– Am… ă… O vreme, ezită. Ceea ce voiam să spun, este că… am vizitat o prietenă. Era tensionată la maximum. Cum să-i explice? Niciodată nu-i vorbise lui Shaun despre vreo amică și nici despre locul unde trăise înainte. Reticența ei fusese atât de vizibilă, încât el evitase să-i pună întrebări indiscrete. Însă acum… Ea deschisese discuția și era normal ca el să-și manifeste interesul.

– Și prietena asta trăiește la trei sute de kilometri de aici? Încotro?

– În… în partea de sud… a Angliei. După ce am vizitat-o, a murit.

Shaun o privea ciudat, cu intensitate. Îngheță când îl auzi întrebând:

– Ești stânjenită? S-a întâmplat ceva? Vorbea automat, în vreme ce mâinile trebăluiau ceva.

– Ba nu, nu-s stânjenită deloc, neagă ea, dar pe un ton care suna fals.

– Octombrie trecut? murmură el. În ce dată?

– Ziua? reacționă ea ca un ecou. Are vreo importanță?

– Ceață… ceață… Privirile lui se îndreptară spre fereastră. În octombrie am apărut aici. Îmi amintesc ceața, Jodi, sări el vioi, ceața are o semnificație… Tăcu, iar ochii își pierdură strălucirea. Doamne!

Am fost aproape de… ceva! Dar acum s-a dus!

Inima ei bătea să-i spargă pieptul; spaima tangibilă și monstruoasă i se furișa de-a lungul coloanei vertebrale, totuși, ca printr-o minune, vocea îi rămase fermă.

– Doctorul te-a avertizat că e posibil să ai asemenea senzații. Când va apărea următoarea viziune? Și cât de revelatoare va fi? Înhămându-se la această înșelăciune, Jodi știuse că va trăi pe marginea prăpastiei, dar până acum nu simțise niciodată primejdia atât de aproape. Cumva, se lăsase pradă falsei sugestii că ea va fi cea care-i va deschide ochii asupra adevărului și că avea suficient timp. Acum, însă… Această străfulgerare a trecutului o făcuse să priceapă că el își putea recâștiga memoria oricând.

Îl privea și suferea din pricina expresiei de frustrare agonizantă întipărită pe chipul lui auster.

– Într-adevăr, doctorul așa spunea. În vocea lui răsuna asprime. Trăsăturile lui schimonosite îi amintiră brusc de bărbatul dinainte. Gura severă, aroganța, ochii de culoarea cositorului. Până și gropița din bărbie părea mai pronunțată. Cât va mai dura? aproape mârâi el. Cât?

Jodi se retrase tremurând din fața lui Shaun, conștientă că după ce adevărul privind identitatea lui va ieși la lumină, atitudinea iubitoare și tandră pe care i-o arăta va dispărea, făcând loc durului și neimpresionabilului stăpân de la Forrestmead.

– S-ar putea să nu mai dureze mult. Jodi fu nevoită să-i evite privirea. Era prea sleită de puteri, în pericol de a se da de gol. Și asta nu trebuia să se întâmple, nu înainte de Crăciun, de acea sărbătoare de neuitat, menită să-i rămână ca amintire veșnică.

Shaun stătea cu spatele la fereastră, un bărbat cu statură copleșitoare. Figura păstra încă acea duritate, fruntea continua să fie încrețită; era clar că se străduia să se concentreze, să retrăiască

momentul de clarviziune.

Mai devreme o chestionase asupra datei, iar ea aștepta ca întrebarea să se repete, străduindu-se să găsească un răspuns suficient de evaziv. Dar spre marea ei ușurare, el uitase și întrebarea. În vreme ce-l urmărea, trăsăturile lui se modificară progresiv.

– Shaun al meu, șopti ea ca pentru sine. Te-ai întors la mine. Într-un acces de iubire și recunoștință, se apropie de el, se ridică pe vârfurile piciorelor și-l sărută.

– Dragostea mea, murmură el, cuprinzând-o în brațe și mângâind-o pe obraz. Nu-i nimic, iubito, până la urmă o să-mi amintesc.

***

În dimineața de Crăciun, îndată ce deschise ochii, Jodi simți ceva neobișnuit. Coborî din așternut, trase pe ea un capot și dădu la o parte draperiile groase. Scăpă o exclamație de uimire; privea ca vrăjită peisajul îmbrăcat în alb. Nici măcar o urmă de câine nu întina perfecțiunea amețitoare a păturii de nea.

Deschise fereastra și inspiră profund. Aerul era cristalin, pur ca în zorii primei zile ale unei lumi lipsite de oameni. Da, universul acela alb avea un aspect ancestral, neîmblânzit, strălucind victorios în lumina soarelui, ale cărui raze aurii se reflectau în dantelăria de cristale ce acoperea dealurile și pantele domol ondulate. Domnea o liniște profundă, absolută, insondabilă. Nimic nu se mișca, nici măcar o frunză din lungul șir de chiparoși ce apărau latura nordică a grădinii, ale căror ramuri se înclinau amenințător sub povara imaculată.

Dimineață de Crăciun -și totul era alb! Jodi începu să țopăie de bucurie. Se opri în fața măsuței de toaletă și își privi imaginea în oglindă. Ochii îi străluceau, buzele erau rozalii și zâmbitoare. Era fericită și se vedea.

– Crăciun fericit, dragul meu! îi răspunse ea lui Shaun, peste vreo oră, la micul djun. El se apropie încetișor, admirându-i figura zâmbitoare, obrajii strălucitori, lumina entuziastă din priviri. Observă că-i tremurau buzele și pricepu că privirea lui scrutătoare o rușina, dar continuă să-și bucure ochii cu acele trăsături minunate. În cele din urmă, întinse brațele, simțind cum i se accelerează pulsul. Ea se grăbi să răspundă la chemare, pregătită să-i primească sărutarea.

– Sărbători fericite și ție, iubita mea Jodi! Vocea era gravă, ușor răgușită din pricina emoției. Întreaga atmosferă părea să vibreze sub intensitatea sentimentelor lor reciproce. Să fii mereu fericită, draga mea… întotdeauna!

– Așa voi face… Jodi strânse pleoapele pentru o clipă, ca pentru a goni spectrul singurătății ce i se ridica înainte. Dar suferința nu dură; era absolut hotărâtă să-și trăiască momentul, să profite de acest interludiu de iubire, afecțiune și bucurie. Zâmbi, fericită. Shaun o cuprinse în brațe, o ridică deasupra capului, apoi o lăsă din nou jos și o sărută. În clipa aceea, Torrie deschise ușa, aducând o tavă plină. Se opri, în vreme ce ei se depărtară în pripă, privi de la unul la celălalt și păru să scuture din cap, suspinând. Însă când așeză tava pe masă, figura ei era zâmbitoare. Le ură Crăciun fericit.

– Și ție la fel, dragă Torrie, sări Jodi s-o sărute pe obraz. Shaun își adăugă propriile felicitări; menajera ieși din încăpere, iar Jodi înlătură capacul ce acoperea ouăle cu șuncă și ciuperci. Pe masă se aflau deja pâinea prăjită, untul proaspăt și marmelada de casă.

– Ah, dar sunt cea mai norocoasă fată! Jodi se așeză pe scaunul ținut de Shaun. El se aplecă și o sărută pe vârful nasului, înainte de a

ocoli masa și de a lua loc pe scaunul de vizavi.

Mai târziu, făcură schimb de cadouri. Jodi se arătă încântată de cele două frapiere în miniatură pe care le primi.

– Am să mai adaug ceva, promise el, îndată ce voi avea cu ce.

Jodi lăsă promisiunea fără răspuns, gândindu-se la ce se întâmpla la Forrestmead, la Carla, la sărmanul domn Brennan…

Nu știa o mulțime de lucruri…

Îl privi pe Shaun în vreme ce își despacheta inelul.

– S-ar putea să nu se potrivească, spuse ea îngrijorată, pe când el îl încerca pe deget. Ei bine, cine ar fi putut ghici? Îți vine perfect!

– Îți mulțumesc, Jodi, e un cadou minunat. Îl voi purta întotdeauna. Apoi adăugă, cu o tandrețe infinită: indiferent ce ne rezervă viitorul, îmi va aminti de tine, dragostea mea, și de bucuria pe care mi-ai adus-o.

Soarele strălucea puternic, razele fiindu-i reflectate de fiecare cristal de zăpadă. Shaun propuse o plimbare și, întrucât ea nu apucase încă să-i dea cadoul lui Davis, porniră spre căsuța lui, însoțiți de Scruffy și de doi dintre câinii de la fermă. Împărțise deja cadourile cumpărate pentru cei de la fermă, împreună cu cecurile respective, conform obiceiului împământenit de pe vremea mătușii.

– Sper că n-am uitat nimic, îi mărturisi ea lui Torrie, după ce-l instruise pe George că toată lumea trebuia să primească produse de la fermă și câte un curcan.

– Nicio grijă, iubito, ai făcut chiar mai mult. Domnișoara Clayton nu s-a deranjat niciodată să cumpere daruri pentru fiecare. Portofelele de piele au costat o mică avere, probabil.

– Mi-a făcut plăcere, Torrie. Este un adevărat privilegiu să-ți poți permite să faci cadouri.

Torrie era încântată de ceea ce primise, mai ales de broșă.

– Frumos din partea ta, dragă, dar zău… protestase ea.

– Mi-a făcut cea mai mare plăcere, Torrie. Mi-aș dori să pot face cadouri cât mai multor oameni!

– Ei bine, cândva ai să cumperi daruri pentru soț și pentru propriii copii. Sper că Shaun este liber, scumpa mea, căci dacă nu… Se oprise și se întorsese cu spatele, iar Jodi își mușcase buzele, convinsă că menajera era pe cale să dea apă la șoareci.

Davis primi cadourile și mulțumi sincer și foarte politicos.

– Foarte amabil din partea dumitale, domnișoară Clayton, că ne-ai luat fiecăruia câte ceva.

– Nepoții or să treacă pe la conac în după-amiaza asta, nu-i așa?

– Da, abia așteaptă să vină vremea. Niciodată n-am văzut-o pe Maggie atât de entuziasmată. Fosta stăpână nu-și prea pierdea vremea cu cei mici. Se mulțumea să le trimită bani.

– Ei bine, cadourile lor se află sub brad. Torrie o să pregătească niște sandvișuri și jeleuri și vom tăia un tort… Se opri, observând interesul cu care o privea Shaun. Abia aștept, Shaun. E un Crăciun încântător!

Bărbații schimbară priviri zâmbitoare, dar nu făcură nicio remarcă. Peste câteva minute, Shaun și Jodi porniră mai departe, spre pădure. Începuse să sufle un vânt ușor, dar soarele continua să strălucească, iar mersul rapid contribuia la senzația de confort termic.

Ajunseră în pădure și o luară pe o potecă mai largă, ținându-se de mână. Întâlneau mulți oameni, mai ales familii, atrași irezistibil de zăpada proaspătă și de vremea însorită. Amintirea acelei zile va dăinui în gândurile ei, oricum vor fi evoluat lucrurile.

Întreaga sărbătoare trecu în aceeași atmosferă de pace și mulțumire.

Râsetele copiilor răsunau prin încăperea cu firide, în vreme ce-și deschideau cadourile, ronțăiau fursecuri, sau își beau ceaiul în jurul unei măsuțe joase, adusă de Torrie. Ciorăpeii fuseseră umpluți cu

nuci, fructe de sezon și bomboane, iar Shaun îi împărți înainte de plecare.

Urmă un interval mult mai liniștit, apoi cina. Jodi se ocupă cu ornarea mesei, utilizând noile miniaturi de frapiere pentru aranjamentele ei florale, formate mai ales din garoafe ce proveneau din sera lui George.

După cină, atmosfera deveni din nou liniștită. Stăteau în fața focului de bușteni și ascultau colinde la casetofon.

În cele din urmă, își urară noapte bună. Jodi se întristase și se temea că va adormi plângând, deoarece sărbătoarea se încheiase și știa că n-avea să se mai repete, câtă vreme va mai trăi.

Capitolul 9

Anul Nou veni cu vreme întunecată și cu frig, dar săptămânile și lunile trecură în goană, aducând primăvara și apoi vara. Pe urmă se făcu din nou toamnă, iar Jodi pricepu că se împlinea aproape un an de când Shaun trăia lângă ea, devenind între timp expert în administrarea fermei. Trecuse de mai multe ori pe la spital, iar specialiștii de acolo îl îndemnaseră să aibă răbdare. Scurta senzație de amintire ar fi putut anunța alte asemenea momente, dar pe de altă parte putea să nu însemne nimic. Nu exista nicio garanție că-și va recăpăta vreodată memoria.

După fiecare vizită la spital, câteva zile Shaun devenea posomorât, abia vorbind cu Jodi sau cu Torrie. Menajera se arăta îngrijorată și încerca s-o convingă pe Jodi să-l trateze mai puțin ca pe un amic și mai mult ca pe un angajat oarecare.

– Știu că-i cam târziu, recunoscu ea, dar îmi fac griji pentru tine, draga mea. E clar că Shaun e frământat de aflarea adevărului. E un bărbat de onoare -am ajuns la concluzia asta urmărindu-l cu atenție. Din pricina asta este mohorât. Nu-i atât de inconștient să nu priceapă prin ce suferințe vei trece, dacă va fi cândva obligat să se întoarcă la o eventuală nevastă…

– Te rog, oprește-te, Torrie!

– Aș vrea să nu-și fi făcut niciodată apariția!

– A fost soarta la mijloc.

Torrie îi aruncă o privire curioasă.

– O spui pe un ton foarte ciudat.

– Cândva, am să-ți povestesc mai multe. Habar n-avea ce o îndemnase să rostească acele cuvinte. Poate convingerea inconștientă că va veni și vremea când va trebui să dea cărțile pe față înaintea menajerei.

– Mai multe…? Dintr-o dată, fruntea lui Torrie se încreți. Am simțit încă de la început că exista ceva… Se opri, gânditoare, cu buzele strânse. Înainte de a apuca să continue, Jodi ridică o mână. Pentru prima oară adopta o atitudine de șef, dar nu-și putea permite să accepte interogatoriul, fiindcă pur și simplu nu avea răspunsuri.

– Trebuie să plec, declară ea pe ton de scuză. Mă duc la Chester, la coafor.

Davis avea zi liberă, așa că porni la drum singură. Lăsă mașina în parcarea de lângă secția de poliție și o luă pe jos spre destinație. După ce ieși de la coafor, pierdu o vreme admirând vitrinele, se plimbă pe străzi. Se opri în fața turnului regelui Carol și intră. Văzu decretul de condamnare la decapitare, semnat de Cromwell și de alți nobili din Cheshire care luptaseră de partea parlamentului. Privi spre Rowton Moor, gândindu-se la regele ucis și la felul cum stătuse în acel loc, cu mai mult de trei sute de ani în urmă, martor al înfrângerii propriei armate. Cum s-o fi simțit? Oare ghicise ce-i era scris, că în curând urma să-și piardă capul? Sigur nu. Era arogant, credea nezdruncinat în drepturile divine ale regalității; nimeni n-ar fi îndrăznit să-i atingă măcar un fir de păr.

Însă fusese condamnat și executat, o pată pe istoria Angliei, totuși Jodi bănuia că nimeni nu dorise cu adevărat să vadă rostogolindu-se

capul regelui. De vină fuseseră doar mândria lui aberantă și refuzul încăpățânat de a accepta un compromis.

Jodi coborî treptele și mai merse puțin de-a lungul zidului masiv. Apoi se întoarse și se îndreptă spre parcare.

Fusese o dimineață plăcută și se simțea fericită, când, intrând în holul conacului, găsi o scrisoare pe masă.

Era de la domnul Brennan, cu care păstrase legătura. Vreo jumătate de pagină se referea la vreme și la haosul declanșat de ultimele greve. Apoi continua astfel:

"Referitor la dispariția domnului Wyndham, au apărut unele noutăți. Logodnica lui, care se atașase de alt bărbat, a ajuns la concluzia că nu dorește să se mărite cu acela și, convinsă că domnul Wyndham trăiește încă, a pornit o investigație proprie. Ieri am auzit-o spunând că e decisă să-l găsească, chiar dacă va trebui să bată întreaga țară, de-a lungul și de-a latul. A angajat o firmă de detectivi particulari, iar aceia ne-au interogat pe toți, devenind de-a dreptul supărători. Cel care m-a vizitat m-a întrebat dacă am văzut ceva ieșit din comun pe 22 octombrie. I-am spus că ai trecut pe aici și că soția mea l-a zărit ceva mai devreme pe domnul Wyndham călărind. S-a arătat foarte interesat și mi-a cerut adresa ta. Bineînțeles că i-am dat-o, dar pe urmă m-am gândit că ar fi bine să te avertizez. E distanță mare și nu știu ce ar avea de câștigat, dar el părea optimist că l-ai putea ajuta în investigație. Un om tare ciudat -se pare că așa sunt toți detectivii. Își vâră nasul peste tot și nu pare să-i deranjeze deloc dacă-i alungi. Ăsta avea obraz foarte gros, așa că te avertizez, nimic nu-l va face să te lase-n pace, dacă-și face apariția pe acolo."

Apoi domnul Brennan trecea la altceva, dar Jodi nu se mai obosi să citească. Inima bătea să-i spargă pieptul și era albă la față. Foaia de hârtie îi juca în mână, așa că o lăsă jos. Fruntea și palmele îi erau umede de transpirație.

-Deci, trebuie să apară… Dintr-o dată, i se părea ciudat că nu venise cineva până acum, dar își aminti că, întrucât Shaun dispăruse în timpul unei partide de călărie, nimănui nu-i dăduse prin minte să-l caute atât de departe.

Dar apăruseră în scenă detectivii; aceștia erau obligați să-și justifice cumva tarifele exorbitante. Iar Carla era hotărâtă să dea de urma lui Shaun…

– Și-l va găsi, desigur, dacă acel bărbat vine aici.

O clipă, își dori să-l poată ascunde pe Shaun undeva, să-l facă nevăzut într-o ascunzătoare sigură.

Luă plicul și căută data poștei. Scrisoarea fusese trimisă ieri, la ora cinci și jumătate. Detectivul putea să-și facă apariția oricând…

Jodi căzu într-o stare de prostrație; părea să nu mai simtă nimic, să nu mai fie capabilă de gânduri conștiente. Se cufundase într-un soi de vid care o lăsa să întrevadă numai un viitor întunecat și singuratic. Îi era frig, totuși broboane de transpirație îi acoperiseră fruntea. Sfârșitul minunatului ei vis de iubire era aproape.

De când preluase administrarea fermei, Shaun se lăsase convins să vină acasă la masa de prânz. Torrie declarase în sprijinul rugăminților lui Jodi că era o prostie să stea în șopron și să mănânce sandvișuri.

– Oricum gătesc pentru Jodi, așa că nu-i niciun deranj.

– Prea bine, râsese el și din clipa aceea venise să prânzească împreună cu Jodi.

Iar azi nu se schimbase nimic. Întârzie puțin și, pentru o clipă, Jodi crezu că detectivul îl găsise deja. Rezultatele spaimei erau vizibile pe figura ei, provocând întrebări neliniștite.

– Te simți bine, dragă? Nu pari în apele tale.

Reuși să zâmbească, dar privirile îi fugeau mereu spre fereastra prin care se zărea o porțiune din aleea de la intrare. Oare asta va fi

ultima lor masă?

– Mă simt foarte bine, spuse ea, încercând să dea o tonalitate adecvată glasului. Am petrecut o dimineață încântătoare, de fapt. Mi-am aranjat părul, după cum vezi…

– Scuză-mă, n-am observat, iubito. Părul tău este mereu splendid. Nota de persiflare era menită să-i aducă zâmbetul pe buze, dar Jodi nu reacționă conform așteptărilor lui, ci continuă să-i povestească ce făcuse în oraș.

– M-am întors fericită, concluzionă ea, sperând ca el să nu-i observe micul șiretlic. Da, fusese fericită, dar în mai puțin de un minut de la revenirea acasă fusese năpădită de teamă și încă era. N-ar fi putut scăpa de povară decât dacă găsea curajul de a-i mărturisi lui Shaun tot ce știa.

Râseră împreună, dar privirea ei se întorcea la fiecare câteva secunde spre fereastră. Dacă individul se ivea acum…

Dar bărbatul nu-și făcu apariția în ziua aceea și nici în următoarea. A treia zi spre amiază, Jodi începu să creadă că poate n-o să mai vină deloc. Dar tocmai când luase o carte și se așezase comod într-unul din fotoliile din fața căminului, auzi zgomot de motor pe alee. Se întoarse tresărind, în vreme ce inima începuse să-i bată cu putere și respira greu.

Mașina întoarse în fața casei, călcând colțul unui rond de flori și se opri cu un scrâșnet. La început paralizată, Jodi trecu la acțiune imediat ce auzi potiera trântindu-se. Fugi la intrare și deschise ușa înainte ca bărbatul să apuce să sune, ca să nu-l audă menajera din bucătărie.

– Da? întrebă ea gâfâit. Ce doriți? Observă silueta înaltă și costelivă, pe care atârna un costum gri prea larg, căpățâna ascuțită, ochii bulbucați, gura mică ce exprima neîncredere și bărbia ascuțită.

– Dumneata ești domnișoara Clayton? Ochii bulbucați se

deplasară insolent de la ea la ceea ce se vedea în spate -holul cu aerul său de lux și farmec demodat.

– Într-adevăr. Nu trebuie să-ți tremure vocea, își spuse ea. Acest individ era antrenat să observe și cea mai mică urmă de nervozitate, orice înșelăciune, sau răspuns evaziv. Ce anume dorești? Îl privi întrebător, încercând un zâmbet.

– Sunt detectiv particular… Îi înmână o carte de vizită. Acela este numele meu, acolo în colțul din stânga: Frederick Anderson.

Jodi ridică din umeri, mimând uimirea.

– Nu pricep, declară ea, privind împrejur pentru a se convinge că Shaun nu apărea. Era împrobabil, ținând cont că începuse să lucreze la una dintre clădirile fermei, situată departe de casă. De unde se găsea, Shaun n-ar fi putut vedea mașina. Cu Torrie se punea altfel problema. Dacă ar fi auzit glasuri, s-ar fi înființat imediat în hol, să afle cu cine vorbea Jodi. Totuși, bucătăria se găsea la capătul celălalt al casei, într-o anexă construită de fosta stăpână. Jodi se rugă Cerului ca Torrie să aibă treabă acolo și să nu-i dea prin cap să verifice focul din cămin, sau să vină din alt motiv.

– Ai trecut pe la Forrestmead în ziua dispariției domnului Wyndham, afirmă bărbatul. Mi-ar plăcea să-mi răspunzi la câteva întrebări, dacă se poate?

– Da?

Răspunsul laconic îl făcu să se încrunte.

– Dacă îmi permiți să intru, ar fi mai simplu, domnișoară Clayton.

Jodi avu o ezitare, apoi se retrase din cadrul ușii și-l invită înăuntru. Îl văzu privind iscoditor împrejur și-l auzi spunând:

– Frumos aici. Locuiești împreună cu mătușa dumitale, din câte am înțeles?

– Să intrăm aici, îl invită ea în salonul cu alcovuri, ignorându-i deliberat întrebarea. N-am prea mult timp la dispoziție. Am treabă.

Cât de calm îi suna glasul, dar în sine era cu totul altceva! Întregul ei sistem nervos se afla într-o stare de haos, deoarece individul o înspăimânta cu felul lui de a fi agresiv, cu hotărârea lui glacială, cu autoritatea pe care o degaja.

Îi primi cuvintele cu o înăsprire a trăsăturilor și declară pe un ton aproape agresiv:

– Dacă-mi vei răspunde la întrebări, n-am să-ți răpesc prea multă vreme. Se așeză, iar ea ocupă celălalt fotoliu din fața căminului. Ar fi fost de-a dreptul miraculos, își zise Jodi, dacă ar fi reușit să scape de el fără să-i creeze suspiciuni. Dar era obligată s-o facă! Avea nevoie de de timp să-și pregătească mărturisirea față de Shaun.

– Ce anume dorești să știi, domnule Anderson?

– Ești la curent cu faptul că domnul Wyndham, cel pentru care lucra tatăl dumitale, ieșise la o partida de călărie în ziua când i-ai vizitat pe soții Brennan. Domnul Brennan mi-a dat de înțeles că soția sa l-a zărit. S-ar părea că te-ai interesat despre el, din ce i-a comunicat soția mai târziu domnului Brennan.

Jodi dădu din cap aprobator.

– Toată lumea știa că acel cal era periculos.

– Domesticise unul nărăvaș, dar își luase altul la fel de rău. Acum…. Se opri o clipă să-și consulte notițele din carnețel. Vreau să te concentrezi, domnișoară Clayton, și să-mi spui dacă l-ai văzut pe domnul Wyndham în ziua aceea.

– Nu l-am văzut deloc, domnule Anderson. Acesta era adevărul. Abia după câteva zile….

– Se presupune că a fost aruncat din șa, de fapt, probabil că asta s-a întâmplat, deoarece calul a fost găsit mort. Logodnica dispărutului m-a angajat, iar ea crede cu toată convingerea că domnul Wyndham trăiește încă, deși toți cei cu care am vorbit până acum îl consideră decedat. O privi drept în ochi. Dumneata ce părere ai, domnișoara

Clayton? Crezi că e mort?

Simțea încordarea nervoasă. Ce fel de întrebare era asta? Cu un efort supraomenesc, Jodi reuși să pară degajată.

– Este discutabil, nu-i așa, domnule Anderson? Adică, dacă ne gândim că lipsește de aproape un an… Ridică din umeri cu nepăsare și luă vătraiul pentru a împinge la loc unul din bușteniii de pe foc.

– Ei bine, să mergem mai departe, spuse brusc bărbatul. Cum ziceam, logodnica lui îl crede în viață și ne-a cerut să-l găsim. Mă întrebam dacă nu cumva l-ai zărit la plecarea de la familia Brennan. Poate că se deplasa pe marginea drumului, amețit de lovitură, sau poate zăcea undeva?

Jodi îl privi cu dispreț.

– Dacă l-aș fi văzut umblând la întâmplare, sau zăcând pe marginea drumului, n-aș fi putut trece mai departe, nu-i așa?

Ochii bulbucați ai bărbatului se îngustară.

– Venise-și cu mașina, mi-a spus domnul Brennan, insistă omul, iar Jodi simți că-i sare inima din piept. Alt pericol! De ce, doamne, de ce nu se gândise nicio clipă la asta! Era foarte clar că detectivului i-ar fi fost suficient să schimbe două vorbe cu Davis. Ar fi aflat îndată despre apariția misterioasă a unui bărbat, în mijlocul câmpului, chiar a doua zi după întoarcerea lor de la Forrestmead. De asemenea, ar fi aflat despre amnezia străinului… precum și faptul că se găsea încă acolo, angajat de domnișoara Clayton.

Simțea că se sufocă. Era condamnată; înșelăciunile o ajunseseră din urmă. Dar ar fi trebuit să știe că trebuia făcut ceva. Nu, preferase să respingă orice avertisment, se mulțumise să trăiască în prezent, mulțumită că i se oferea ocazia de a-l avea alături pe iubitul ei, Shaun. Știuse că va veni și ziua când va fi obligată să mărturisească, dar se complăcuse în nehotărâre, amânând mereu să respecte jurământul pe care-l făcuse la început. Trebuia ca imediat după Crăciun să-i

redea independența, dar după ce constatase că sentimentele ei erau împărtășite, nu mai găsise puterea s-o facă.

Și totuși, în subconștient fusese mereu convinsă că fericirea nu putea fi permanentă. Chiar dacă memoria nu i-ar fi revenit niciodată, propria conștiință ar fi trădat-o până la urmă și i-ar fi mărturisit adevărul.

Bărbatul tuși discret, pentru a-i aminti că nu-i răspunsese. Îl privi, iar mintea ei zbuciumată îl categorisi drept suspicios, deși nu avea niciun motiv. Nu, își spuse ea, n-avea de ce s-o bănuiască; conștiința ei încărcată îi juca feste.

– Da, aprobă ea, am fost cu mașina.

– Dar șoferul, nici el n-a văzut nimic?

– De unde să știu? Tensiunea nervoasă o făcuse să reacționeze mai brutal decât ar fi vrut. N-avea niciun interes să se certe cu individul. Îmi închipui că dacă l-ar fi văzut mi-ar fi spus. Dar era ceață.

– Îl cunoștea pe domnul Windham? veni imediat următoarea întrebare.

– Nu, sigur că nu. Dar dacă domnul Wyndham zăcea pe marginea drumului, cum ai sugerat, mi-ar fi atras atenția și am fi oprit imediat.

– Era un taxi, sau mașina mătușii?

– Domnule Anderson, cred că-mi pui întrebări fără importanță, declară Jodi, hotărând că o atitudine mai arogantă ar fi fost mai profitabilă decât cea umilă adoptată la început. Se gândi la mătușă-sa, convinsă fiind că ea l-ar fi tratat pe un astfel de om la fel ca pe angajații fermei, cu o demnitate superioară.

Spre satisfacția ei -ba chiar uimire certă -domnul Anderson se îmbujoră și păru să-și ceară scuze.

– Îmi pare rău, domnișoară Clayton. Mă gândeam că poate n-ar fi rău să-l întreb pe șofer, dar cum ai scos în evidență, ar fi reacționat cumva dacă ar fi văzut un om pe marginea drumului.

Jodi nu reuși decât să-l privească fix, în vreme ce acele vorbe incredibile își făceau drum în conștiința ei. Căci, în ciuda încercărilor ei de a-l descuraja pe detectiv prin aroganță, nu avea nicio speranță că el ar putea renunța la interogarea șoferului. Dacă și-ar fi făcut treaba temeinic, atunci cu siguranță ar fi trebuit să discute cu Davis, ar fi insistat chiar.

– Dacă nu mai ai alte întrebări -Jodi își privi sugestiv ceasul de mână -atunci o să ne despărțim.

– Da. Se ridică imediat, închizându-și carnețelul și vârându-l în buzunarul de la piept. Îți mulțumesc, domnișoară Clayton. Scuză-mă de deranj.

Jodi îl conduse până la ușă, apoi așteptă să audă motorul pornind. Se ruga în liniște și fu gata-gata să leșine când, după câteva încercări nereușite ale starterului, mașina se îndepărtă pe alee.

Oare scăpase cu adevărat? Simțea că-i cedează genunchii, că-i pe cale să se prăbușească acolo, în prag, cu ușa larg deschisă.

În cele din urmă se întoarse și… dădu cu ochii de Torrie, care afișa o expresie întrebătoare.

– Cine a fost? N-am auzit bătăi în ușă.

Jodi înghiți în sec. Respira gâfâit din cauza tensiunii nervoase. Ce naiba să-i spună menajerei? Minciuni, minciuni și iar minciuni! Oare cât avea s-o mai țină așa? Nu era obișnuită să trăiască în înșelătorie; tatăl ei îi vârâse în cap de la cea mai fragedă vârstă că nu putea obține nimic bun prin minciuni. Deveneau utile numai când astfel evitai să rănești pe cineva.

– Și nu mă refer la persoana celui care minte, adăuga el. Uneori, e permis să minți pentru a evita ca altcineva să aibă necazuri. Dar chiar și atunci, trebuie să te gândești de două ori. Crede-mă Jodi, minciuna are picioare scurte și de obicei adevărul iese la lumină până la urmă.

Torrie aștepta un răspuns.

– El ... ă ... era… Ah, Torrie, te rog nu-mi pune întrebări! Oricum, nu-i treaba ta! Trânti ușa și trecu pe lângă menajera ce rămăsese cu gura căscată. Peste câteva clipe se afla în pat, cu ochii larg deschiși, epuizată, cu privirea în tavan, fără să poată încropi măcar un gând rațional. Era prizoniera noianului de minciuni.

Dar după o jumătate de oră începu să întrevadă ce avea de făcut. Luase o hotărâre; acceptase că pentru ea nu mai exista decât un singur drum de urmat -nu doar pentru beneficiul lui Shaun, dar și pentru a se elibera de teribila povară. Adevărat, scăpase odată cu plecarea detectivului, aparent mulțumit de răspunsurile ei. N-avea cum să suspecteze că Shaun s-ar putea afla acolo. Nici nu-l căutase la fermă, voise doar să știe dacă nu cumva fusese văzut de Jodi sau de șofer în preajma proprietății de la Forrestmead.

– Trebuie să-ți spun la revedere, iubitul meu Shaun… Încetișor, se ridică în picioare, uimită că în ochii ei nu apăruse nicio lacrimă măcar. Plânsul era rezervat pentru mai târziu, își spuse Jodi, când va rămâne singură… printre amintiri…

Cu toate că luase o hotărâre, se pomeni codindu-se să provoace explicația ce avea să-i aducă neîndoios nefericirea. Își zise că poate iubirea lui s-ar putea dovedi suficient de puternică, dar continua să se teamă de clipa confesării. Iar el nu-i ușura deloc sarcina, tratând-o cu tandrețe și manifestându-și sentimentele prin sărutări și mângâieri. Era imposibil ca el să nu observe că ceva era în neregulă, dar reuși să-l amăgească pretinzând că probabil contractase o răceală.

Apoi îi veni o idee: îl va duce chiar ea, cu mașina, până la Forrestmead. Îi va da ocazia să-și revadă casa, moșia. Apoi o să-i spună că toate îi aparțineau, explicându-i tot ce se întâmplase. Îi va mărturisi că-l iubea de când se știa, precum și că tentația fusese mult prea puternică pentru ea. Dacă va înțelege ... dacă o va putea ierta…

Nu merse mai departe cu imaginația. Soarta avea să-i decidă viitorul; singurătatea, sau căldura iubitoare a prezenței lui Shaun.

Până la urmă, concepu un plan. Îi spuse lui Shaun că intenționa să-i facă o vizită domnului Brennan, soțul prietenei ei moarte.

– Parcă spuneai că ai vizitat-o în octombrie trecut? zise el, încruntându-se.

– Da, aprobă ea temându-se să nu-i provoace o nouă licărire de memorie. Ți-am povestit că Davis m-a adus acasă fără incidente, printr-o ceață groasă. Îi urmărea chipul, în căutarea oricăror schimbări de expresie. Dar nu se întâmplă nimic. Ce nouă tentație! Nu-și amintea nimic. Domnul Anderson plecase… Era suficient să-și țină gura și Shaun ar fi putut rămâne lângă ea, poate chiar tot restul vieții.

Respinse ideea cu hotărâre. Luase o decizie și venise vremea să-și respecte propriile hotărâri.

– E cam departe, iubito, dar cred că Davis n-ar avea nimic împotrivă să te ducă. Când ai de gând să pleci?

– Curând… mâine.

– Pricep. Ei bine, dragostea mea, o să-mi fac griji…

– Aș vrea să conduc singură, izbucni ea, și speram să mergi cu mine, Shaun.

El o privi cu atenție. Era palidă, iar buzele îi tremurau abia vizibil.

– Iubito, ce s-a întâmplat?

Nimic nu era în regulă, își spuse ea, suspinând din rărunchi.

– Ți se va părea ciudat, poate, că vreau să vii cu mine, dar te rog să-mi faci pe plac și să nu-mi pui întrebări. Îl privea rugător. Țin să mergem doar noi doi.

– Jodi, draga mea, te porți foarte ciudat astăzi, de fapt de câteva zile, parcă n-ai fi în apele tale.

– Mă pândea o răceală și…

– Dar n-ai răcit, totuși.

Se îmbujoră și rămase tăcută câteva clipe.

– Trebuie să mergem, reluă ea. Este foarte important.

– De ce? vru el să afle, apelând la tonul acela imperativ, pe care-l utiliza uneori.

– Nu-ți pot spune… Se opri, venindu-i o idee. Pe vremuri, am locuit pe acea moșie, iar tata ocupa o căsuță acolo. Simt nevoia să revăd acele locuri.

Shaun o privi suspicios. Însă expresia de pe chipul ei îi stopă întrebările. Părea că-l imploră și era, în același timp, profund tulburată. Ruga se mutase în ochi, vorbele fiindu-i insuficiente. Nu reușea să priceapă, dar se arătă cât mai tandru, trăgând-o la piept și strângând-o în brațe.

– Ceva te tulbură. Dacă nu-mi poți spune ce, atunci n-am să insist. O să-mi vorbești când vei crede de cuviință. Dacă asta dorești, am să vin cu tine, iubito. La ce oră plecăm?

– Devreme, cât mai devreme… Vocea i se stinse într-un suspin. Devreme, da, fiindcă se întuneca repede și nu voia s-o prindă noaptea pe drumul de întoarcere, când va fi singură.

Încercă să-și spună că acesta nu era deznodământul obligatoriu, că iubirea lor ar putea supraviețui șocului. Ce minunat ar fi dacă, după o scurtă răbufnire, el și-ar da seama că nu poate trăi fără ea…

– Nu-mi pot permite să visez. Curând, foarte curând, avea să-și afle soarta.

Capitolul 10

Din nou decembrie, toată lumea se gândea iar la Craciun… Jodi se sprijini în coate și privi prin întunericul înserării spre terenurile fermei. Colinele joase semănau cu niște spinări de dinozauri adormiți, iar acareturile fermei nu erau decât niște umbre negre cu contur neclar.

Nimic real…

Un suspin profund îi scăpă de pe buze. Ceasul arăta că venise vremea cinei. Va mânca singură, lângă focul din cămin, străduindu-se să înghită delicatesele aduse de Torrie. După cină, va încerca să citească, apoi se va retrage pentru culcare, pe la ora nouă, dar va rămâne trează, gândindu-se la Shaun și întrebându-se ce făcea sau dacă-și amintea cât de fericiți fuseseră anul trecut pe vremea asta. Oare ieșise să cumpere cadouri de sărbători? El și Carla s-or fi amestecat în mulțime, râzând? Oare luaseră gustarea într-o ceainărie? Era sâmbătă…

– Jodi, iubito, e gata. Chemarea lui Torrie ajunse până la ea.

Privi din nou spre ceas și se încruntă. Îl ridică și-l duse la ureche. Se oprise, dar ce mai conta? Renunțase la obiceiul de a se mai schimba pentru cină; n-ar fi avut niciun rost, fiindcă n-o vedea

nimeni.

– Imediat, Torrie, vin în câteva clipe.

Se spălă pe mâini și pe față, își trecu pieptenul prin păr și coborî.

– Cred că o să mănânc cu tine la bucătărie, i se adresă menajerei, care apăruse ducând o tavă încărcată.

– Am făcut focul în salon, fetițo. În afară de asta, ar trebui să mănânci cum se cuvine, nu pe un colț din masa de la bucătărie. Mătușă-ta ar fi șocată.

Jodi ridică din umeri.

– Prea bine, Torrie, dar nu mi-e foame.

– Trebuie, spuse menajera pe ton poruncitor, punându-i în față o friptură fragedă cu ciuperci, roșii la grătar și cartofi prăjiți, crocanți. Nu poți tânji la infinit. Are balta pește!

Jodi reuși să zâmbească.

– Ce m-aș fi făcut fără tine?

– Mă bucur că am fost aici, copilă, dar îmi pare teribil de rău că bărbatul acela ne-a călcat pragul!

– Vina a fost a mea. Jodi se așeză, apoi figura i se schimonosi, fiind cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Torrie, te rog, vino să mănânci cu mine. E stupid… Făcu un gest spre masă și cele aflate pe ea.

Toate astea numai pentru mine! De companie am eu nevoie, Torrie!

– Bine, o să-mi aduc farfuria, dar mănâncă, să nu se răcească.

Jodi se supuse, dar înghițea încet, sperând ca menajera să vină cât mai repede. Când aceasta apăru, o întrebă:

– Scruffy e înăuntru?

– Nu, cred că-i în șopron, cu ceilalți doi câini. Ai nevoie de el?

– Prezența lui mă consolează, oftă ea. O să mă duc după el mai târziu. Acum se simțea ceva mai bine, după venirea menajerei. Torrie știa tot; ar fi fost imposibil să n-o pună la curent și se întreba adesea

ce părere își formase despre întreaga afacere. Nu spusese mare lucru, iar Jodi știa că oricât ar fi tratat-o de prietenește, bătrâna n-avea să uite niciodată ce statut avea și nu-i va pune întrebări indiscrete celei care-i oferise de lucru. Se simțea influența mătușii. Niciodată n-avea să se manifeste înțepat; știa bine că Jodi o considera prietenă și încercase mereu să se poarte ca atare. Dar Torrie era de modă veche și ar fi dorit ca Jodi să nu depășească acea linie de demarcație în comportament. Se bucurase de atitudinea menajerei atunci când îi povestise întreaga tărășenie, la întoarcerea de la Forrestmead. Nu i-ar fi plăcut să fie supusă unui tir de întrebări, sau să fie criticată și chiar mai rău, condamnată. Avusese parte de destule din partea lui Shaun, vânătăile de pe brațe îi trecuseră abia după vreo două săptămâni. Vechiul Shaun Wyndham reapăruse, bărbatul aspru, insensibil, stăpânul de la Forrestmead, arogant, superior, mânios că Jodi îl supusese unor experiențe atât de umilitoare.

– Ar fi bine să bei un pahar de vin, draga mea, o îndemnă Torrie, dar ea scutură din cap.

– Pentru vin trebuie să te gătești; nu se potrivește cu pantalonii de casă și cu puloverul. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: îți mai amintești că ne schimbam întotdeauna pentru cină? Iar pe masă existau flori și sfeșnice și… vin. Vocea i se stinse; ridică furculița și cuțitul și își tăie un dumicat de friptură, simțind privirea insistentă a lui Torrie. În ochii menajerei se citea supărare, regret și chiar dușmănie. În prezent, îl dezavua intens pe Shaun și nu făcea niciun efort de a-și masca simțămintele.

– N-ar fi trebuit să te îndrăgostești de el, copilă.

– Ți-am povestit, l-am iubit întotdeauna, replică simplu Jodi.

– E un fraier! Te iubea, de ce n-a mai vrut să te ia de soție când a aflat că e liber?

– El este mult deasupra mea pe scara socială, Torrie. În afară de

asta, când și-a recăpătat memoria, a devenit altul, a redevenit cel care fusese înainte. Ți-am mai explicat toate astea.

– Cum se poate să te schimbi astfel peste noapte? Era un bărbat drăguț când locuia aici.

– Fiindcă nu-și mai amintea trecutul.

– Pentru mine n-are nicio logică și nu va avea niciodată, Jodi! Nu-și dorește și el să fie fericit, ca toată lumea?

– Dar este, alături de femeia cu care se va căsători. Joia trecută, am primit o scrisoare de la domnul Brennan și-mi spunea că data nunții a fost fixată pentru ajunul Crăciunului… Încercă din răsputeri să împiedice tremurul din voce, dar eșuă. Nu reuși să oprească nici cele două lacrimi amare care i se rostogoliră pe obraji.

-Banii! se strâmbă Torrie dezgustată Toți bogătașii ăștia sunt la fel, banul este Dumnezeul lor!

– Te rog, lasă, o imploră Jodi. Nu uita că-l iubesc.

Bătrâna menajeră scăpă un suspin greu. Se ridică și aduse o sticlă de vin din pivniță.

– Domnișoara Clayton bea întotdeauna vin la cină. O să-ți facă bine. Scosese dopul și turna deja în pahar.

– Tu nu bei? o chestionă Jodi. Torrie era cât pe ce să scuture din cap, dar temându-se că Jodi va refuza și ea, își luă un pahar și-l umplu.

– Acesta era vinul lui favorit, spuse Jodi, pe un ton visător. Își șterse lacrimile, dar ochii păstrau încă o strălucire neobișnuită. Ridică paharul și luă o înghițitură. Amintirile o năpădiră. Se văzu oprind mașina în fața casei lui și spunându-i:

– Shaun, asta e casa ta și toată moșia asta îți aparține. Te numești Wyndham -Shaun Wyndham… Se simțise din nou fetița timidă care obișnuia să-l urmărească pe furiș. El o privise nelămurit, întorcându-se cu totul spre ea.

– Ce vrei să spui, Jodi? În glasul lui grav răsuna neîncredere; privise împrejur fără să pară că ar recunoaște ceva. Nu pricep, draga mea.

Nimeni nu ieșise la ușă. Jodi își închipuise că toți servitorii se adunaseră în spatele casei și ar fi venit dacă se auzea soneria.

Rămăsese la locul ei, bătând inconștient cu degetele în volan și povestindu-i lui Shaun, fără să-l privească și fără ca el s-o întrerupă. Terminase simplu:

– Dacă mă mai iubești și mă poți ierta, atunci… vom trăi împreună mereu. Sper că ai să mă poți ierta, fiindcă… eu te voi iubi mereu, până la moarte.

Urmase o tăcere prelungită; încă nu-și amintea, dar îi credea spusele. Părea același Shaun, deși zăpăcit de noutăți; privindu-l, Jodi începuse să spere, fiindcă deși acum știa cine este, nu redevenise vechiul stăpân de la Forrestmead.

Dar exact când se pregătea să-i vorbească și -își închipuia ea -s-o ia în brațe, o siluetă apăruse de după o ridicătură de pământ; o femeie călare. Shaun o privise fix, apoi deschisese încet ușa și coborâse. Nou-venita trăgea de hățuri de parcă ar fi avut probleme cu strunirea calului. Jodi văzuse cum Carla Murray reușește să oprească animalul. Pentru câteva secunde, avusese impresia că timpul stătuse-n loc.

Liniștea fusese ruptă de Shaun, iar ea observase imediat că memoria îi revenise și toate trăsăturile lui suferiseră o dramatică modificare. Speranța murise în ea.

– Carla… El își trecuse mâna peste frunte. Carla, tu ești?

– Shaun! Femeia sărise din șa și alergase spre el. Iar el ridicase brațele, primind-o. Jodi strânsese pleoapele, incapabilă să fie martoră acelei sărutări.

Când deschisese din nou ochii, cei doi continuau să stea îmbrățișați; Carla vorbea, punea întrebări și privea din când în când

spre Jodi. Abia era în stare să judece, creierul fiindu-i paralizat, parcă. Știa doar că riscase și pierduse.

Parcă trecuse o eternitate până când Shaun îi ceruse să coboare din mașină. Se supusese, vag conștientă că el o trimisese pe Carla înăuntru, cerându-i să-l aștepte în salon. Majordomul îi deschisese ușa și rămăsese împietrit, de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Domnul… domnul Wyndham! Ce…?

Shaun vorbise cu asprime. Îi dăduse un ordin, iar bărbatul se retrăsese în holul întunecos. Dispăruse deja când Shaun o prinsese pe Jodi de braț și o trăsese după el până în biroul lui. Trântise ușa și se întorsese spre ea. Multă vreme păruse incapabil să-și aleagă cuvintele, fiind cuprins de furie. În cele din urmă vorbise. Întreaga lui aroganță, presupusa superioritate, disprețul față de cei mai prejos decât el… toate erau acolo, în invecvtivele mânioase pe care Jodi le primi cu resemnare supusă, știind că le merita.

– N-ai nimic de spus? mârâise el, iar ea pricepuse imediat că se gândea la poziția nedemnă pe care o avusese inițial, ca subordonat al lui George. Vorbește, apără-te!

– N-am nicio scuză. Abia dacă șoptise, căci avea gâtul prea uscat.

– Nicio scuză -nu, Dumnezeule! Nu există așa ceva! Ochii lui păreau aprinși de ură; Jodi știu că-i venea s-o strângă de gât, încetișor, ca să-i prelungească suferința. Albă la față, nu era capabilă decât să-l privească fix. Transformarea era incredibilă; personalitatea acestui bărbat avea două fațete complet diferite. Cea pe care o cunoscuse era complet dispărută; acesta era adevăratul Shaun Wyndham.

– Trebuie să plec, Shaun -domnule Wyndham. Mă așteaptă un drum lung și aș dori să ajung înainte de a se întuneca. Îi întinsese o mână cu timiditate. La revedere și… poate… cândva… îți vei aduce aminte că am fost fericiți… Se oprise din pricina nodului ce i se pusese în gât. Cu cât pleca mai iute, cu atât mai bine. Se întorsese să

plece, dar nu scăpase atât de ușor. Cu o mișcare fulgerătoare o prinsese de braț, strângând-o puternic și o scuturase fără milă. Ea strigase de durere, dar el părea surd.

– Te doare? scrâșnise el. Bucură-te că nu pun biciul pe tine! O împinsese violent, dar își dăduse seama că ea ar fi căzut peste un fișet de metal și s-ar fi lovit serios, așa că întinsese o mână și o prinsese din nou. Pentru o secundă, Jodi intrase din nou în contact cu trupul lui. Apoi el strigase, deschizând ușa biroului:

– Ieși afară!

Se dusese la mașină tăcută, fără să arunce măcar o privire în urmă… iar el nu-i mai adresase niciun cuvânt.

– Jodi, iubito, pe unde îți colindă mintea? Glasul blând și îngrijorat al menajerei îi ajunse la ureche, iar ea tresări și lăsă paharul pe masă. Ce s-a întâmplat, copilă? Nu trebuie să te amărăști pentru ceea ce ar fi putut să fie. Spune-ți că nu te-a meritat… după tot ce i-ai oferit, după ce l-ai primit în casa ta…

– Torrie, o întrerupse ea, pari să uiți că nu era necesar să-i ofer un cămin. Ar fi trebuit doar să-i spun cine este.

– Într-adevăr, am uitat, se încruntă Torrie. Ah, îmi doresc să nu-ți fi pomenit niciodată despre existența lui! Să fi rămas la spital, să fi uitat de el!

Jodi reuși să zâmbească.

– A fost soarta, Torrie. M-am simțit fericită și am rămas cu amintiri minunate, care vor dura o veșnicie.

– Ai să te măriți -vei găsi un bărbat mult mai valoros decât el!

Nu-i răspunse. În următoarele două săptămâni, viața își urmă cursul obișnuit. Noul administrator se străduia să conducă bine ferma. Dar era tânăr și lipsit de experiență, iar ceilalți doi angajați nu-l priveau cu ochi buni. Jodi ajunse la concluzia că ar trebui să vândă ferma după Crăciun, urmând să-și cumpere o căsuță în sat. Dar

trebuia să țină seama și de Torrie, care iubea conacul și trăise cu iluzia că o să-și încheie zilele acolo.

Renunțase la vizitele în Chester, la cumpărături, știind că amintirile ar fi fost greu de suportat. Totuși, în cele din urmă fu constrânsă să se ducă, fiindcă avea de ales cadouri pentru toți angajații de la fermă și pentru nepoții lui Davis. Se duse singură, deoarece șoferul își petrecea weekendul la fiică-sa. N-avea să-și piardă vremea, își spuse ea, simțindu-se deja apăsată de singurătate, în vreme ce conducea pe drumul înghețat, mărginit de copaci desfrunziți.

Totuși, orașul era vesel, animat, cu vitrine viu luminate și cu un brad împodobit la capătul străzii principale. Trotuarele erau pline până la refuz, o formație de bătrâni cânta colinde, iar un câine zdrențăros atrăgea atenția sau mila trecătorilor dispuși să renunțe la câțiva bănuți, pe care-i lăsau să cadă în vechea pălărie așezată între labele javrei. Amintirile o năpădiră imediat pe Jodi. Se întrebă dacă la vremea asta el ieșise la cumpărături însoțit de Carla. Oare se țineau de mână, râzând de șoferii periculoși și răgușiți de autobuz, sau de vreo femeie certăreață care împingea un cărucior? Shaun avea acum suficienți bani să-i cumpere logodnicei cadouri scumpe, dar pentru Jodi, cele două frapiere în miniatură erau neprețuite. Nu le mai scosese din cutiuțele lor de catifea din ziua în care își luase rămas-bun de la bărbatul iubit. Oare mai purtase vreodată inelul? I-ar fi adus aminte de ea și de clipele fericite trăite împreună. Își trecu o mână peste ochi, dar lacrimile nu se lăsară înduplecate să dispară. Începură să se reverse pe obraji, orbind-o. Se lovi de cineva și își ceru scuze.

Cumpără toate cadourile din același magazin, cel mare de lângă secția de poliție, unde totul îi amintea de Shaun. Masa de Crăciun cu argintărie, împodobită cu flori era acolo. Ceva mai încolo era și vitrina cu obiecte de argint unde admirase pentru prima oară

miniaturile de frapiere. Alături, lumânările decorative importate din Italia…

Și continuă în același fel să depene imagini din memorie -excursia făcută la pădure după brad, decorarea casei… Atâtea amintiri, atâtea momente fericite… și multă iubire, dragoste adevărată.

– Cum a putut muri sentimentul! izbucni ea în mașină, într-o pauză de plâns. Cum de nu mă mai iubește? Shaun, te rog, amintește-ți de mine cu ocazia Crăciunului, măcar pentru câteva clipe… Dar el trebuia să se însoare în Ajun, așa că nu va avea vreme să se gândească la altă fată în propria lună de miere.

Decorațiunile fuseseră terminate, iar pomul arăta vesel astfel împodobit cu globuri. Dacă ar fi fost de capul ei, Jodi nu și-ar fi dat osteneala, nu numai fiindcă nu se simțea atrasă de efortul respectiv, ci mai ales deoarece amintirile erau mult prea dureroase. Oricât ar fi încercat să-și impună o disciplină, nu reușea să elimine niciuna dintre imaginile trecutului. Iubire și amiciție, camaraderie, despre asta fusese vorba. Iar acum, rămăsese singură…

Dar Torrie insistase să se pregătească de sărbători, să împodobească un brad. Jodi îl trimisese pe Davis la pădure, fiindcă n-ar fi suportat să ajungă acolo de una singură, să se amestece prin mulțimea veselă, printre familiile cu copii, dintre care unele erau chiar pregătite pentru un picnic.

Jodi primise o felicitare de la domnul Brennan. În mod normal, Shaun păstrase secretul asupra faptului că fusese găzduit de fiica unuia dintre foștii săi angajați, așa că toată lumea făcea speculații pe tema respectivă. Îi era ușor să și-l imagineze pe acel Shaun Wyndham repezind pe oricine ar fi încercat să-i pună vreo întrebare indiscretă.

"E o adevărată harababură aici, continua domnul Brennan, cu doar câteva zile înainte de nuntă. Va fi o ceremonie cu tot dichisul, la

catedrală, așa cum era de așteptat din partea unor familii atât de bogate. Apoi vor pleca într-o croazieră în Caraibe, dar cumva este vizibil că nu se iubesc. E un aranjament de afaceri care pare să le convină amândurora. Sunt o pereche de indivizi duri, fără sentimente!" Scrisoarea se încheia cu următorul paragraf:

"Ei bine, care erau cuvintele folosite de tine, draga mea? Dinspre partea mea, Crăciunul ăsta o să fie altă ocazie de singurătate. Abia aștept să treacă."

Să se încheie… Da, își spusese Jodi, împăturind scrisoarea și privind neatent la ilustrată, va fi mai bine după ce se va termina cu toate astea.

Ajunul de Crăciun venise. Încă din clipa deșteptării, Jodi nu reușise să scape de gândurile referitoare la Shaun. Urmau să se căsătorească la amiază și imediat după aceea să ia avionul spre Miami, unde trebuia să se îmbarce pe Queen Elizabeth, pentru o croazieră de trei săptămâni. La ora douăsprezece… Ceasurile treceau cu încetinitorul, iar Jodi simțea că inima ei moare câte puțin cu fiecare secundă.

Miezul zilei… Orologiul de pe hol anunță fatidicul moment, iar Jodi își astupă urchile cu palmele. Totuși, dangătele ajungeau până la ea, unu… doi… trei…

Începu să măsoare cu pasul încăperea. Cum să meargă mai departe, cum să rabde singurătatea, știind că iubitul ei Shaun este însurat cu altă femeie? Faptul că n-o iubea părea să aibă nicio importanță. Era lângă ea; cea mai importantă persoană din viața lui. Îl putea considera al ei…

Și restul zilei trecu la fel de încet. Torrie, care știa că Shaun urma să se căsătorească la amiază, se bucura vizibil că totul se încheiase.

– Acum, inima ta se va putea tămădui, prezise ea. Vei vedea. Timpul vindecă orice, iar anul viitor pe vremea asta n-ai să mai suferi

așa.

Jodi o privi cu ochii umflați de lacrimi.

– Sunt norocoasă să te am în preajmă, dragă Torrie, declară ea pentru a nu știu câta oară. Unde ajungeam fără tine?

Femeia înghiți în sec și spuse cu asprime:

– Îți stau la dispoziție oricând vei avea nevoie de mine, copilă. Însă acum trebuie să mănânci! Toată săptămâna am pregătit câte ceva pentru cină doar ca să am ce arunca pe urmă! În seara asta, ai să mănânci cum se cuvine!

– Voi încerca, promise Jodi. Totuși, simțea că se va înăbuși, oricât de apetisante erau bucatele. Problema e că nu-mi este niciodată foame.

– Și a început să se vadă, zise menajera, măsurând-o din priviri. Ai pierdut vreo cinci kilograme în ultimele săptămâni.

Era purul adevăr, dar dacă n-avea poftă ce-i rămânea de făcut? Observă îngrijorarea din ochii menajerei și reuși să zâmbească.

– În seara asta promit să mănânc tot.

Pe la cinci după-amiază începu să ningă cu fulgi uriași, care îmbrăcară rapid tot peisajul într-o haină albă. Privind de la fereastra dormitorului, Jodi fu inevitabil năpădită de amintiri. Anul trecut zăpada venise parcă pentru a-i împlini o dorință de Crăciun. Se trezise în dimineața de Crăciun și văzuse covorul alb ce acoperea pământul, neîntinat nici măcar de o urmă de câine. Mâine va fi la fel, dacă urma să ningă toată noaptea, ceea ce părea foarte posibil.

Torrie se dăduse peste cap cu pregătirile, iar când Jodi intră în sufragerie fu întâmpinată de lumina sfeșnicelor și de strălucirea blândă a focului din cămin. Bușteni de pin ardeau vesel pe grătar. Syd împodobise plantele agățătoare cu beculețe electrice, ajutat de Davis. Jodi rămase multă vreme cu ochii pironiți asupra scenei, gândindu-se la anul trecut, când pierduse chiar ea atâta vreme cu

împodobirea mesei. Fericite vremuri, străduință impulsionată de iubire, încântarea de a auzi remarcele lui Shaun, prețuirea pe care o arătase pentru priceperea și simțul ei artistic.

Stinse plafoniera și aplicele, preferând lumina dată de sfeșnice și de beculețele din brad. Focul ardea în cămin, iar bușteniii masivi împrăștiau căldură.

Torrie ieșise din casă pentru scurtă vreme, să ducă niște plăcinte și prăjituri unui pensionar care locuia în apropiere, iar Jodi luă o carte. Dar nu o deschise, gândurile fiindu-i în continuare absorbite de Shaun și de Carla, așa cum se întâmplase toată ziua. Oare ce făceau în clipa aceea?

Apoi, dintr-o dată, la ureche îi ajunseră colinde de Crăciun cântate de copii. Închise ochii, sub influența altei amintiri. Ea și Shaun ieșiseră în prag să primească urările colindătorilor, în Ajun. Apoi Shaun le dăduse niște bănuți, iar copiii plecaseră râzând, printre nămeți, spre altă casă.

– N-am să deschid, șopti ea. N-aș putea suporta…

Dar desigur se duse la ușă, cu niște bani pregatiți. N-o răbda inima să stea pe loc, pretinzând că nu-i acasă.

Holul era puternic luminat cu beculețe multicolore. De afară probabil că dădea o impresie de veselie. Rămase în prag, ascultând vocile tinere care intonau Silent Night.

Lămpile puternice de deasupra intrării erau aprinse, scăldând în lumină un semicerc de teren înzăpezit. Privea fețele îmbujorate și fu cuprinsă de o senzație de frustrare. Nu va avea niciodată copii, nu va cunoaște împlinirea… Dar gândurile ei păliră și scăpă un strigăt. Din tufișurile umbrite își făcuse apariția o siluetă înaltă, iar ea rămase cu privirea pironită, de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Shaun… Un adult printre copii. Ce halucinație era și asta? Probabil că se datora faptului că se gândise toată vremea la el. Și ieri

și alaltăieri. Simțurile îi fuseseră influențate; vedea ființa după care tânjea. Nu-i adevărat… e imposibil! Albă la față și tremurând, strânse pleoapele pentru a alunga nălucirea. Dar ar fi trebuit să-și astupe și urechile, fiindcă glasul lui se făcu auzit, acoperind vocile copiilor, grav și puternic.

– "Silent night, holy night…"

Jodi deschise ochii, scuturând din cap de parcă n-ar fi putut să accepte imposibilul.

Silueta cea înaltă ieși din grupul de copii, iar un glas mult iubit îi șopti în ureche:

– Mă primești din nou în gazdă, draga mea? După toate cele, este un sezon al bunăvoinței, iar dacă ai să mă ierți… Nu făcea nicio mișcare, iar copiii tăcură dintr-o dată, de parcă ar fi priceput dramatismul scenei la care erau spectatori.

– Shaun. Abia dacă reușise să depășească intensitatea unei șoapte uimite. Chiar și acum, când îi simțea respirația pe obraz, când îi vedea ochii întrebători și părul acoperit de fulgi de nea… chiar în clipa aceea, încă nu-i venea să credă. Dar mâna lui o găsi pe a ei și o cuprinse ferm. Abia atunci admise că era real și fu cuprinsă de o bucurie înălțătoare.

– Te-ai întors… ai revenit la mine… Paloarea din obraji fu înlocuită de îmbujorare; privi în jos spre mâna lui. În cealaltă mână avea banii pregătiți și-i întinse spre copii. Shaun făcu același gest, iar colindătorii rămaseră încântați.

– Și acum, ștergeți-o, copii! spuse Shaun liniștit. Crăciun fericit!

O clipă mai târziu cei doi se aflau în hol. Jodi avea o grămadă de întrebări, dar ele rămaseră nerostite fiindcă Shaun începuse să povestească din proprie inițiativă, iar ea îl asculta. La început, mânia fiindu-i alimentată de orgoliul rănit, Shaun crezuse că o urăște cu adevărat pe cea care-i provocase asemenea umilință. Redevenise cel

dinainte; voia să se însoare cu Carla, astfel încât moșiile lor vaste să fie unite. Știa că ea nu era capabilă de iubire profundă, îi era foarte clar că o mâna doar dorința de a reuni averile, ca și pe el. Era o femeie ambițioasă; o interesa bogăția fiindcă însemna putere și prestigiu.

– Ne potriveam, continuă el și, pentru scurtă vreme, lăsă să se întrevadă vechiul Shaun Wyndham, un bărbat cu ochi duri ca granitul, cu trăsături nemiloase, cu o bărbie exprimând hotărâre implacabilă. Niciunul dintre noi nu prea punea preț pe iubire. De fapt, chiar am discutat cândva subiectul, ajungând la concluzia că oricum nu dăinuiește, așa că n-are niciun rost să ne preocupe…

– Ați vorbit despre asta… așa, cu detașare!

Shaun zâmbi, iar vestigiile durității îi dispărură complet de pe figură, înlocuite de tandrețe.

– N-ai cum să înțelegi, iubito, dar n-are nicio importanță. Idealurile tale sunt acum prețioase și pentru mine. Continuă, după o scurtă pauză: stabiliserăm că trebuie să avem un moștenitor și probabil că după nașterea lui ne-am fi văzut fiecare de drumul lui… Se opri din nou, pe gânduri. Nu pot spune exact când am început să am îndoieli. Dar nu le dădeam cine știe ce importanță. Făcusem un pact și nu vedeam niciun motiv de a nu-l respecta. Invitațiile fuseseră trimise, cadourile începuseră să se adune; totul mergea ca pe roate. Apoi, ieri, s-a petrecut ceva care mi-a schimbat complet viziunea asupra căsătoriei: căutam ceva într-un sertar și am dat peste inelul pe care mi l-ai dăruit. L-am pus pe deget și…

Privirile lui coborâră automat. Jodi observă că purta inelul.

– Dintr-o dată, mi-am amintit… a fost similar cu momentul în care mi-am revenit, dar în sens invers, Jodi! Tot ce făcuserăm împreună a căpătat deodată semnificație, a devenit mult mai important decât Carla și relația mea cu ea. Mi-am amintit de zilele petrecute la cumpărături, de excursia făcută după brad, de pregătirile

pentru Crăciun… ah, atâtea momente, draga mea, fiecare minunat și esențial. Dintr-o dată, Carla n-a mai însemnat nimic. Viața lângă ea ar fi fost un fel de iad… da, chiar iad, repetă el observând tresărirea ei de surpriză. Nu exagerez, iubito. Am priceput ce doreai, și că fără tine viața nu mai însemna nimic… nimic!

Se opri, de parcă vehemența cuvintelor l-ar fi scos de pe făgaș.

– Am fost copleșit de groază, Jodi, că te-am tratat atât de rău încât n-ai să mă poți ierta. Nu îndrăzneam să apar în fața ta, nu puteam spera înțelegere după cruzimea pe care ți-am arătat-o în ziua când m-ai adus acasă. Din pricina nesiguranței am amânat… ieri și azi-dimineață. Am plecat de acasă abia pe la trei după-amiază, fiindcă, în ciuda temerilor, mi-am amintit confesiunea ta, că m-ai iubit întotdeauna. Dintr-o dată m-a încurajat gândul că un asemenea sentiment era capabil să reziste în fața purtărilor mele și am decis că trebuie să te văd, să-ți cer iertare…

– Dragul meu Shaun, îl întrerupse ea, te rog să nu mai vorbești despre iertare, fiindcă tu ai mult mai multe de scuzat decât mine.

– Nu, Jodi, replică el grav. Păcatul tău s-a născut din iubire, pe când al meu a fost conceput de mânie. Nu există comparație. Glasul lui și expresia ochilor exprimau o tandrețe fără margini. Simțindu-se pe culmi, Jodi se apropie de el, deși ușor ezitant și se ridică pe vârfurile picioarelor, chemându-i parcă sărutările.

– Dragostea mea! Iubitule! Era în brațele lui, zdrobită în strânsoarea plină de ardoare. Sărutarea sălbatică la început deveni tandră, ca o mângâiere prelungită a buzelor, ușoară dar posesivă, supusă și dominatoare în același timp.

După o vreme, o îndepărtă puțin și își continuă relatarea. Simțise că nu se cădea s-o abandoneze pe Carla în ajunul nunții, dar știa că dacă s-ar fi însurat cu ea le-ar fi greșit amândurora.

– Nu-mi cunoșteam propriile sentimente, mărturisi el, iar Jodi

știu că era purul adevăr. M-am hotărât să-i spun Carlei că iubeam, pentru prima oară în viață. Că eram îndrăgostit de cea în casa căreia stătusem vreme de un an. Când vorbi din nou, în glasul lui răsuna un amestec de ușurare și dispreț. Spre uimirea mea, a admis imediat că și ea iubea pe altcineva, un bărbat pe care l-a cunoscut după dispariția mea. S-ar fi căsătorit cu el îndată, dacă ar fi fost suficient de bogat. De curând, suferise pierderi importante în unele afaceri. A sugerat că ne-am putea căsători chiar și așa, urmând să trăim separat, fiecare cu iubirea lui.

– Fiecare cu…! Uimită de idee, Jodi se întreba dacă auzise bine. Chiar a spus așa ceva?

– Așa s-a exprimat, Jodi. Și cred că abia atunci am început s-o cunosc cu adevărat. Totuși, nicio clipă nu mi-am închipuit că ar fi capabilă de iubire deplină pentru acel bărbat. Cum spuneam, e de părere că iubirea nu durează. Amintirea scenei părea să-i repugne. Când i-a spus Carlei că dacă se căsătoreau nici nu se punea problema ca vreunul dintre ei să aibă un amant, ea își dăduse arama pe față. Asta a fost tot, Jodi, zise el încruntându-se. Ceea ce s-a mai întâmplat între noi nu-i demn de urechile tale.

Jodi aprobă din cap, convinsă că pricepuse. Scena făcea parte dintre cele pe care e preferabil să le uiți. Cu siguranță, nu merită să fie pomenite.

– Și nunta…?

– Am stabilit de comun acord că nu va avea loc. Am asigurat-o că poate răspândi zvonul că ea m-a părăsit, dar n-a fost de acord.

– Cel mai bine… Jodi se opri, scuturată de un fior.

– Ți-e frig, iubito? Focul e făcut în salon? Intrară mână-n mână și se așezară pe canapeaua din fața căminului.

– Nu-mi era frig, mărturisi ea. Mă gândeam doar la agonia prin care am trecut închipuindu-mi-te în fața altarului. Ah, Shaun, n-ai

idee prin ce am trecut astăzi, la amiază! Domnul Brennan mi-a scris, anunțându-mă când urma să aibă loc ceremonia… Mâna lui îi opri cuvintele pe buze.

– Ajunge, dragostea mea, să nu mai vorbim despre asta. Dacă… dacă ești în stare să mă ierți…

– Am făcut-o, deși nu-i cazul, adăugă ea fără logică. Tocmai ai spus că nu trebuie să mai vorbim sau să ne gândim la trecut. Shaun, viitorul ne așteaptă, declară ea timid, zâmbindu-i tandru. Apoi se îmbrățișară, iar Jodi râdea și plângea în același timp, fără să știe de ce.

Ochii lui se opriră asupra mesei.

– Ciudat lucru, Shaun, dar Torrie a insistat să cinez cum se cuvine în seara asta și s-a îngrijit să împodobească masa.

– Cum se cuvine…?

– În ultima vreme nu mi-am mai dat silința, recunoscu ea și abia atunci el observă cât era de slabă.

– Iubito! O trase la piept. Oare de ce n-am fost capabil să văd lumina mai devreme? De ce am fost atât de orb?

– Ai spus că nu mai discutăm despre asta, îi reaminti ea, cu o lucire jucăușă în priviri.

Shaun nu răspunse și o vreme rămaseră ținându-se de mână, cu privirile pierdute în focul din vatră. Afară, lumea părea să fi amuțit sub mantia de nea; înăuntru era doar căldură și veselie, sub influența strălucirii blânde a bușteni lor din cămin. Shaun îi mărturisi că scosese la vânzare Forrestmead.

– Vom locui aici? întrebă Jodi, cu o urmă de îndoială. El fusese obișnuit cu o casă mare.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, draga mea. Și cred că n-ai, adăugă el, observându-i licărirea fericită din ochi. Dar aș vrea să mai cumpărăm niște pământ, dacă vom găsi de vânzare. George spunea ceva despre ferma vecină, cum că va fi vândută în curând.

– Da, într-adevăr. Domnul Cummins a împlinit optzeci de ani și a anunțat că intenționează să se retragă.

– De fapt, ar trebui să cumpăr și proprietatea asta de la tine, declară el sărutând-o. Ea protestă cu putere.

– Dar este a noastră, dragule. Așa o vom considera.

El se arătă de acord, spre surprinderea ei, căci se aștepta ca mândria să-l determine să nu cedeze.

– Prea bine. Oricum, tot ce-mi aparține este și al tău… O cuprinse iar în brațe. Și poți socoti și inima mea. Este a ta pentru eternitate.

– Iar tu o ai pe a mea, îi șopti ea la ureche.

Shaun râse, iar ea îi observă profilul sever. Totuși, conturul gurii purta amprenta tandreții infinite, iar când întoarse capul, simțindu-se privit, ea văzu că în ochi i se citea același lucru. De asemenea, erau întunecați de pasiune stăpânită. Din nou Crăciun, iar el se afla acolo, în viitorul lor cămin confortabil. În scurtă vreme vor cina împreună, la lumina candelabrelor și a focului de lemn de pin. Apoi aveau să asculte muzică, așezați pe canapea, unul lângă celălalt -colinde de Crăciun. Mâine vor veni copiii, să bea ceai și să-și primească darurile. Singura ei tristețe era provocată de faptul că nu-i luase și lui un cadou, dar o împăcă gândul că iubirea împărtășită era cel mai frumos dar pe care și-l puteau face reciproc. Îl auzi întrebând-o cu blândețe unde-i fugise gândul. Îi răspunse și adăugă:

– Acesta este adevăratul Shaun, nu-i așa?

– Dar a avut nevoie de influența ta benefică pentru a ieși la lumină, Jodi.

Se cuibări la pieptul lui, simțindu-se ca-n rai.

Sfârșit